

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

სკანდა და სარაპანა

(საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციის
საზღვრების ძიებისათვის)

თბილისი 2012

სარაპანას ადგილმდებარეობის გარკვევას უპირველესი მნიშვნელობა აქვს საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციის საზღვრების გამორკვევისათვის.

საქართველოს ეკლესიის იურისდიქცია საბჭოთა ეპოქის სამეცნიერო წრეებში სადავო გახდა, კერძოდ, მიიჩნიეს თითქოსდა დასავლეთ საქართველო (ქუთაისი, ფოთი და სხვა ქალაქები) 500-600 წლის მანძილზე შედიოდა კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციაში, ასევე შიდა ქართლის მთიანეთის თრუსო-ვაზბუგის რეგიონიც თითქოსდა შედიოდა კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს იურისდიქციაში, ხოლო აღმოსავლეთ საქართველოში ბოღბე, გურჯაანი, დავით-გარეჯას მონასტრები (ნათლისმცემელი და სხვა) თითქოსდა შედიოდა ალბანეთის საკათალიკოსოს იურისდიქციაში, სამხრეთით კი მთიანი აჭარა, სამცხე, ჯავახეთი, მანგლისი და ქვემო ქართლი თითქოსდა შედიოდა სომხეთის საპატრიარქოს იურისდიქციაში. ეს მოსაზრება განსაკუთრებით აიტაცეს სეპარატისტულმა ჯგუფებმა აფხაზეთსა, სამხრეთ ოსეთსა და სხვაგან და ამჟამად განაღებულა საინტერნეტო ომი საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციის საზიანოდ.

აღნიშნული მოსაზრება ასახულია ისეთ სოლიდურ გამოცემაში როგორც არის პრავასლავანია ენციკლოპედიას ტომეულები და სხვა აკადემიურ წიგნებში. ყოველივე კი მიზანმიმართულია იმისაკენ, რათა ეკლესიურადაც დაკანონდეს საქართველოს დანაწილება.

ამ ფაქტმა გარკვეული შემოფოთება გამოიწვია საეკლესიო წრეებში, ამიტომაც განაჩინა 2011 წლის 20 დეკემბრის წმიდა სინოდის სხდომამ - „საბჭოთა პერიოდში ხდებოდა საქართველოსა და მსოფლიო ისტორიის გაყალბება. შეცდომების გამოსასწორებლად შეიქმნას ისტორიკოსთა ჯგუფი მანგლისისა და წაღის მიტროპოლიტ ანანიას (ჯაფარიძე) ხელმძღვანელობით“, უფრო ადრე კი მისმა უწმიდესობამ 2009 წლის 10 ივლისის №76 ბრძანებით დააფუძნა საქართველოს რეალური ისტორიის დამდგენი საპატრიარქოს მუდმივმოქმედი კომისია, ასევე მიტროპოლიტ ანანია ჯაფარიძის ხელმძღვანელობით.

საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციის აღნიშნული საზღვრების საკვლევად მიტროპოლიტმა ანანიამ გამოაქვეყნა რამდენიმე ნაშრომი.

რადგანაც სკანდასა და სარაპანას ადგილმდებარეობის დადგენას მნიშვნელობა აქვს საქართველოს ეკლესიის რეალური იურისდიქციის საზღვრის კვლევისათვის დასავლეთ საქართველოში, ამიტომაც აღნიშნული წიგნებიდან მოგვაქვს ამონარიდები სკანდასა და სარაპანას შესახებ და ისინი მკითხველს ეწოდება ერთიანი წიგნაკის სახით.

(დასავლეთი საქართველოს საეკლესიო იურისდიქციისათვის)

ამოღებულია მიტროპოლიტ ანანია ჯაფარიძის წიგნიდან - „საეპისკოპოსოები ლაზიკაში“, 2011

სარაპანა და სკანდა

სად მღვდარქობდა სტრაბონისეული სარაპანა (შორაპანი)

სარაპანას ადგილმდებარეობის გარკვევას უპირველესი მნიშვნელობა საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციის საზღვრების გამორკვევისათვის.

XX ს. 20-30-იანი წლების შემდეგ ქართულ ისტორიოგრაფიაში ჩამოყალიბდა თვალსაზრისი, რომ სტრაბონისა და ბერძნული წყაროების „სარაპანა“-არის პუნქტი შორაპანი, ამჟამინდელ ქ. ზესტაფონთან ახლოს ძირულასთან, მიჩნევა რომ აქვე გადიოდა იბერიის საზღვარი. შესაბამისად, ქართული (მცხეთის) ეკლესიის იურისდიქცია (უძველესი ხანიდან ვიდრე IX-X სს-მდე) თითქოსდა მხოლოდ აქამდე აღწევდა.

ასეთ თვალსაზრისს ეწინააღმდეგება ქართული წყაროების, ასევე საეკლესიო კრებების (მაგ. რუის-ურბნისის კრების) თვალსაზრისი, რომ დაარსებისას, წმიდა ნინოს ეპოქიდანვე ქართული ეკლესიის იურისდიქციის საზღვარი აღწევდა არა თუ შორაპანამდე, არამედ შავ ზღვამდე და მდ. ეგრისწყლამდე. სადაც ამავე ქართული წყაროების ცნობით მეფე მირიანის დროს აღწევდა ქართლის (იბერიის) სამეფოს ჩრდილო-დასავლეთი საზღვარი.

ბერძნულ-რომაული წყაროების ცნობით ლაზიკისა და იბერიის საზღვარი გადიოდა ციხე-სიმაგრეებზე სკანდასა და სარაპანაზე.

სტრაბონის სარაპანა, როგორც კვლევამ აჩვენა, სინამდვილეში მდებარეობდა ჭოროხის ხეობაში, ხოლო სკანდა იყო არსიანის ქედის უღელტეხილ კანდრიდთან მდებარე ციხესიმაგრე (მისგან არც თუ დაშორებით მდებარეობს მთა „კანდილი“).

პროკოფი კესარიელის სარაპანა და სკანდა განლაგებული იყვნენ ისეთ მაღალმთიან ადგილებში, სადაც არც ვენახი ხარობდა და არც სხვა რაიმე მოსავალი მოდიოდა.

შეგადართო – როგორც ითქვა, **თანამედროვე შორაპანი არის ზღვის დონიდან 170 მ სიმაღლეზე.** მისი ციხის გარშემო ვრცელ რეგიონში აყვავებული ბაღები და ვენახის პლანტაციებია, ყველა აქაურ მოსახლეს აქვს ეზოში ვაზი და ხეხილი, აქ მოდის ყველანაირი მოსავალი. საბჭოთა ეპოქაში, ენციკლოპედიის მიხედვით, შორაპანში იყო მევენახეობის კოლმეურნეობა, ხოლო, რაც შეეხება სკანდას, ის მიჩნეულ იქნა თერჯოლის სოფელ სკანდედ. **სკანდე, სოფელი თერჯოლის რაიონში ზღვის დონიდან იმავე 170 მეტრ სიმაღლეზეა. ესაა ვაკე ადგილი. აქაც ყოველგვარი მოსავალი მოდის.**

პროკოფი კესარიელის ცნობით, „სარაპანისი და მისი მეზობელი სკანდის ციხე-სიმაგრე ლაზებმა დიდი გაჭირვებით ააშენეს“ (ომი გოთებთან, VIII, 13). მაშასადამე, სარაპანისი და სკანდა ერთმანეთთან ახლოს მდებარეობენ, ურთიერთმეზობლები იყვნენ, მაგრამ, როგორც ვიცით, თერჯოლის რაიონში მდებარე სკანდე და ზესტაფონის შორაპანი – ერთმანეთისაგან საკმაო მანძილით არიან დაშორებულნი. ამასთანავე, ისინი ერთ გზაზე არ მდებარეობენ. აღსანიშნავია, რომ თერჯოლის სოფელ სკანდეს არაფერი აკავშირებს აღმოსავლეთ საქართველოს გადასასვლელებთან.

იმერეთის სკანდე და შორაპანი „საქართველოს გეოგრაფიული ატლასის“ (1992) მიხედვით „სუბტროპიკების ზონაში“ მდებარეობენ

იმერეთის შორაპანი მდებარეობს ქ. ზესტაფონთან, ხოლო სკანდე თავისი ციხით, თერჯოლის რაიონშია. „საქართველოს გეოგრაფიული ატლასის (1992)“ ოროგრაფიული რუკის მიხედვით (გვ. 7), თერჯოლისა და ზესტაფონის რაიონები მდებარეობენ „მთათაშორის ვაკე-დაბლობზე“ ზღვის დონიდან 200 მეტრამდე სიმაღლეზე.

ამავე, საქართველოს გეოგრაფიული ატლასის „სოფლის მეურნეობის“ რუკის მიხედვით (გვ. 21) იმერეთის სკანდე და შორაპანი მდებარეობენ „სპეციალიზებულ ზონაში“, რომელშიც განვითარებულია - „მევენახეობა – მეხილეობა, მესიმინდეობა, ნაწილობრივ მეჩაიეობა“ (გვ. 21).

განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ჩვენი თემისათვის, ვფიქრობ, არის ამ ატლასის რუკა – „ბუნებრივი ზონები“ (საქართველოს გეოგრაფიული ატლასი, 1992, გვ.16).

ამ რუკის მიხედვით იმერეთის სკანდე და შორაპანი მდებარეობს „ნოტიო სუბტროპიკების“ ზონაში, რომელიც ასეა დახასიათებული – „გორაკ-ბორცვიანი მთისწინები, ფართოფოთლოვანი ტყეებით“, (გვ. 16).

ასე, რომ იმერეთის სკანდე და შორაპანი ზღვის დონიდან დაახლოებით 200 მეტრ სიმაღლეზე მდებარეობენ, ნოტიო სუბტროპიკულ ზონაში, მევენახეობის, მეხილეობის, მესიმინდეობის რეგიონში. ეს სურათი კი საერთოდ არ შეესაბამება პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილ ცნობას, რომლის სკანდა და სარაპანა მდებარეობენ მთა-კლდოვან რეგიონში, ძალზე მაღალ სიმაღლეზე ზღვის დონიდან, იმდენად მაღლა, რომ იქ არ მოდიოდა არავითარი მარცვლეული, შესაბამისად იქ არც მევენახეობა და მეხილეობა იყო განვითარებული.

დასკვნა – სხვაა იმერეთის სკანდე და შორაპანი და სულ სხვაა პროკოფი კესარიელის სკანდა და სარაპანა. ისინი სხვადასხვა რეგიონებში მდებარეობდნენ. პირველნი ნოტიო სუბტროპიკების მთისწინებში, მეორენი კი მაღალმთის ალპურ ან სუბალპურ ზონებში სტრაბონი წერს – „არმენიაში ერთის მხრივ ბევრი მთაა, მეორეს მხრივ – ზეგნები, რომლებზედაც ვაზიც კი არ ხარობს ადვილად“ (სტრაბონი XIV, 4).

მაშასადამე ვაზი, არ ხარობს მაღალმთიანეთის ზეგნებში, ამიტომ პროკოფის აღწერა, რომ სარაპანსა და სკანდეში ვაზი არ ხარობს, იმას მიუთითებს, რომ ისინი მაღალმთიანეთის რეგიონს და არა სუბტროპიკულ ზონას მიეკუთვნებოდნენ სამხრეთ-დასავლეთ საქართველოში.

ვენახის პლანტაციები შორაპანთან

პროკოფის აღწერით, როგორც ითქვა, სარაპანაში არ ხარობდა ვენახი, მაშასადამე ეს პუნქტი მაღალ მთიანეთში მდებარეობდა.

ხესტაფონის შორაპანი, შეიძლება ითქვას, მეღვინეობისა და ღვინის კულტურის ერთერთი ცენტრია. მე ბედნიერება მქონდა თითქმის მთელი ბავშვობა იქვე ახლოს ს. კლდეეთში გამეტარებინა და ვიცი თუ როგორ ასხამდნენ „საპაღნებით“ ღვინოს ქვევრებში აქაური მეღვინეები და სმისა და ღვინის მოხმარების რა დიდი კულტურა ჰქონდათ და აქვთ.

არა მხოლოდ ზღვის დონიდან 170 მეტრ სიმაღლეზე მდებარე შორაპანი, რომელიც ვენახებშია ჩაფლული, არამედ საგანგებოდ დავათვალიერე სურამის უღელტეხილის სოფლები ყველაზე მაღლა მდებარე იც კი, შროშიდან ვერტყვიჭალამდე და უფრო მაღლა, ყველაზე შესანიშნავად ხარობს ვენახი, ამის თვალთ ნახვა ადვილი შესაძლებელია, მით უმეტეს თითქმის ვაკეზე. ოდნავ შემადლებულზე მდებარე შორაპანში, აქ თუ დათესავ ხორბალიც მოვა და სხვა

ნებისმიერი კულტურა. პროკოფი ასეთ სარაპანას არ აღწერს. მისი სარაპანა მკაცრი კლდოვანი მასივების ქვეყანაა, ასეთი კი კლარჯეთია, როგორც ითქვამს, ქართველი სასულიერო მამების აღწერით ნაკლებ მოსავლიანი, მაგრამ წყალუხვი და ჰავამარგებელი. სარაპანა უნდა ყოფილიყო სადღაც არტაან-ართინის გზაზე.

ღიხის ქედზე, შორაპან-ხაშურის გზაზე, ყველა სოფელში ხარობს ვენახი.

ვენახი ხარობს სოფ. საქასრიაში ღიხის ქედის მაღალ სოფელში, ასევე, მიმდებარე გზისპირა სოფლებში – ვერტყვიჭალაში, გელსამანიაში, უფრო მაღლა, ხუნეთში, ხევში და მაღლა.

ასე, რომ შორაპანის ირგვლივ მაღალი მთების სოფლებშიც კი ვენახი ხარობს, მაშასადამე, შორაპანის რეალობა არ შეესაბამება პროკოფის მიერ აღწერილ სარაპანას.

სარაპანა და შორაპანი ბ. გრიგოლიას მიხედვით

ჩვენს მეცნიერებაში დამკვიდრებულია თვალისაზრისი, რომ სტრაბონისა და პროკოფი კესარიელის მიერ ნახსენები პუნქტი „სარაპანა“ არის დღევანდელი შორაპანი ზესტაფონთან, რაც გ. გრიგოლიას კვლევის თანახმად საეჭვოა. საქმე ისაა, რომ, როგორც აღმოჩნდა „სარაპანა“ ერქვა მნიშვნელოვან გზაზე არსებულ მგზავრთა მოსასვენებელ პუნქტს, თავშესაფარს, რომელიც საჭიროების მიხედვით შესაძლოა ციხე-სიმაგრეც ყოფილიყო ან უბრალო ნაგებობა, ზოგჯერ კი სოფელიც. თუ ეს ასეა, მაშინ საქართველოს გზებზე არა ერთი, არამედ რამდენიმე „სარაპანა“ უნდა ყოფილიყო. ერთერთი, მაგალითად, XV საუკუნის მონაცემების მიხედვით იყო გურიაში და მას სახელად ერქვა „შორაპანი“. გ. გრიგოლიას დაკვირვებით „პან“ ფუძის მქონე ასეთი სახელები რამდენიმე ყოფილა. ის წერს - შორაპანი (სარაპანა) არის სპარსული წარმომავლობის სიტყვა, რაც ნიშნავს დამცველს (პანა) „პანა“, და მიღებულია ძირიდან პა - „პა“

- დაცვა, რომელსაც ემატება სუფიქსი ანა - „ანა“. ამგვარად ნაწარმოები სპარსული სიტყვებია: ასაპანა (ცხენის დამცველი), კაურაპანა (საქონლის დამცველი), კარაპარა (ხალხის, ჯარის დამცველი) და სხვა. ის უთითებს თეო ჩხეიძის წიგნს „ნარკვევები ირანული ონომასტიკიდან“ (1984). ვ. გოილაძის მოსაზრებითაც შორაპანი - სპარსული სახელია - „შაპრაბან“, რაც ნიშნავს ქვეყნის დამცველს. მაშასადამე, სარაპან-შაპრაბან - ქვეყნის დამცველი, ანუ ადგილის, ჩვენს შემთხვევაში, **გზის დამცველი ციხე-სიმაგრეა**. როგორც აღინიშნა, გ. გრიგოლიას კვლევით „პან“ ძირიანი ტოპონიმები საქართველოში ძირითადად „მთავარი საგზაო მაგისტრალების გასწვრივ არიან განლაგებულნი, რაც ამ ადგილებში ოდესღაც მგზავრთა მოსასვენებელი თავშესაფრების არსებობაზე მიგვანიშნებს (გ. გრიგოლია, ეგრის-ლაზიკის სამეფო, გვ. 102). ასეთი ადგილებია ჯაპანი (ღანჩხუთის რაიონში), ისპანი - (ქობულეთთან), პანტურა - (ციხისძირთან), პანტურა - (სარფთან), პანტურა - (ხოფასთან) და პანური რიზესთან (იქვე, გვ. 102).

მაშასადამე, არ არის სავალდებულო, რომ სტრაბონის მიერ ნახსენები სარაპანა ის პუნქტი იყოს, რომელსაც მიუთითებს პროკოფი კესარიელი, რადგანაც „სარაპანები“ მრავალი ყოფილა (თვით შუა საუკუნეების საქართველოშიც რამდენიმე „შორაპანი“ იყო). პროკოფის სარაპანა ფასისის მარჯვენა სანაპიროს ქვეყანაში მდებარეობდა იბერიის საზღვართან. სპარსულ-რომაელთა ომების დროს მნიშვნელოვანი ციხე-სიმაგრე, რადგანაც ამ პერიოდში, გ. გრიგოლიას აზრით **ფაზისი ერქვა მდ. ჭოროხს, სარაპანაც მის მარჯვენა - იბერიის საზღვართან უნდა ვეძიოთ არტაან-ართვინის გზაზე რადგანაც პროკოფის მიერ ნახსენები იბერია - არტაან-კოლას ქვეყანასაც მოიცავდა.**

სარაპანები

დარიოს I-ის დროს მოწესრიგდა გზები, სადაც „მეფის შიკრიკებისათვის ყოველ 30 კმ-ში სპეციალური საფოსტო სადგურები დაიდგა“ (დარჩიაშვილი)

ამ „საფოსტო სადგურებს“ – ჩვენში მოიხსენებდნენ სპარსული სიტყვით- „სარაპანა“-შორაპანი.

სპარსეთის იმპერიის გზებზე სარაპანები (შორაპანები) უნდა მდგარიყვნენ ყოველ 30 კმ-ში. აღსანიშნავია, რომ სიგრძის საზომი ერთეული „ერთი დღის გზა“ უდრიდა 20-30 კილომეტრს, მაშასადამე ყოველი ერთი დღის გზის გავლის შემდეგ მგზავრს დახვდებოდა სასტუმროს მსგავსი თავშესაფარი ანუ „სარაპანა“.

ამჟამინდელი სურამ-ბათუმის გზაზე ისტორიულად უნდა ყოფილიყო რამდენიმე „სარაპანა“ – შორაპანი, ასევე არტან-ბათუმის გზაზე უნდა ყოფილიყო რამდენიმე სარაპანა – შორაპანი. ამ მიზეზის გამო საქართველოში იყო რამდენიმე „შორაპანი“:

1) ზესტაფონთან;

2) XVI ს-ში გურიაში ოზურგეთთან. ეს კარგად ჩანს „საქართველოს ისტორიის ატლასის“ (2003 წ.), გვ. 45-ის მიხედვით („საქართველო XVI ს. მეორე ნახევარში“). პუნქტი შორაპანი ატლასის 45-ე გვერდზე დაბეჭდილ რუკაზე მოთავსებულია ოზურგეთსა და აჭს შორის.

3) შორაპანი იყო ასპინძასთან - „ასპინძის ხევის სათავეზედ, მთის ძირში, არს შორაპანის მონასტერი სრულად სოფიის კენჭით აწ ცაღიერი“ (ვახუშტის გეოგრაფია, 1842, ბროსეს გამოცემული, გვ. 385).

4) ამავე ფუძის მატარებელნი უნდა იყვნენ სიტყვები - „სარფი“ / პუნქტი ბათუმთან/ და „არფალი“/პუნქტი ართვინ არტანის გზაზე/ „არფალი“ – სოფელი თანამედროვე შავშეთში არტანუჯის ჩრდილო-აღმოსავლეთით 20-25 კმ მანძილზე, არსიანის ქედთან ახლოს ქ. შავშეთისა და ქ. არტანის შემაერთებელ გზასთან 3-4 კმ. მანძილზე.

შორაპანი (ზესტაფონთან) და სტრაბონის სარაპანა ორი სხვა-

დასხვა პუნქტი უნდა ყოფილიყო, არა თუ ისინი, სხვადასხვა პუნქტები უნდა ყოფილიყვნენ სტრაბონის სარაპანა და პროკოფის სარაპანა:

1) **სტრაბონის** მიხედვით, ფასისი სანაოსნო იყო სარაპანამდე, მაშასადამე სტრაბონის სარაპანა მდინარის პირზეა, მისგან განსხვავებით **პროკოფის** სარაპანა არა მდინარის ნაპირას არამედ მაღალ მთაში მდებარეობდა. პირველი იბერიას ოთხი დღის სავალი გზით იყო დაშორებული, მეორე კი იბერიის საზღვართან იდგა.

2) პლინიუს უფროსის მიხედვით „მდ. ფასისი სანაოსნოა 38 500 ნაბიჯის მანძილზე“ (იხ. ჩემი „ენა“, გვ. 25). ესაა დაახლოებით 30 მ; მაშასადამე სტრაბონის სარაპანა ზღვას 30 კილომეტრით იყო დაშორებული. თუ სარაპანა შორაპანია ზესტაფონთან, მაშინ შორაპანი ზღვას დაშორებული უნდა ყოფილიყო ”30 კმ-ით.

სტრაბონი წერს: „კოლხეთის გამაგრება – სარაპანები“; ის მრავლობით რიცხვში ახსენებს „სარაპანებს“. მართლაც, გ. გრიგოლიას კვლევიტ „სარაპანა“ იყო მგზავრებისათვის განკუთვნილი თავშესაფარი პუნქტი, რომელნიც მრავლად იყვნენ დიდ გზებზე.

სარაპანები სტრაბონთან ერთ შემთხვევაში არის ციხე-სიმაგრე, რომელსაც შეუძლია მთელი ქალაქის მოსახლეობის დატევა (XI, II, 17), ხოლო მეორე შემთხვევაში, არის ხეობა-გამაგრება იბერიაში გადასასვლელი.

ე.ი. სტრაბონთან ერთ შემთხვევაში სარაპანა ციხე-სიმაგრეა, მეორედ – „სარაპანები“ კი გამაგრებაა იბერიის უღელტეხილთან, ამ მეორე სარაპანას ახსენებს პროკოფი.

სტრაბონისა და პროკოფი კესარიელის „სარაპანა“ (შორაპანი) აღნიშნულის გამო, არ უნდა დაუკავშირდეს ერთმნიშვნელოვნად ზესტაფონის ახლოს მდებარე პუნქტს შორაპანს.

გარდა ამისა, გასათვალისწინებელია პლინიუსის ცნობა, რომ აფსაროსთან ახლოს – „აქვე მთებს იქით არის იბერია“. ამიტომაც ლაზიკიდან იბერიაში გადასასვლელი, რომელიც გადიოდა ციხე-სიმაგრე სარაპან-შორაპანზე, შესაძლოა იყოს აფსაროსთან ახლოს

მდებარე კლარჯეთ არტაანს შორის მდებარე არსიანის ქედი (ოლქი იბერიის შიშველი) და არა აფსაროსიდან ძალზე დაშორებული ზესტაფონის შორაპანი.

სტრაბონი (XI, II, 17) სარაპანას შესახებ

„რაც შეეხება დანარჩენ კოლხიდას, მისი დიდი ნაწილი ზღვაზეა განლაგებული. კოლხიდაზე გადის ფაზისი - დიდი მდინარე, რომლის სათავე არმენიაშია ის იღებს მდინარეების გლავისა და ჰიპის წყლებს რომელთა სათავეებიც მეზობელ მთებშია. ფაზისი გამთავალია სარაპანამდე - სიმაგრემდე, რომელსაც შეუძლია მთელი ქალაქის მოსახლეობაც კი დაიტოს. აქედან გამავალი გზით მიდიან კირამდე (მტკვრამდე) 4 დღეში.

მდ. ფაზისზე არის იმავე სახელის ქალაქი - კოლხების სავაჭრო ცენტრი, ერთი მხრიდან შემოზღუდული მდინარით, მეორედან - ტბით, მესამედან კი - ზღვით. აქედან ამისამდე და სინოპამდე ცურვას 2-3 დღე სჭირდება იმის გამო, რომ ზღვისპირზე მიწა რბილია და მდინარეების შესართავებში ჭაობიანია.

ქვეყანა შესანიშნავია არა მხოლოდ ნაყოფით (თაფლის გარდა (რომელიც ძირითადად მწარეა).სავსეა ყოველივე იმით, რაც გამთმ-შენებლობისათვის არის საჭირო). ის ამზადებს ბევრ ხე-ტყეს და აცურებს მდინარეებზე.

მცხოვრებლები ამზადებენ ბევრ სელის ტილოს... ადგილობრივი სელის ქსოვილები ფართოდაც კია ცნობილი, მართლაც მათ ქსოვილები გააქვთ უცხო ქვეყნებშიც... მოსხების ქვეყანაში აღნიშნული მდინარეების მალა არის ფრიქსეს მიერ დაფუძნებული ლევდოთეას სამლოცველო და ფრიქსეს ორაკული, სადაც არ იწირება ცხვარი.“ (სტრაბონი, XI, II, 17)

ჩვენი კვლევით სტრაბონის ფაზისი ჭოროხია, რომლის სათავე

იმუამად არმენიის მიერ იყო ხელდებული, სარაპანა იმუამად შესაძლოა ართვინს ერქვა. აქედან არტანუჯ-არტაანის გზით იბერიამდე ანუ კოლა-არტაანის რეგიონამდე (ე.ი. მტკვარამდე) მისვლა ფეხით ოთხ დღეში ამაჟამადაცაა შესაძლებელი. კოლა-არტაან-შავშეთი ამავე დროს მესხეთის მთიანი რეგიონია, რომლის ქვემოთაც ჭოროხი მიედინება თავისი შენაკადებით. მაშასადამე ამ მდინარეების მაღლა მესხეთია. აქედაც ჩანს, რომ სტრაბონის ცნობები ჭოროხის რეგიონს შეესაბამება.

სარაპანასთან ფაზისი სწრაფი და ხმაურა, ხოლო შორაპანთან მდინარეები მღორე და უხმაურა

სტრაბონის ცნობით, სარაპანასთან ფაზისი არის სწრაფი და ხმაურა (სტრაბონი, XI, III, 4). ის წერს იბერიაში არის ოთხი შესასვლელი - „ერთი არის კოლხურ ციხე-სიმაგრე შორაპანზე და მასთან არსებულ ვიწროებზე, რომლებზედაც ფაზისი მომდინარეობს, სწრაფი და ხმაურა მიემართება კოლხიდაში, რომელზედაც 120 ხიდით გადაისვლება“ (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, 1957, გვ. 128).

სტრაბონი გარკვევით მიუთითებს, რომ სარაპანასთან ფაზისი არის „სწრაფი და ხმაურა“, რომ იქვე ე.ი. შორაპანთან ახლო-მახლო მასზე 120 ხიდია გადაებული, რადგანაც „ეს ადგილები სულ დახრულია მრავალი ნაკადულებით“ (იქვე, გვ. 128).

არის თუ არა რეალურად თანამედროვე შორაპანადან მდინარე რიონი „სწრაფი და ხმაურა“, ანდა არის თუ არა ეს ადგილები „დახრული მრავალი ნაკადულებით“, არა, მსგავსი არაფერია ზესტაფონის შორაპანთან. მასთან გაედინება არა რიონი, ანდა ყვირილა არამედ ძირულა. ამაჟამად მიიჩნევა, რომ ძირულა იყო სათავე მდ. ფაზისისა, ვთქვათ, ეს მართლაც ასეა და სტრაბონი შორაპანის ძირულას მიიჩნევდა მდინარე ფაზისად, არის თუ არა ის „სწრაფი

და ხმაურა“? არა, შორაპანთან მდინარე ძირულა არც ჩქარია და არც ხმაურა, არა თუ ჩქარი, შორაპანთან ძირულა არის მღორე, სარკული ზედაპირის მქონე, სრულიად უხმაურო, რადგანაც შორაპანთან ის ვაკე ადგილზე მიმდინარეობს. ამასთანავე, განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ შორაპანთან ძირულა არის წყალმცირე, იმდენად თხელი მდინარეა, რომ მასზე ნავი ვერ იმოძრაებს. კარგი გაგებით ის ნაკადულია. შორაპანის ქვემოთ ზესტაფონის თავზე ძირულა ყვირლას უერთდება ასევე ვაკე ადგილას. იქნებ ყვირილას სწრაფი და ხმაურა იქ? არა, ყვირილაც უხმაურო, მღორე, ვაკის წყალია ამ მდგილას და საერთოდ ზესტაფონიდან რიონამდე მღორედ და უხმაუროდ მიედინება. პლინიუსის ცნობით ფაზისის შესართავიდან სარაპანამდე 37500 ნაბიჯია ანუ 30-40 კმ იყო. რეალურად კი თანამედროვე შორაპანიდან ფოთამდე 137 კილომეტრია. საერთოდ რიონის ყველა შენაკადი ქუთაისიდანაც ფოთამდე მღორეა!

სტრაბონის სარაპანიდან ოთხი დღის გზაა ფეხით იბერიამდე

სხვაა სტრაბონის მიერ აღწერილი სარაპანა და სხვაა პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილი.

პირველის (სტრაბონის) მიხედვით მდ. ფასისის შესართავიდან ვიდრე სარაპანამდე (ფასისზე მდებარე ქალაქამდე) აღმა ცურვა შესაძლებელია (თ. ყაუხჩიშვილი, სტრაბონის გეოგრაფია, გვ. 123). სარაპანადან იბერიამდე ოთხი დღის გზაა ფეხით. მაშასადამე სტრაბონის სარაპანა დაშორებულია იბერიას და მდინარეზე მდებარეობს.

პროკოფი კესარიელის სარაპანა იბერიის საზღვარზეა, მაღალ მთაშია, სადაც მოსავალი არ მოდის, სასაპალნე საქონლითაც ვერ ახვალ, არამედ ფეხით.

რატომაა ძველ ავტორთა შორის ასეთი განსხვავება სარაპანას მდებარეობასთან დაკავშირებით? როგორც ითქვა, ამის მიზეზს გვისხნის გ. გრიგოლია. მან გამოიკვლია, რომ სიტყვა „სარაპანა“ სპარ-

სული წარმოშობისაა და ნიშნავს გზაზე მდებარე საგანგებო ადგილს მგზავრების მოსასვენებლად, ის გარემო პირობების შესაბამისად, ერთ შემთხვევაში შეიძლება იყოს გზაზე მდებარე ციხე-სიმაგრე, ქალაქი ანდა პუნქტი.

მაშასადამე საერთაშორისო გზაზე მრავალი სარაპანა შეიძლება ყოფილიყო. სტრაბონის დროს ის მდინარისპირა ქალაქს ერქვა, პროკოფის დროს კი იბერია-ლაზიკის გზაზე მდებარე ციხეს.

ჩვენი კვლევით მდ. ფაზისი ისტორიულ ხანაში ერქვა მდინარე ჭოროხს.

ჭოროხი სანაოსნო მდინარე იყო უძველესი ხანიდან XX საუკუნის 20-იან წლებამდე. გ. ყაზბეგი, დ. ბაქრაძე, ე. ვეიდეზაუმი და სხვანი დაბეჯითებით მიუთითებენ მდინარე ჭოროხზე სავაჭრო-სასაქონლო ნაოსნობის შესახებ. ამ მდინარით ყარსიდან და ჯავახეთიდან ხორბალი ჩაჰქონდათ შავიზღვისპირა პორტებში, და პირიქით ბათუმიდან ართვინისაკენ ნაგებით მოჰქონდათ ნავთი, მარილი და ფართლეული ქსოვილები. ამ მდინარით ართვინიდან ბათუმამდე ასევე ჩაჰქონდათ ხე-ტყის დახერხილი მასალა, კრამიტი, სელის ნაწარმი და სხვა. ჭოროხზე არსებობდა ნავმისადგომები, ნავთსამშენებლო საწარმოები, მოსახლეობის ძირითადი ხელობა ნაოსნობა იყო, ამიტომაც ვფიქრობ რომ სტრაბონისეული სარაპანა არის ართვინი, ხოლო პროკოფისეული სარაპანა მდებარეობდა ართვინ-არტაანის შემაერთებელ საერთაშორისო გზაზე არსიანის უღელტეხილზე. უნდა ვიფიქროთ და მასშტაბებიც ამას აჩვენებს, რომ ფეხით ართვინიდან (სტრაბონის სარაპანიდან) ვიდრე იბერიამდე ანუ არსიანის ქედის გავლით მტკვრამდე ოთხი დღის სავალი გზა იყო.

სიგრძის ერთეული სახელწოდებით-„ერთი დღის გზა ფეხით“ იყო დაახლოებით 17-20 კმ. შესაბამისად 4 დღის გზა დაახლოებით 80 კილომეტრია. მართლაც დაახლოებით ამდენივეა მანძილი ართვინიდან არტანუჯამდე, რომლის სიახლოვესაც მტკვარი მიედინება.

**სტრაპონი (XI, II, 18) მუსხეთის სამ ნაწილად
ღაყოფის შესახებ**

„ეს ქვეყანა თუ რაოდენ ცნობილი იყო ძველად გვიჩვენებენ მითები...იასონის ლაშქრობის შესახებ, რომელმაც მიდიამდე მიადწია, და კიდევ, ფრიქსეს უფრო ადრეული ლაშქრობის შესახებ. ფრიქსესი, რომლის მეფე - მემკვიდრეები უფლობდნენ ქვეყანაზე, რომელიც „სკეპტუხიებად“ იყო დაყოფილი, მაგრამ მათი კეთილდღეობა დიდი არ იყო. როცა მითრიდატე ევატორის ხელისუფლება მნიშვნელოვნად გაძლიერდა, ქვეყანა მის ბატონობას დაემორჩილა. მეფე მუდამ აგზავნიდა იქ თავის „მეგობართაგან“ ვინმეს თავის ნაცვლად ან „მმართველად“, ამ ნაცვლების რიცხვში იყო მოაფერნი - დედაჩემის ბიძა მამამისის მხრიდან. ამ ქვეყნიდან მეფე იღებდა ყველაზე მეტ დახმარებას ფლოტის აღსაჭურავად. მითრიდატეს ძლიერების დამხობის შემდეგ მთელი მისი სახელმწიფო დაიშალა და დაინაწილა ბევრმა მმართველმა. საბოლოოდ კოლხიდა დაიმორჩილა პოლემონმა, მისი სიკვდილის შემდეგ მართავდა მისი ცოლი პიფოდორიდა, რომელიც დედოფალი იყო კოლხებისა, ტრაპეზუნტის და ფარნაკის ქალაქებისა და მათ ზემოთ მდებარე ბარბაროსთა ოლქებისა, რომელთაც შემდეგ შეეცხებით. მოსხების ქვეყანა, რომელშიც სიწმიდე ინახება იყოფა სამ ნაწილად, ერთი ნაწილი კოლხების ხელშია, მეორე იბერიელებისა, ხოლო მესამეს ფლობენ სომხები. იბერიაში არის ასევე პატარა ქალაქი (ფრიქსეს ქალაქი) - თანამედროვე ედესსა, კარგად გამაგრებული პუნქტი კოლხიდას საზღვართან. დიოსკურიადასთან მიედინება მდინარე ხარესი“.

ღასკვნა:

მოსხების ის ქვეყანა, რომელიც სამ ნაწილად იყო გაყოფილი (კოლხთა, იბერთა და სომხთა შორის) არის ისტორიული მესხეთი (სამცხედან-ბასიანამდე) და არა იმერეთი (არგვეთი), როგორც აშუა-

მად მიიხნევა ისტორიკოსთა მიერ. კოლხურ მესხეთში ანუ კოლხების ნაწილ მესხეთში მდებარეობდნენ სარაპანა და სკანდა (და არა ზესტაფონთან).

დანაწილებული მოსხების ქვეყანა ასე იყო დაყოფილი: არტაან-კოლა იბერიას ეკუთვნოდა, კლარჯეთი – კოლხეთს, ხოლო ტაო-ბასიანი არმენიის მიერ იყო მიტაცებული. სარაპანა და სკანდა კლარჯეთში არსიანის მაღალ ქედზე იბერიის საზღვართან (ე.ი. არტაანთან) მდებარეობდა.

სარაპანა – სარაპალი, არფალი

ს. ყაუხჩიშვილის სიტყვით, პროკოფი კესარიელის ხელნაწერებში „სარაპანისის“ ნაცვლად წერია „სარაპალი“ (გეორგიკა, II, გვ. 204), ს. ყაუხჩიშვილს ეს ჩაუთვლია შეცდომად და მის ნაცვლად ხელნაწერებში აღადგინა, მისი აზრით, სწორი ვარიანტი „სარაპანი“. კერძოდ, პროკოფი წერს – „რადგან უკვე ზამთრის ჟამი იყო, მერმეროემ ხის კედელი ააგო კოტაისში და ჩააყენა იქ სპარსელ მეომართაგან სამი ათასი კაცი. უქიმერიონშიც დატოვა საკმაო ხალხი, თვითონ კი ააშენა ღაზთა მეორე ციხე, რომელსაც სარაპალს ეძახიან, რომელიც ზედ ღაზიკის საზღვართან მდებარეობს (გეორგიკა, II, გვ. 204).

აქ ყაუხჩიშვილმა, თავისივე განმარტებით, შეცვალა სიტყვა „სარაპალი“ სიტყვით სარაპანისი (გვ. 204, შენიშვნა 1). ჩვენთვის ეს სიტყვა „სარაპალი“ იმითაა საინტერესო, რომ კლარჯეთში დღესაცაა პუნქტი „არფალი“, „არაპალი“, სარაპალი და არფალი – თითქმის ერთნაირად გამოითქმება, მხოლოდ „ს“ პრეფიქსი არის წინ დამატებული. ჩვენი აზრით, კლარჯეთი იყო ის ქვეყანა, რომელსაც ბერძნები „ლაზიკა“-ს უწოდებდნენ. „არფალი“, დღესაც სოფელია შავშეთ-კლარჯეთში და აქვს თავისი ციხე.

სკანდა

პროკოფი, როგორც ითქვა, აღწერს, რომ სკანდას ციხე-სიმაგრეში ასვლა შეიძლება მხოლოდ ფეხით, აქ საკვები მეციხოვნეებისათვის აქონდათ არა სატვირთო საქონლით, არამედ ზურგით. **აქ არ მოდიოდა არც ხორბალი და არც ღვინო.** მართლაც თუ რუკას დავხედავთ **არტან-ართვინის შემაერთებელი გზა** გადის 2.600 მეტრ სიმაღლის უღელტეხილზე, თანამედროვე რუკაზე აღნიშნულია, რომ **ამჟამადაც აქ არის სოფლები კანდილი, ქინძოტამალი,** რაც ეტიმოლოგიურად ეს დასახელებები ახლოა „სკანდასთან“. განსაკუთრებითაა აღსანიშნავი, რომ **სოფელ ქინძოტამალის (იგივე ბაგდასენის) სანახებში, მის სამხრეთით დაახლოებით 10 კილომეტრში მდებარეობს მთა სახელწოდებით „კანდილი“.** მისი სიმაღლეა 2412 მეტრი. მისი სახელის მიხედვით უნდა ერქვას მთელ რეგიონს ეს სახელი-კანდ, სკანდა.

XX ს-ის ისტორიოგრაფია, როგორც მრავალჯერ ითქვა, მიიჩნევს, რომ პროკოფის „სკანდა“ არის იმერეთში, თერჯოლის რაიონში მდებარე ციხე „სკანდე“ – ის მდებარეობს დაბლობში, ვაკეზე, ოდნავ შემადლებულ ადგილზე (ზღვის დონიდან 170 მ.), თანაც აღსანიშნავია, რომ სკანდეს ციხეს მცირე ბორცვს გარშემო აკრავს აყვავებული ვენახებისა და ხეხილის პლანტაციები. აქ მოდის არა მხოლოდ ღვინის მოსავალი, არამედ ნახევრად სუბტროპიკული მცენარეულობა, მაგალითად დაფნა. ესაა უხვმოსავლიანი მხარე – მაშინ როცა ართვინ-არტანის „კანდილი“ და „ქინძოტამალი“ მდებარეობენ ზღვის დონიდან როგორც ითქვა თითქმის 2000-2500 მ. სიმაღლეზე, სადაც ცხადია არ მოდის ყურძენი ღვინისათვის და ხორბალი. ამიტომაც დაუჯერებელია, რომ იმერეთის „სკანდე“ იყოს პროკოფის სკანდა, მით უმეტეს რომ პროკოფის სკანდა მდებარეობდა ლაზიკა-პერსარმენის საერთაშორისო გზაზე, სურამ-შორაპანის დამაკავშირებელ გზასთან იმერეთის „სკანდეს“ არაფერი აკავშირებს, ის ამ გზიდან ათეულობით კილომეტრითაა დაშორებული, თანაც ის

მდებარეობს სულ სხვა მეორეხარისხოვან გზაზე და არა დასავლეთ-აღმოსავლეთ საქართველოს შემაერთებელ გზაზე. ასე, რომ „სკანდეს“ მიხნევა „სკანდად“ ეს არის ხელოვნური მცდელობა.

მთა „კანდილი“, სოფელი „ქინძოტამალი“, ნამონასტრალი „კანდრიდი“, ციხე „ქინძი“ – ერთად თავმოყრილნი – ისტორიულ „სკანდას“ რეგიონში

თანამედროვე არტანუჯი არტაანს უერთდება საავტომობილო გზით, რომლის შუა მონაკვეთს, არსიანის ქედის გადაკვეთის ადგილს, წარმოადგენს უღელტეხილი „იალნიზჩამ“ ზღვის დონიდან 2657 მეტრ სიმაღლეზე. თვითონ გზა არტანუჯიდან უღელტეხილამდე ფაქტიურად გადის უზარმაზარი ქედის ძირში, რომლის მწვერვალის სიმაღლე არის 3068 მეტრი ზღვის დონიდან. აღნიშნულ უღელტეხილის მიმდებარე პუნქტებს სხვადასხვა რუკებზე ეწოდება „კანდრიდი“, „ქინძოტამალი“, იქვე ახლოსაა მწვერვალი „კანდილის“ სახელწოდებით.

აღნიშნულ სიტყვათა ფუძეები (კანდრიდი, ქინძი, კანდ და სხ.) იძლევა საფუძველს ვიფიქროთ, რომ ბერძენი მწერლების მიერ ნახსენები ციხე-სიმაგრე „სკანდა“, რომელიც ისე მაღლა და მიუდგომელ ადგილას მდებარეობდა უნაყოფო რეგიონში, რომ მასზე მხოლოდ ზურვით აჰქონდათ სურსათი, არის არა იმერეთის „სკანდე“, არამედ არსიანის ქედის აღნიშნული უღელტეხილის გზაზე მდებარე „კანდრიდი“, კერძოდ, არტანუჯ-არდაგანის საავტომობილო გზაზე მდებარე არსიანის ქედის უღელტეხილ „იალნიზჩამ“-ის მახლობლად, როგორც აღინიშნა, არსიანისავე ქედზე მდებარეობს ერთ-ერთი 2412 მ სიმაღლის მთა (მწვერვალი) სახელწოდებით „კანდილი“ (გზიდან 15-20 კმ დაშორებით), ხოლო თვით გზაზე მდებარეობს სოფელი „კარადჯასუ“. ეტიმოლოგიურად იმითაა საინტერესო ეს სახელები, რომ ისინი ახლოა პროკოფის მიერ ნახსენებ „სკანდასთან“ – „სკანდა“, „კანდილი“ (ფუძეა სკანდ-კანდ), ამავე ფუძეთა წრეს უახლოვდება „კარად“ (კარადჯასუ), ამიტომ საფიქრებელია, რომ „სკანდას“

ცნობილი ციხე-სიმაგრე სწორედ თანამედროვე არტანუჯ-არდაგანის გზაზე მდებარეობდა, მით უმეტეს, რომ ეს გზა კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით, Xს-შიც საერთაშორისო მნიშვნელობისა იყო და ის შავ ზღვასთან აკავშირებდა არა მხოლოდ იბერიას, არამედ არმენიასაც. არტანუჯში, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით, ამ გზით სირიის საქონელიც კი შედიოდა, არტანუჯიდან ჭოროხის გზით ამ საქონელს ადვილად ჩაიტანდნენ შავი ზღვით ბიზანტიაში.

ამ აზრს ამტკიცებს ისიც, რომ ამ უღელტეხილის სიახლოვეს, როგორც ითქვა, მდებარეობს კარგად შემონახული ციხესიმაგრე „ქინდი“ და სოფელი „ქინძოტამალი“, აქვეა ნამონასტრალი „კანდრიდი“; ე.ი. გვაქვს მთა „კანდილი“, სოფელი „ქინძოტამალი“, ციხე „ქინდი“ – „კანდ-ქინდ“ ფუძით.

არტანუჯ-არდაგანის გზაზე 2657 მეტრ სიმაღლეზე უღელტეხილი იალნიზჩამი ღიაა ივნის-ოქტომბრის თვეებში.

როგორც ითქვა, იალნიზჩამის ახლოს, სამხრეთით არის სოფელი კარადუასუ (დაახლოებით დაშორებულია ამ უღელტეხილიდან 30 კმ-ით). იქვე მდებარეობს მწვერვალი (ზღვის დონიდან 2412 მ) სახელწოდებით კანდილი. ეს მწვერვალი უფრო ახლოა უღელტეხილიდან (მისგან ოდნავ სამხრეთ-აღმოსავლეთით) დაშორებული დაახლოებით ასევე 20-30 კმ-ით.

სკანდა და „კანდილი“ ეტიმოლოგიურად ახლოა ერთმანეთთან. „სკანდა“ ერქვა არსიანის ქედზე 2700 მ. სიმაღლის მთაზე აგებულ ციხე-სიმაგრეს, რომლის მეზობლად ახლაც არიან: 1) ქინდის ციხე, 2) ქინძოტამალი (სოფელი) და 3) მონასტერი „კანდრიდი“.

- კანდრიდი
- სკანდისი
- კინძოტამალი
- სკანდა
- კანდილი

სიტყვების „სკანდასა“, „კანდრიდის“ და „კანდილის“ ფუძეების თითქმის იგივეობა იძლევა საშუალებას გამოითქვას მოსაზრება,

რომ სკანდა ერქვა არსიანის ქედის ციხეს – არტაანსა (ე.ი. იბერი-
ასა) და არტანუჯს (ე.ი. ლაზიკას) შუა, საღაც ერთადაა თავ-
მოყრილი პუნქტები: ქინძის ციხე, სოფ. ქინძოტამალი, სოფ. კან-
ღრიდი (სკანდა). ისინი მდებარეობენ ერთ რეგიონში არტაან-არ-
ტანუჯის გზის გასწვრივ 2700 მ. (მაღლობზე არსინის ქედზე).

*სკანდის ციხე-სიმაგრე საერთაშორისო
მნიშვნელობის გზაზე*

სკანდა მდებარეობდა პერსარმენიდან ანუ სპარსეთის არმენი-
იდან ბიზანტიაში მიმავალ გზაზე, ისევე, როგორც სარაპანი, ამიტ-
ომაც ბიზანტია-სპარსეთს შორის დადებულ 532 წლის საუკუნო ზავის
პირობების თანახმად, სპარსელებს მოეთხოვებოდათ სკანდის და
სარაპანას ციხე-სიმაგრეების დაცლა, რის სანაცვლოდაც ბიზან-
ტიელები თავიანთ მცველ რაზმს გაიყვანდნენ სხვა რეგიონში მდე-
ბარე სასაზღვრო ქ. დარადან.

ართვინ-არტანუჯ-არტაანის დამაკავშირებელი გზა ნამდვილად
მდებარეობდა პერსარმენიდან ხოფა - გონიოსკენ (ძვ. პეტრასკენ)
მიმავალ საერთაშორისო გზაზე, რომელიც ერთ-ერთ მთავარ პუნქტს
არტანუჯი წარმოადგენდა. არტანუჯის, ვითარცა სავაჭრო ცენტრის
შესახებ, ანუ აღნიშნული გზის მნიშვნელობის შესახებ Xს-ში წერ-
და კონსტანტინე პორფიროგენეტი. არტანუჯში, როგორც ითქვა,
საქონელი შედიოდა არმენიდან, სირიიდან და იბერიიდან, არტანუჯიდან
კი ჭოროხის გზით გადიოდა შავი ზღვის ნავსადგურებში ანუ ბიზან-
ტიაში. ამ გზაზე, კერძოდ კი არსიანის ქედზე, მდებარეობდა სკანდის
ციხე-სიმაგრე, დაახლოებით 2600 მ სიმაღლეზე. ის ნამდვილად აკონ-
ტროლებდა აღნიშნულ საერთაშორისო მნიშვნელობის რეალურად
არსებულ გზას.

როგორც რამდენჯერმე ითქვა, იმერეთში, თერჯოლის რაიონში
მდებარე სკანდეს ციხე არ მდებარეობს საერთაშორისო მნიშვნელო-

ბის გზაზე, მის სიახლოვეს გადიოდა უმნიშვნელო, ადგილობრივი მნიშვნელობის გზა, რომლითაც შესაძლებელი იყო თანამედროვე თერჯოლის რაიონის მეზობელ უმნიშვნელო რაიონთან დაკავშირება. ამის გამო შეუძლებელია იმერეთის „სკანდე“ სპარსეთ-ბიზანტიას შორის 532 წელს დადებული საუკუნო ზავის პირობების ერთ-ერთი უმთავრესი საკვანძო პუნქტი ყოფილიყო.

მსაქელიცია კანდრიდსა და ასკანში

პროკოფი კესარიელის სიტყვით, როგორც ცნობილია, სკანდას ციხე-სიმაგრე ისეთ ადგილას მდებარეობდა, სადაც არ მოდიოდა მოსავალი ცნობილი კულტურებისა, კერძოდ ხორბლისა და ყურძნისა.

პროკოფის მიერ ხშირად ნახსენები მდინარე ფაზისის ჩვენ ჭოროხად მივიჩნევთ, შესაბამისად სკანდის ციხის ძიება დავიწყეთ არსიანის ქედზე, იქ სადაც არტაან-არტანუჯ-ართვინის შემაერთებელი გზა გადის. აქ, იაღნიზჩამის უღელტეხილზე მდებარე ქინძოტამალის ციხისა და იქვე მდებარე ნასოფლარ კანდრიდის სანახავად საგანგებოდ გავემგზავრეთ რამდენიმე კაციანი ჯგუფით თურქეთში 2008 წლის სექტემბრის თვეში. ვალედან შევედით არდაგანში, იქედან კი გავემგზავრეთ შავშეთში. არტაანიდან შავშეთში შემავალი გზის უღელტეხილი 2600 მეტრ სიმაღლეზეა, არტაანი თითქმის 2000 მეტრიან სიმაღლის ზეგანზეა გაშლილი ფართო ველებით, შავშეთი უფრო დაბლაა, მისი ბუნება ქალაქ შავშათამდე ბორჯომისას მიაგავს, წიწვოვანი ტყეებით, ამწვანებული მთებით, რომელნიც სწრაფად დაბლდებიან ქ. შავშათამდე, ამ ქალაქიდან გავემგზავრეთ ართვინისაკენ, ამ მიდამოებში შავშეთის რეგიონის ბუნება მკვეთრად შეიცვალა, მდინარე იმერხევი მოექცა უზარმაზარ კლდეთა შორის, რომლის თითქმის ვერტიკალურ ნაპრალში მდინარის პირს გაუყვანიათ გზა. ეს გზა არაა ძველი დროისა, არამედ ახალი XIX-XX საუკუნეთა ნაკვეთია. ართვინიდან მეორე დღეს გამოვემგზავრეთ უკან არსიანის ანუ იაღნიზჩამის ქე-

დისაკენ, არტანუჯამდე მიემართება მეორე გზა, რომელიც კვლავ უზარმაზარ კლდეთა შორის მიემართება. აქ გასაგები ხდება თუ რას უწოდებდა პროკოფი კესარიელი კლისურებს - უზარმაზარი კლდეები მდინარის როგორც მარჯვენა, ისე მარცხენა სანაპიროზე მხოლოდ ძალზე ვიწრო ნაპრალით არიან დაშორებულნი ერთმანეთს. ამ ადგილებში ნამდვილად შეუძლია კლდეკარის მადლა განლაგებულ მცირე რაზმს ხეობაში მიმავალი ჯარის შეჩერება. ასეთი კლდეკარი გრძელდება თითქმის არტანუჯამდე, ანტანუჯი გაცილებით ფართო ტაფობში მდებარებს. აქედან გზა მიემართება არსიანის ქედისაკენ, რომლის უღელტეხილთან ახლოსაც გვეგულება ქინძოტამალის ციხე და სოფელი კანდრიდი. მართლაც, გავყევით ამ გზას, კლდეები თითქმის აღარ გვხვდება გზის პირზე, აქაური ბუნება იმერეთისასაც კი მიაგავს, გზა აღის და აღის მადლა, ავედით უღელტეხილზე და შევედით ძველი არტაანის საზღვრის სიახლოვეს. აქ გზისპირას დავინახეთ ძველი ციხე-სიმაგრე, რომელიც ჩვენი აზრით იყო ქინძოტამალის ციხე, იქვე ციხესთან ჩანდა სოფელი, ამიტომაც გადავწყვიტეთ შევსულიყავით სოფელში და დაგვედგინა მისი სახელი.

შევედით სოფელში, რომლისთვისაც თურქეთის მთავრობას სხვა სახელი დაურქმევია - „ბაგდასენ“. მოსახლეობა არაა ქართული, ღარიბ-ღატაკები არიან, ქოხმახებში ცხოვრობენ, შემოგვევება უამრავი ბავშვი, ჯანსაღები, გვესალმებიან გაოცებულნი, მეჩეთთან მამაკაცები ადასტურებენ, რომ ვართ სოფელ ქინძოტამალში, რომ ციხეს ეწოდება „კინდზოტამალ ყალა“, ეს ჩვენთვის მიღწევაა. ვეკითხებით სოფელ კანდრიდის შესახებ, ორი კაცი გამოგვეყვას კიდევ 3-4 კმ მანძილზე, ერთ ნასოფლარზე რომელსაც „კანდრეთი“ ეწოდება, ისინი გამოთქვამენ ასე - „კანდრეთი“. რამდენჯერმე გავამეორებინეთ ეს სახელი. ესეც წარმატებაა, გახარებული ბოლოს ვბედავ და ვეკითხები - „სკანდა, სკანდა თუ არის აქ საღმე“. ჩვენდა გასაოცრად ერთერთი ამბობს სიტყვას „ასკან“. ორივენი ადასტურებენ, რომ პუნქტი თუ ნასოფლარი „ასკან“ მდებარეობს ამ კანდრეთიდან

რამდენიმე კილომეტრზე. ეს კიდე უფრო დიდი გამარჯვებაა, ამ სიტყვის მოსასმენად ჩამოვედით თბილისიდან და გამოვიარეთ გრძელი გზა. მართლაც ეტიმოლოგიურად „ასკანი“, „კანდრიდი“, „კანდრეთი“ „ქინძოტამალი“ ძალზე ახლოა – სიტყვასთან - „სკანდა“. ამ არეალზე ყველაფერს კანდრ-ასკან-ქინძ ეწოდება. აქ სადღაც უნდა ყოფილიყო პროკოფის მიერ ნახსენები სკანდას ციხე, რომელია ის? არსებობს თუ არა დღეს, იქნებ ეს ქინძოტამალის (ქინდ-ზოტამალის) ყალბაა, რომელიც მშვენიერადაა შენახული, მას ჩვენის თვალით ვხედავთ და ვიღებთ ფოტოკამერით, ან იქნებ იქვე მდებარე მეორე ციხეა, რომელზეც გვესაუბრება აღნიშნული ორი კაცი. მათ ვთხოვეთ გაგველოლონენ ამ მეორე ციხის სანახავად, მართლაც „კანდრეთიდან“ დავბრუნდით სოფელ კინდ-ზოტამალში, გავემართეთ მეორე ციხის სანახავად, გზაზე ვეკითხები იციან თუ არა რა არის „ქინძი“, არ იციან, ვუხსნით, რომ ეს საჭმელი ბალახია, მათ მსგავსი არაფერი უნახავთ და არც იციან, საეჭვოა ამ სიმაღლეზე, ზღვის დონიდან თითქმის 2000 მეტრზე და მეტრზე ქინძი ხარობდეს, მაშასადამე სახელი ქინძოტამალი არ უნდა უკავშირდებოდეს სიტყვა ქინძს, არამედ უნდა უკავშირდებოდეს სიტყვა „სკანდას“ (ასკანს, კანდრეთს). აგვიყვანეს სოფლის მაღლა მდებარე ერთ გორაკზე, ყველგანმავალი მანქანები გაჩერდნენ, წავედით ფეხით, აქ მართლაც ვნახეთ რაღაც ძველი ციხის ნანგრევი, უფრო „გმირთნაკვეთს“ ჰგავს, ქინძოტამალსა და ამ ციხეს შუა არტანუჯისაგან მიდიოდა ძველი გზა, ახალი გზა უფრო მაღლა კლდეზეა გაყვანილი.

ჩვენი ვარაუდით, სადღაც ამ მხარეებში იყო სკანდას ციხე, რადგანაც ადგილობრივი რამდენიმე ტოპონიმი ეტიმოლოგიურად სკანდას მსგავსია - ესენია კანდრეთი, ასკანი და კინდ-ზოტამალი. ორი მათგანი ჩვენი თვალით ვნახეთ, მიღებულმა შთაბეჭდილებამ კიდე უფრო განვიმტკიცა აზრი, რომ სკანდა არა თერჯოლის რაიონში, არამედ არტან-არტანუჯის შემადგენლებელ ძველ გზაზე მდებარეობდა. იქვე უნდა ყოფილიყო სარაპანას ციხე და არა ზესტაფონთან, რადგა-

ნაც, როგორც თერჯოლის, ასევე ზესტაფონის აღნიშნულ პუნქტებში ამჟამად ვენახების პლანტაციებია გაშენებული და თერჯოლის სკანდესა და შორაპანის ციხეები სუბტროპიკულ ზონაში მდებარეობენ, მათი ადგილმდებარეობა და მოსავლიანობა არაფრით ეთანადება პროკოფის მიერ აღწერილს, მაშინ როცა არსიანის ქედის ასკან-კანდრიდის პუნქტები პროკოფის აღწერილს ძალზე მიაგავს.

შავშეთში მდებარე პუნქტი არფალის სახელი ასევე ეტიმოლოგიურად მიაგავს სიტყვა „სარაპანას“. ქ. შავშეთის მიმდებარე არფალის ციხეც ასევე მდებარეობს არსიანის ქედიდან ქ. შავშეთში შემავალ ერთერთ გზაზე.

საერთოდ, პროკოფის მიერ აღწერილი ლაზიკის თვალით ნახვა შეიძლება ართვინ-შავშეთის და ართვინ-არტანუჯის გზაზე - ესაა, როგორც პროკოფი აღწერს საოცრად მაღალი კლდეების ქვეყანა, რომლის ნაპრალებში გამავალი მდინარეები და გზები თითქოსდა ასურათხატებენ პროკოფის მიერ აღწერილი ლაზიკის სახეს. პროკოფი ყველგან წერს ლაზიკის საოცრად მაღალი კლდეების შესახებ, რომ ზღვის სანაპიროსთან ახლოს გამავალი მდ. ფაზისი მიემართება უზარმაზარ კლდეებს შორის. მართლაც, ჩვენ შემდეგ შევედით თურქეთის სიღრმეში, იქედან კიდევ უფრო სამხრეთით მოვინახულეთ და მოვილოცეთ იშხანი, ოშკი, ხახული, ოთხთა ეკლესია, შემდეგ უკან წავედით სხვა გზით ართვინისაკენ, გაყვევით ჭოროხის ხეობას, და უნდა ითქვას, თუ რასაც წერდა პროკოფი ვნახეთ ჩვენი საკუთარი თვალით, მდ. ჭოროხი თითქმის მთელ სიგრძეზე მიემართება უზარმაზარ თითქმის შვეულ კლდეთა შუა, რომ ამიტომ „მისი კალაპოტის შეცვლა შეუძლებელია“.

ეს კლდეები არის გრანდიოზული, მდინარიდან თითქმის შვეულად აღმართულნი ალბათ 200-300 მეტრის სიმაღლეზე. ასე გრძელდება კლდიანობა ართვინამდე, რომელიც ზღვიდან 30 კმ-ით თუ იქნება დაშორებული, აქედან კლდეები შედარებით დაბლდება, მაგრამ

მაინც უზარმაზარ მთებად იქცევა ბორჩხამდე და მის შემდეგ თითქმის მარადიდამდე, საიდანაც, უფრო დადაბლებული თანამედროვე საქართველოს საზღვართან მიდის და გრძელდება. აქედან **გასაგები ხდება პროკოფის სიტყვები, რომ ზღვასთან ახლოს ჭოროხი მიედინება კლდეთა შორის, ჩვენს მიერ ხილული ჭოროხის ბუნება და პროკოფის მიერი მდ. ფაზისის აღწერა ჩვენ კიდევ ერთხელ გვიდასტურებს რომ მდ. ფაზისი პროკოფისათვის არის მდ. ჭოროხი, მართლაც არავითარ კლდოვან ნაპირთა შორის მდ. რიონი არ მიედინება ზღვასთან ახლოს!** ზღვასთან ახლოს რიონი ჭაობის მდინარეა უზარმაზარ ვაკეზე მიმდინარე, ყოველგვარი კლდოვანი სანაპიროს გარეშე მაშასადამე მისი ბუნება არ ეთანადება პროკოფის აღწერილს. პროკოფისა და სხვა ძველი ავტორების მიერ აღწერილია მდ. ფაზისის ჩქარი დინება, იმდენად ჩქარი, რომ ზღვაში შედინების შემდეგ ის ზღვას არ უერთდებოდა, ექცეოდა მის ზედაპირზე და ცალკე ნაკადის სახით მიედინებოდა ზღვაში. **ჩვენ დაგვიდასტურეს, რომ მართლაც, ახლაც სწრაფად შეედინება ჭოროხი ზღვაში,** თუმცა მას შემდეგ რაც ჭოროხზე წყალსაცავები გააკეთეს მარდიდიდან ბორჩხამდე და ბორჩხიდან ართვინამდე ჭოროხის სინქარე შემცირდა.

ჭოროხზე ნაოსნობის შესახებ გვიამბობდნენ ართვინელი და ბორჩხელი ქართველები, მკვიდრი მცხოვრებლები, რომელთაც შევხვდით ამ მოგზაურობის დროს. ერთი ართვინელი გვიმტკიცებდა, რომ დარჩენილია ერთადერთი ძველი კაიუკი (ნავი) და ისიც დალპა სიძველის გამო. ჭოროხზე გაცხოველებული ნაოსნობის შესახებ წერენ ე. ვეიდენბაუმი და გ. ყაზბეგი რომელთაც XIX ს-ში იმოგზაურეს ჭოროხზე.

ვნახეთ უამრავი ქვის ხიდი, ყველგან გზაზე არტანუჯისაკენ, ბორჩხასთან, მარადიდის გზაზე, ადგილობრივები გვიყვებოდნენ, რომ ისინი არიან დღესაც უამრავნი.

სტრაბონის მიხედვით მდ. ფაზისზე იყო 120 ხიდი. მდ. რიონზე შეიძლება 120 ხიდის გაღება? იგულისხმება ფოთიდან ვიდრე ქუთაისამ-

დე გაშლილი ვაკე. ეს შეუძლებელია და შეუძლებელი იყო განსაკუთრებით ძველ დროს, რადგანაც ეს ტექნოლოგიურად წარმოუდგენელი პრობლემები იქნებოდა ძველი დროის მშენებლისათვის მდ. რიონის დიდი გაშლილობის, მისი მრავალნაკადიანობის, ნაპირების დაჭაობებისა და ფლატიანობის გამო, ხოლო მდ. ჭოროხის შენაკადებზე ასეთი ხიდების აგება შეუძარებლად ადვილი საქმეა, აქ როგორც ვთქვით სანაპიროები არის მაღალი და ვიწრო კლდეები, რომლის ერთი ნაპირიდან მეორეზე თაღოვანი ხიდის გადგება შესაძლებელია და აკეთებდნენ კიდევ ასეთ ხიდებს. მათი კოლოსალური რაოდენობაა დღემდე მოღწეული, თუმცა მრავალი დაიფარა აღნიშნული წყალსაცავებით. მდ. ჭოროხზე, არათუ ხიდები, ჩვენ ვნახეთ წყალსაცავში ჩაძირული მეჩეთი, მთელი სოფლები დაფარულა ჭოროხის წყლით. პეტრადან ართვინ-არტანუჯისაკენ მიმავალი გზა მიუყვებოდა მდ. ჭოროხის სანაპიროებს, ჭოროხს კი მარჯვენა და მარცხენა მხრიდან მრავალი პატარა მდინარე უერთდება, ამ მდინარეებზე გადაჰყავდათ ძველ მშენებლებს მდ. ჭოროხის ნაპირას მიმავალი გზა, ამიტომაც სწორედ ამ პატარა მდინარეებზე გადებულია უამრავი ქვის თაღოვანი ხიდი, ჩანს, ეს ვიწრო, ძველი დროის გზები ანუ უფრო სწორად გზა-ბილიკები იყო რამდენიმე ერთმანეთის პარალელურად გამავალნი ჭოროხის სანაპიროზე. ამით უნდა იყოს გამოწვეული ის, რომ, ერთ მდინარეზე გვხვდება რამდენიმე ქვის ხიდი, ერთმანეთის სიახლოვეს. გ. ყაზბეგმა იანგარიშა ჭოროხის ხეობაში აღნიშნულ გზაზე 300 თაღოვანი ხიდი. აქედან და რეალური თვალხილული ფაქტიდან გამომდინარე, სტრაბონის დროსაც აქ 120 ხდის არსებობა სარწმუნო ჩანს. მდ. რიონზე კი შეუძლებელი იყო ხიდის აგება ფოთიდან - ქუთაისამდე ძველ დროს და ამიტომ ვერავინ უთითებს ასეთი ხიდების ნაშთს!!!

იმის გამო, რომ ძველი გზა აღარ შედის მარადიდიდან საქართველოში, უფრო სწორად, მასზე არაა გამშვები პუნქტი, გაყვევით არსებულ შესანიშნავ გზას ბორჩხადან ხოფასაკენ. ზღვის სანაპიროზე

გამავალ ამ გზაზე კიდევ ერთხელ დავრწმუნდით, რომ პროკოფი მართალი მწერალია. კერძოდ, პროკოფი წერს - „ლაზიკაში ზედ ზღვის პირას აღმართულია უზარმაზარი კლდეები. ეს კლდეები თითქოსდა არის ზღვის წყლის საზღვარი, რომელიც დაწესებულია რათა შეაჩეროს ზღვა, როგორც საზღვარმა“. სწორედ ასეთია ხოფადან სარფში მიმავალი ზღვისპირა გზის მარჯვენა სანაპირო, ეს უზარმაზარი კლდეებია. თვალხილული მაგალითია პროკოფის სიმართლისა. თუკი ლაზიკა იყო დასავლეთ საქართველოს დაბლობი, სად არის იქ ზღვისპირა კლდეები, რომელნიც აფერხებენ ზღვის წინსვლას? არსად! ამიტომაც ქარიშხალის დროს ზღვა გადმოდის რიონის დაბლობად წოდებული ქვეყნის სანაპიროზე შეუზღუდავად.

არტანუჯი - ართვინის რეგიონი - როგორც ითქვა არის კლდეების ქვეყანა, ისე, როგორც ქ. შავშათ-ართვინისა. ცხადია კლდიანობის გამო უმოსავლო და უნაყოფო, თუმცა ალაგ-ალაგ ერთი-ორი კვადტარული მეტრი ნაყოფიერი ადგილებიც არის, პროკოფის სიტყვით, მხოლოდ ერთი ადგილი იყო ლაზიკაში გამონაკლისი. ეს იყო უხემოსავლიანი მოხირისი.

ჩვენი აზრით, ლაზიკა იყო ართვინ-შავშათ-არტანუჯის მხარე სხვა მიმდებარე კუთხეებთან ერთად, მისი ნაყოფიერი მხარე მოხირისი უნდა ყოფილიყო ლივანა- ერგე, ქვეყანა ჭოროხის ნაპირზე მარადიდის ქვემოთ აჭარისწყლის მიმართულებით. აქ, ლივანის ბოლოსა და ერგეში უნდა ყოფილიყო განლაგებული მოხირისი - მოსავლიანი ქვეყანა. ეს ამჟამადაც ასეა. ერგე - აყვავებული, უხემოსავლიანი კუთხეა აჭარისწყლიდან - მარადიდ - ბორჩამდე, სხვა მიმდებარე მხარე კი კლდიანობის გამო უმოსავლოა. ამიტომაც ვფიქრობთ, რომ მოხირისი ერქვა ხელვაჩაურ-ერგეს - ქვეყანას აჭარისწყლამდე, მარადიდამდე და ბორჩამდე.

შორაპანი და სკანდელ მნახველის თვალით

2002 წლის 25 ნოემბერს ოთხკაციანი ჯგუფი გავემგზავრეთ შორაპნისა და სკანდელს ციხე-სიმაგრეების, მათზე გამავალი გზების, ასევე მდინარეების მოსანახულებლად.

ბერძნულ-ლათინური წყაროების ცნობებით სკანდა და სარაპანისი მდებარეობდნენ იბერიასა და ლაზიკას შორის საზღვარზე, ისინი ყოველგვარი ტრანსპორტისათვის მიუვალ, მკაცრი კლიმატის მქონე რეგიონში მდებარეობდნენ, სადაც არ ხარობდა ვაზი (ვენახი), ხორბალიც კი. ამ ციხე-სიმაგრეებში კლიანობისა და მთაგორიანობის გამო ასვლა საჭაპანო პირუტყვსაც (ცხენ-ჯორსაც) კი არ შეეძლო და მეციხოვნეთათვის პროდუქტი მებარგულე კაცებს ზურგით აჰქონდათ.

ჩვენი თანამედროვე ისტორიკოსების მტკიცებით პროკოფის მიერ ნახსენები სკანდა და სარაპანისი არიან იმერეთში მდებარე სკანდელსა და შორაპნის ციხეები.

თუ ეს ასეა, მაშინ ეს ციხეები უნდა მდებარეობდნენ მკაცრი კლიმატის რეგიონში, სადაც არ ხარობს ვენახი და ხორბალი, სადაც ვერ მივა ტრანსპორტი, ცხენი და ვირი.

ამ მხრივ გაგვაოცა შორაპნის ციხემ. მისი გალავნის შიგნით დგას კერძო მესაკუთრეთა საცხოვრებელი სახლები ეზოებით და, ჰოი საოცრებავ, ხეხილითა და ვენახით.

ფოტოსურათებიც კი გადავიღეთ ტალავარზე გასულ ვაზთან შორაპნის ციხე-სიმაგრეში. ის არა თუ მიუვალ კლდეზე, არამედ ქალაქად ქცეული შორაპნის დასახლების ერთ-ერთ ქუჩაზე მდებარეობს, ციხის ერთი კედელი ქალაქის ამ ქუჩაზე დგას, ამიტომაც ამ ქუჩის ზოგიერთი სახლი გალავნის შიგნით აღმოჩნდა. ერთ-ერთი მათგანის ეზოში ტალავარზე გასული ვაზის ფოტოც გადავიღეთ, როგორც აღინიშნა. ამ ციხე-სიმაგრის ეზოში მრავლადაა სუბტროპიკული კლიმატისათვის დამახასიათებელი ველურად ამოსული ხეები და ბუჩქები ეკალ-ბარდთან ერთად

მაშასადამე შორაპნის ციხე-სიმაგრის რეალური გარემო არ შეესაბამება პროკოფის მიერ აღწერილ სარაპანას სურათს. როგორც ვთქვით სარაპანასთან არ ხარობდა ვაზი და ხორბალი მთის მკაცრი კლიმატის გამო. მაშასადამე ის ალპურ ზონაში მდებარეობდა, ხოლო შორაპანი სუბტროპიკულში მდებარეობს.

მსგავსადევა თერჯოლის რაიონში მდებარე სიფელ სკანდეს ციხე-სიმაგრე.

სკანდე საერთოდ საგზაო ჩიხში მდებარეობს და არა დასავლეთ-აღმოსავლეთ საქართველოს შემაერთებელ გზაზე. ასევე იქნებოდა წარსულშიც მისი გეოგრაფიული მდებარეობის გამო. ამ ფაქტის დადასტურება შეუძლია ყველას, ვინც თავისი თვალით ნახავს სკანდეს მეორეხარისხოვანი, უმნიშვნელო სიმაგრის გეოგრაფიულ გარემოს. პირველყოვლისა უნდა აღინიშნოს, რომ ის თითქმის ვაკე ადგილზე მდებარეობს, დაბალ ბორცვზე ზღვის დონიდან 170 მ სიმაღლეზე, ამიტომაც მის გალავანთან ახლოს მდებარე სოფელს აქვს შესანიშნავი ხეხილის ბაღები, ვენახები და ტალავრები.

მე გამოცა იმერეთის სკანდესა და შორაპნის ციხეთა გალავანთა შიგნითა და გარეთ ველურად ამოსულმა გარეული ბროწეულის ბუჩქებმა და ასევე დაფნის ხეებმა, პროკოფი ხომ ამის საწინააღმდეგო სურათს გვიხატავს ბუნებისას –სკანდასა და სარაპანას ციხეთა ირგვლივ მაღალმთიანი ალპური კლიმატის გამო რათქმაუნდა დაფნა, ბროწეული და ვაზი არ ხარობდა, ხორბალსაც ვერ მოიწევდნენ. ამ მხრივ კიდევ ერთხელ უნდა ითქვას სხვაა იმერეთის სკანდა და შორაპანი და სხვაა პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილი სკანდასა და სარაპანას ციხეები.

გზები

დასავლეთ და სამხრეთ საქართველოში

*სკანდა და სარაპანა ართვინ-არტაანის გზაზე
(ლაზიკის ეპარქიების იურიდიქციისათვის)*

*გზები და ხიდები ისტორიულ კოლხეთში
მთავარი სავაჭრო არტერიები*

„გზა კლარჯეთისა“

*წმ. ანდრია პირველწოდებული
ართვინ-არტაანის გზაზე (I ს.)*

I საუკუნეში „ანდრიამ მოაქციენა მეგრელნი და წარვიდა გზასა კლარჯეთისასა“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. I, გვ. 38). ეს გზა აერთიანებდა ჭოროხს არტაანთან.

„ქართლის ცხოვრება“ წერს: ანდრია პირველწოდებული „შევიდა ქვეყანასა ქართლისასა, ნიგალას, კლარჯეთსა და არტაან-კოლას, სადა იგი დაყო უამი ფრად მრავალნი“.

სად იყო ნიგალა? - ნიგალას ხეობა მდებარეობს ისტორიული საქართველოს სამხრეთ-დასავლეთ ნაწილში (ამჟამად თურქეთშია). მოიცავს მდ. ჭოროხის შუა და ქვედა წელს. ვახუშტის ცნობით - „ჭოროხის მდინარის აღმოსავლეთის კიდეზეც არის ართვინი, ქალაქი მცირე, მოსახლენი არიან ვაჭარნი, და ამ ართვინის სანახებიურთ, ვიდრე ერგეს საზღვრამდე, ჭოროხის ხეობის იმიერი და ამიერი იწოდების ლიგანის ხეობად“, სახელი ნიგალის ხევი ოსმალებმა შეცვალეს ლიგანად (ე. ბერიძე, ქრისტიანული სალოცავები ნიგალის ხეობაში, ტბელობა, 2008, გვ. 322).

ნიგალის არეალი ჩრდილოეთიდან ისაზღვრება კარჩხალის მთათა სისტემით, რომელთა იქეთაც აჭარა და მაჭახელაა, აღმოსავლეთით - კლარჯეთი და არტანუჯია, სამხრეთით ტაო, ხოლო დასავლეთიდან ისაზღვრება ლაზეთის ქედით.

ნიგალის ქვეყანა ამჟამადაც ქართულენოვანია იმ თვალსაზრისით, რომ მისმა მკვიდრებმა თურქულთან ერთად მეტ-ნაკლებად იციან ეს ენა. ეს რეგიონი „ქართლის ქვეყნად“ იწოდება ქართლის ცხოვრებაში კლარჯეთთან და არტაან-კოლასთან ერთად.

მაშასადამე, ნიგალის ანუ ლივანის მთავარი ქალაქი ართვინია. აქედან წმიდა მოციქული ანდრია შესულა კლარჯეთში, რომლის მთავარი ქალაქი ამჟამადაც არის არტანუჯი, იქედან კი გადასულა არტაან-კოლაში. ყველა ამ რეგიონში დაყო, როგორც ითქვა „უამი ფრიად მრავალნი“.

მაშასადამე, წმიდა მოციქულს უვლია იმ გზით, რომელიც ათასი წლის შემდეგაც კონსტანტინე პორფიროგენეტის ეპოქაშიც მნიშვნელოვანი იყო და რომელმაც არტანუჯი დიდ სავაჭრო ცენტრად გადააქცია. ეს გზა, როგორც ითქვა, იწყებოდა ართვინში, შედიოდა არტანუჯში და გადადიოდა არტაანში. ართვინ-არტანუჯ-არტაანის გზა, მაშასადამე, I საუკუნეშიც ძალზე მნიშვნელოვანი იყო წმიდა ანდრიას ცხოვრების მთარგმნელთა ცნობით. ამ გზით, როგორც მრავალჯერ აღინიშნა V ს-ში უსარგებლია ვახტანგ გორგასალს და ჩვენი აზრით, ამ გზით შევიდა სპარსეთის მეფე ხოსრო ლაზიკის ციხე პეტრაში. მაშასადამე, მან გადალახა არა სურამის ქედი და დასავლეთ საქართველო, არამედ ისარგებლა იქამდე არსებული სპარსეთ-დვინ-ყარს-არტაან-არტანუჯ-ართვინის გზით. ამ პუნქტებს, ცხადია VI საუკუნეში სხვა სახელები შეიძლებოდა ჰქონოდათ. სხვა ცნობით პეტრაში მიმავალ შაჰს გაუვლია თეოდოსიოპოლში, იქედან ის პირდაპირი გზით შევიდოდა არტაანში, აქედან კი არტანუჯის გავლით ართვინსა და პეტრაში. ესაა კოლხეთისა და იბერიის მაკაფ-შირებელი სტრაბონის „4 დღიანი“ გზა ანუ გზა კლარჯეთისა.

ქრისტეს სამსჭვალთა და შერხთა შიგრის გზა (IV ს.)

„ქართლის ცხოვრებისა“ და „მოქცევა ქართლისას“ მიხედვით, წმიდა ნინოს ნებით მეფე მირიანმა ქართველთა გაქრისტიანება ახარა იმპერატორ კონსტანტინეს. მან თავის მხრივ საქართველოში გამოგზავნა სამღვდელოება ხალხის მოსანათლად, რომელთაც გამოატანა აგრეთვე დიდი თანხა ეკლესიათა ასაშენებლად. მას შემდეგ რაც დედოფალმა ელენემ 326 წელს იერუსალიმში აღმოაჩინა ცხოველმყოფელი ჯვარი, იმპერატორმა კონსტანტინემ მეორეჯერაც გამოგზავნა საქართველოში სასულიეროთა ჯგუფი, რომელთაც იბერიის ქვეყანაში უნდა ჩაეტანათ წმიდა ნაწილები ცხოველმყოფელი ჯვრისა, კერძოდ კი ფერხთა ფიცარი და ის ლურსმნები, რომლებითაც მიამსჭვალეს ჯვარზე უფალი. აღნიშნული წყაროების თანახმად, ცნობილია ის გზა, რომლითაც ბიზანტიიდან – საქართველოში შემოასვენეს სიწმიდეები. კერძოდ მათ გამოიარეს ერუშეთსა, წუნდასა და მანგლისში (სადაც დაასვენეს ეს სიწმიდეები) და მივიდნენ იბერიის მეფესთან მცხეთაში.

სუვათი-ჭოროხ-ერუშეთი-წუნდა-მანგლისი-მცხეთის საერთაშორისო გზა აერთიანებდა ბიზანტიასა და საქართველოს – ამ გზის უდიდესი მნიშვნელობის, კერძოდ ამ გზის კვანძის – არტანუჯის (არზე-კლარჯეთის) შესახებ წერდა X ს. იმპერატორი კონსტანტინე პორფიროგენეტი. ქართული წყაროების ცნობით, ეს გზა არსებობდა IV ს-შიც და ის აკავშირებდა ერთმანეთთან ბიზანტია საქართველოს. ეს, ანუ ერუშეთ-მანგლის-მცხეთის გზა, არსებობდა X-XI სს-შიც, მას ძალზე დიდი შემოსავალი მოჰქონდა. ამ გზას იცავდა კლდეკარის ციხეთრიალეთის ერისთავების ბაღვაშების ფინანსური სიძლიერე ამ გზასთან უნდა ყოფილიყო დაკავშირებული. საფიქრებელია, სწორედ ფინანსური სარგებლის, გზის ბაჟის მისაღებად გადმოსახლდნენ არგვეთიდან კლდეკარში ბაღვაშები (არგვეთში რომ ყოფილიყო ასეთი მნიშვნელობის საერთაშორისო გზა, ბაღვაშები შესაძლოა იქვე დარჩენილიყვნენ).

ვახტანგ გორგასალის „გზა კლარჯეთისა“ (V ს.)

ჩვენი მემატრიანენი საკმაოდ ხშირად ხმარობენ სიტყვას – „გზა კლარჯეთისა“. მაგალითად, II-ში „ანდრიამ მოაქცივნა მეგრელნი და წარვიდა გზასა კლარჯეთისასა“ (ქ.ც. I, გვ. 38). Vს-ში – „წარმოვიდა ვახტანგ გზასა კლარჯეთისასა“ (ქ.ც., I, გვ. 177).

ვახტანგ გორგასალი თავისი ჯარით შეიჭრა საბერძნეთის (ბიზანტიის) მიწა-წყალზე, „მოადგა ლაშქარნი პონტოსა ქალაქსა დიდსა ზღვის კიდესა“ (ქ.ც., I, გვ. 160). ზღვისპირა დიდ ქალაქად ჩანს იგულისხმება ტრაპიზონი. კეისართან საზავო მოლაპარაკების შემდეგ, ვახტანგი უკან დაბრუნდა: „წარმოვიდა ვახტანგ გზასა კლარჯეთისასა და სპანი მისი განუტყვნა გზასა სომხითისასა და ვითარ მოიწია თუხარისად მიხედნა და შეუყვარდა ციხე... იხილა კლდე შუა კლარჯეთისასა, რომელსა ერქვა არტანუჯი და მოუწოდა არტავაზს ძუძუმტესა მისსა და დაადგინა იგი ერისთავად და უბრძანა, რათა აავოს ციხე არტანუჯისა და უბრძანა რათა გამონახოს ხევსა მას შინა ადგილი სამონასტრე და ალაშენოს ეკლესია და ქმნეს მონასტრად, ვითარ ეხილვნეს მონასტერნი საბერძნეთისანი და რქუა არტავაზს: „უკეთუ განძლიერდნენ სპარსნი ჩვენ ზედა, საყუდელი ჩუენი აქა ყოფად არს“, ხოლო არტავაზ ალაშენა ციხე არტანუჯისა და მონასტერი, რომელ არს ოპიზა და სამნი ეკლესიანი: დაბა მერისა, შინდობისა და ახიზისა და განაახლა ციხე ახიზისა და ქმნა იგი ქუაბად და ვითარ წარმოვიდა ვახტანგ და მოვიდა ქალაქად თვისად მცხეთად, იყო სიხარული დიდი და მადლისა მიცემა ღმრთისა, რამეთუ მოვიდა იგი მშვიდობით“ (ქ.ც. I, გვ. 177-178).

ამ აღწერიდან ჩანს გზა, რომლითაც ვახტანგ გორგასალი საბერძნეთიდან დაბრუნდა მცხეთაში. კერძოდ, ეს გზა გაივლიდა კლარჯეთს, არტანუჯს, არტაანს, ჯავახეთს და შედიოდა მცხეთაში, მას მემატრიანე უწოდებს „გზა კლარჯეთისა“. ამ გზას არტაანში უერთდებოდა „გზა სომხეთისა“ (ესაა არტაანი-კოლა-ტაო-დვინის შემაერთებელი გზა. ამ „სომხეთის გზის“ მეორე ტოტი ტაოდან შედიოდა საბერძნეთში – ამ გზით დაბრუნდა უკან ვახტანგის სპა).

ნანა ხაზარაძის კვლევის თანახმად „კლარჯეთის გზით“ ვახტანგ გორგასლამდე უსარგებლია პომპეუსისაგან დევნილ მითრიდატე პონტოელს. ისტორიკოსის ცნობით, პონტოს მთების გადალახვის შემდეგ მითრიდატე ჩავიდა კოლხეთში აფსაროსთან (გონიოსთან). კერძოდ, მას ჯერ უსარგებლია „სომხეთის გზით“, შემდეგ კი „კლარჯეთის გზით“ ჩასულა ჭოროხის ხეობაში და მისულა აფსაროსთან.

ქალაქი არტანისა და ფარნავაზის

კლარჯული გზა (ძვ. წ. III ს.)

პტოლემეიოსის სიტყვით, იბერიაში მდებარეობდა ქალაქი „არტანისა“. ჩვენი მეცნიერების კვლევით, მისი ადგილმდებარეობა არაა დადგენილი. აქ საინტერესოა, რომ ჩვენი მემატიანეები სწორედ ასე მოიხსენიებდნენ არტანის ქალაქს, მას ეწოდება სახელი „ქალაქი არტანისა“, ან „ნაქალაქევი არტანისა“. მაშასადამე, არტანისა თვით ქალაქის სახელია, თუმცა, ცხადია, იმავდროულად „არტანის ქალაქსაც“ ნიშნავს.

„ჯავახოს აღაშენა ორნი ციხე-ქალაქნი: წუნდა და ქალაქი არტანისა, რომელსაც მაშინ ერქვა ქაჯთა ქალაქი, ხოლო აწ ჰქვია ჰური“ (ქ.ც. I, გვ. 10).

ფარნავაზ მეფემ, როცა ეგრისში შეკრიბა „მხედარნი ქართლისანი“, გაემართა აზონთან საბრძოლველად – „მიეგება ნაქალაქევესა თანა არტანისასა, რომელსა ერქვა მაშინ ქაჯთა ქალაქი, რომელ არს ჰური“ (ქ.ც. I, გვ. 23). აზონის დამარცხების შემდეგ ფარნავაზი შევიდა საბერძნეთში, იქიდან „მოვიდა კლარჯეთს და დაიპყრო კლარჯეთი და წარმოვიდა მცხეთად სიხარულითა დიდითა“ (იქვე, გვ. 23). საქმე ისაა, რომ აზონი იქამდე კლარჯეთში იყო გამაგრებული და მას ბერძენთა ჯარი ეხმარებოდა. აზონის საბოლოოდ დასამარცხებლად ფარნავაზმა კლარჯეთიც შემოიერთა და მცხეთაში დაბრუნდა, თითქოსდა ცხადი უნდა იყოს – იმ ერთადერთი გზით, რომელიც კლარჯეთს არტანთან

აერთებდა და ჯავახეთის გავლით მცხეთაში შედიოდა. ესაა ის გზა, რომელიც შემდგომ გამოიყენა ვახტანგ გორგასალმა, რომელზეც ააგო არტანუჯის ციხე-სიმაგრე.

კლარჯეთში მურვან ერუს ლაშქრობის გზა (VIII ს.)

დ. მუსხელიშვილის 2003 წელს გამოცემული „საქართველოს ისტორიის ატლასის“ მიხედვით, მურვან ერუმ ურბნისის დალაშქვრის შემდეგ შორაპანში მისასვლელად აირჩია სამხრეთის გზა. ის შევიდა სამცხეში და სამცხიდან შორაპანში. ურბნისიდან გაჰყვა მტკვრის ხეობას და ოძრხე-დიმნას გზით შევიდა არგვეთში, დიმნას შემდეგ ის წავიდა აღმოსავლეთით შორაპან-სვირისკენ. რომ არსებულყო სურამ-შორაპანის პირდაპირი გზა, ის ასეთ ურთულეს მანევრს არ გააკეთებდა. ჩანს, ეს გზა არც კი არსებობდა. ყოველ შემთხვევაში წყაროებში სურამ-შორაპანის გზა ნაკლებად ჩანს. ჩვენთვის მნიშვნელოვანი ამ შემთხვევაში ისაა, რომ მურვან ერუმ არტაან-ჭოროხის ხეობის მაკავშირებელი გზა გაიარა, ე.ი. ეს გზა VIII საუკუნეშიც არსებობდა.

ბაგრატ IV-ის გზა ხუზათ-კლარჯეთისა (XI ს.)

ბაგრატ IV აფხაზეთში იბრძოდა ანაკოფიის ციხის ასაღებად. ამ დროს მასთან მივიდნენ „ტფილელნი ბერნი“ და ამცნეს, რომ გარდაიცვალა ტფილისის ამირა, ამიტომაც სასწრაფოდ უნდა ჩასულიყო თბილისში და ის შეერთებინა საქართველოსთვის – „უქადეს ქალაქი და უხმეს სასწრაფოდ“. მართლაც, მეფე სასწრაფოდ გაემართა თბილისისაკენ, მან გადაიარა არა ღიხი-სურამის მთა (ჩანს არ იყო შესაბამისი გზა ლაშქრისთვის), არამედ ქუთაისიდან ჩავიდა ხუფათში, შევიდა ჭოროხის ხეობაში და კლარჯეთის ტრადიციული გზით ჩავ-

იდა თბილისში. მეფის გზა ასეთია: ანაკოფიიდან „ამოიარა და მოვიდა ქუთათისს და მოიყენა ქუთათისისა სამოქალაქოს ლაშქარი... მოიყვანა ხუფათსა... ამოიარა მეფემან და მოვიდა ქართლს... წარემართა ტფილისად“ (ქ.ც. I, 299). ე.ი. ქუთაისი-ხუფათი-არტანუჯი-ჯავახეთი-თბილისის გზით გადაიყვანა ლაშქარი დასავლეთ საქართველოდან მტკვრის პირზე და დაამარცხა მტერი (ქ.ც. I, 338). ე.ი. მასაც „კლარჯეთის გზა“ გაუგვლია.

არტანუჯის საქრთაშორისო გზა (X ს.)

კონსტანტინე პორფიროგენეტის (X ს. ბიზანტიის იმპერატორის) ცნობით „არტანუჯის ციხე ძალიან მტკიცეა და აქვს დიდი რაბატიც და დაბა-ქალაქიც, და იქ მოდის საქონელი ტრაპეზუნტისა, იბერიისა, აფხაზეთისა, არმენიისა და სირიის ყველა ქვეყნიდან და ამ საქონლიდან მას უამრავი ბაჟი შემოდის. არტანუჯის მიწა-წყალი – ესე იგი არზენი, დიდია და ნაყოფიერი და წარმოადგენს იბერიის, აფხაზეთისა და მესხთა ქვეყნის გასაღებს“ (გეორგიკა 2, ნაკვეთი II, გვ. 278-279).

მაშასადამე IX-X სს-ში არტანუჯი იღებდა საქონელს შავიზღვისპირეთიდან (ძირითადად ტრაპეზუნტი) და ეს საქონელი გადაჰქონდა არმენია, იბერიასა და სირიაში, და პირიქით არმენია, იბერია, სირიის საქონელი გაჰქონდა შავიზღვისპირეთის ქვეყნებში – ტრაპეზუნტსა და აფხაზეთში (დასავლეთ საქართველოში).

ცხადია, არა ქალაქი არტანუჯი, არამედ ის საერთაშორისო გზა, რომელზეც ეს ციხე-ქალაქი მდებარეობდა, აერთებდა ჭოროხის აუზის მეშვეობით ზღვისპირა ქვეყნებს, იბერიის ქალაქ არტაპანთან. არტაპან-ართვინის გზა ძველთაგანვე აერთებდა სომხეთსა და იბერიას შავიზღვისპირეთთან მდ. ჭოროხის მეშვეობით. მაგალითად სომხეთიდან (დვინიდან) შემოსული საქონელი, რომელიც ზღვის პორტთან უნდა მისულიყო, ართვინ-არდაგნის გზით გადაივლიდა კანდრიის უღელტეხილს არსიანის ქედზე და გადავიდოდა ჭოროხის ხე-

ობაში, შევიდოდა ქ. არტანუჯში, აქედან ამავე გზით შევიდოდა ქ. ართვინში, ართვინიდან სახმელეთო ან სამდინარო გზით შევიდოდა ქ. პეტრაში ანდა შავიზღვისპირეთის ნავსადგურში. არტაჰან-ართვინის გზით გაჰქონდათ თბილისური საქონელი ზღვაზე, ანდა პირიქით, დასავლეთ საქართველოს საქონელს ჭოროხისა და ართვინ-არტანის გზით მიიტანდნენ თბილისში, დვინში თუ სხვა აღმოსავლეთის მხარეში. ეს გზა იყო ძველთაგანვე არსებული. ეს იქიდან ჩანს, რომ, მართალია, VIII ს-ში არტანუჯი და მისი მხარეები არაბებმა ააოხრეს, მაგრამ უკვე X ს-ში ამ გზას მაინც საერთაშორისო მნიშვნელობა ჰქონდა, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით. ის რომ არ ყოფილიყო ძველთაგანვე არსებული საერთაშორისო მნიშვნელობის მოსახერხებელი გზა – X ს-ში არ აღდგებოდა.

„არტანუჯი ტაო-კლარჯეთის სამთავროს პოლიტიკური ცენტრი გახდა. ეს ქალაქი VIII–IX საუკუნეთა მიჯნაზე უნდა წარმოშობილიყო (საქ. ისტ. ნარკვ. II, 1973. გვ. 347).

არტანუჯში ჯერ კიდევ ვახტანგ გორგასალს აუგია ციხე, მისი გეოგრაფიული მდებარეობის გამო.

„არტანუჯის დაწინაურების მთავარი მომენტი მისი სტრატეგიული მდებარეობა უნდა ყოფილიყო (იქვე, გვ. 347), არტანუჯი მდებარეობდა მნიშვნელოვან სავაჭრო გზათა შესაყარზე. მასზე გადიოდა ტრასა, რომელიც თბილისს ბიზანტიის ქალაქებთან აკავშირებდა: სამშვილდე-ფარავანი-ახალქალაქი-არტაანი-არტანუჯი (იქვე, გვ. 80)

„არტანუჯის მეშვეობით უკავშირდებოდნენ სომხეთის ქალაქები შავი ზღვის აღმოსავლეთ სანაპიროსა და დასავლეთ საქართველოს“ (Я. Манандян, О торговле и городах Армении, გვ. 233-234).

ესი სომხეთი შავიზღვისპირეთის სავაჭრო პუნქტებს უკავშირდებოდა არტანუჯ-ართვინ-შავი ზღვის მეშვეობით. ართვინიდან შეიძლება სახმელეთო ასევე სამდინარო გზით (ჭოროხის მეშვეობით) შავი ზღვის სანაპიროებამდე ტვირთის მიტანა, როგორც ტრაპიზონის, ასევე დასავლეთ საქართველოს მიმართულებით.

არტანუჯის აყვავებას X ს. შუა წლებისათვის ამ გზამ შეუწყო ხელი. ის იქცა საქართველოს ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს ქალაქად. ამიტომ როცა ეს ქალაქი მისმა ერთ-ერთმა ბაგრატიონმა მეპატრონემ ბიზანტიელებს გადასცა და არტანუჯის ციხეზე ბიზანტიელთა დროშა აღიმართა, ბაგრატიონების ყველა განშტოების მეთაურებმა ბიზანტიელებს განუცხადეს, რომ თუ არ დათმობდნენ და არ დაცლიდნენ არტანუჯს, ყველანი გადავიდოდნენ არაბების მხარეს და ერთიანი ძალით იბრძოდნენ არტანუჯის გასათავისუფლებლად.

კონსტანტინე პორფიროგენეტის თქმით, არტანუჯში შედიოდა ტრაპეზუნტის, იბერიის, აფხაზეთის, არმენიისა და სირიის საქონელი. არტანუჯის ქვეყანას, მისივე თქმით, „არზენი“ ერქვა, ეტიმოლოგიურად არზენი იგივე აღზ-ენა ანუ „აღზ“-ის ქვეყანაა. „აღზ“ იგივე „ლაზ“-ია, ლაზივი – ლაზიკაა.

ბაღვაშები მცხეთა-კლარჯეთის გზის (XII ს.)

თრიალეთის მონაკვეთზე

კლარჯეთის გზა (არტანუჯის გზა) იმით იყო მნიშვნელოვანი, რომ იგი აერთებდა შავიზღვისპირეთისა და ბიზანტიის სავაჭრო ცენტრებს. კონსტანტინე პორფიროგენეტის სიტყვით, იბერიასთან, არმენიასთან და სირიასთან. პეტრადან, ხუფათიდან ან შემდეგდროინდელ გონიოდან, ეს გზა გაუყვებოდა ჭოროხს, შევიდოდა არტანუჯში, იქიდან არსიანის ქედის გავლით არტაანში. არტაანი იყო გზაჯვარედინი, ჩრდილოეთით გზა მიემართებოდა იბერიისკენ, სამხრეთით და აღმოსავლეთით კი – სომხეთისაკენ, სირიისკენ და მცირე აზიის პუნქტებისაკენ. ჩვენთვის საინტერესო ჩრდილოეთის გზა არტაანიდან შედიოდა ჯავახეთში და თრიალეთში. აქაც, დაახლოებით კლდეკარის ციხე-სიმაგრესთან, გზა კვლავ ორად იყოფოდა, ერთი ატენის ხეობის ჩავლით ჩადიოდა შიდა ქართლში, მეორე კი მანგლისის ხეობის გავ-

ლით უერთდებოდა თბილის-ქვემოქართლ-სომხეთ-რანსა და მოვაკანს. შეიძლება ითქვას, რომ სამხრეთ კავკასიის და ჩრდილო სპარსეთის სავაჭრო-საერთაშორისო გზა გადიოდა კლდეკარზე და იქიდან კი კლარჯეთის გზით უერთდებოდა შავიზღვისპირა პორტებს.

გზის ასეთი დიდი მნიშვნელობის გამო კლდეკარის ციხე-სიმაგრე დაიჭირა ბაღვაშების ცნობილმა საგვარეულომ X საუკუნის ბოლოს, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ეპოქაში. მან, როგორც ითქვა, აღწერა ამ გზაზე მდებარე არტანუჯის ციხე-სიმაგრის სავაჭრო მნიშვნელობა.

მემატიანე წერს – „იყო მას უამსა ერისთავად კლდეკართა რატი და ჰქონდა ციხე ატენისა – თრიალეთი, მანგლის ხევი და სკვირეთი“ (ქ.ც. I, გვ. 276).

თრიალეთიდან შიდა ქართლში ჩამავალ გზაზე მდინარეების გადაკვეთისას აგებული იქნა მრავალი თაღოვანი ხიდი, ასე რომ, არტანუჯის თაღოვანი ხიდი და ატენთან მდებარე მდინარეების თაღოვანი ხიდები ერთი გზის შემადგენელი ტექნიკური საშუალებებია.

კლარჯეთ – თრიალეთისა და სამცხის ლაშქარი (კახეთ-ჰერეთ-თბილისის შემოერთებამდე) – ქვეყნის სახელის მიხედვით იწოდებოდა „ზემო ლაშქრად“ (ანუ ზემო ქვეყნის ლაშქრად). სხვა იყო ქვემო ქვეყნის ანუ დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ლაშქარი. კახეთის ქორეპისკოპოს დავითთან ბრძოლისას ტაოში მყოფმა ბაგრატ III აფხაზთა და ქართველთა მეფემ და კურაპალატმა „აწვია სპათა აფხაზეთისა და ქართლისათა, თვით წარემართა ზემოთ ლაშქრითა, გაიარა თრიალეთი, გავლო ხიდი მცხეთისა და მიერთნეს თანა აფხაზნი და ქართველნი, დადგა თიანეთს“ (ქ.ც. I, გვ. 279).

აქედან ჩანს, რომ ამ ლაშქარმა გაიარა არტან-ჯავახეთ-თრიალეთის აღწერილი გზით და კლდეკარიდან (წალკიდან) ატენის ხეობის გზით მცხეთაში შევიდა.

ხოსრო კლარჯეთის გზაზე (VI ს.)

ჩვენ დავადგინეთ, რომ სპარსული ჯარი ჯერ შაჰ ხოსროს, ხოლო შემდგომ მისი მხედართმთავრების მეთაურობით ლაზიკასა და ქ. პეტრაში ჩადიოდნენ თანამედროვე არტაანიდან არსიანის ქედის გადასვლით გზით. ამჟამადაც ყარსიდან წამოსული გზა, რომელიც არტაანში შედის, უერთდება ართვინს და ჭოროხის სანაპიროზე გაშვებულ იმ გზას, რომელიც მგზავრს მიიყვანდა ქ. პეტრასთან. ძველ დროს ქ. არტაანსა და ქ. დვინს აერთებდა მნიშვნელოვანი გზა, ასე რომ, დვინი ქ. პეტრას აღნიშნული გზით უერთდებოდა. დვინი – პერსარმენის ის ქალაქი იყო, რომლის სანახებშიც ისვენებდა ლაზიკის ომების შემდეგ დაქანცული სპარსული ჯარი.

ქ. დვინიდან ანუ პერსარმენიდან პეტრასკენ მიმავალი ჯარი ჯერ, როგორც ითქვა, გაივლიდა არტაანს (ეს იყო იბერიის მიწა-წყალი), აქედან კი არსიანის ქედის გავლით შედიოდა კლარჯეთში, რომელსაც ბერძნული წყაროები ლაზიკას უწოდებდნენ. ამ ქვეყნის (ანუ ლაზიკა-კლარჯეთის) მთავარი მდინარის ფასისის ანუ ჭოროხის სანაპიროზე გადიოდა საერთაშორისო გზა, რომელიც შავი ზღვის სანაპირომდე მიდიოდა (ქ. პეტრასთან, მის გვერდით მდებარე ქ. ფასისთან, შემდეგ ქ. არქეოპოლისთან და ა.შ.).

არტაანსა და ართვინს ამჟამად აერთიანებს ორი გზა. ერთი გზა შავშეთის გავლით უერთდება ართვინს, მეორე არტაანიდან გამოსული გზა კი არტანუჯის გავლით უერთდება ართვინს. რომელი გზით იმგზავრა ხოსრომ? მან გაიარა ალბათ პროკოფის მიერ დასახელებული იბერიის ციხეები სკანდა და სარაპანა. სკანდის ციხე – არსიანის ქედზე მდებარე ქინძოტამაღის ციხე უნდა იყოს (იქვეა სოფელი კანდრიდი და ქინძის ციხე), ხოლო სარაპანა უნდა იყოს შავშეთთან მდებარე „არპალის“ ციხე, რომელსაც ასევე ჰქვია „ქვათეთრისი“. ამ ორ ციხეს საველე გზა ამჟამადაც აერთიანებთ. იხ. საქართველოს „ზოგადგეოგრაფიული“ რუკა, 1998.

სპარსეთის შაჰმა ხოსრომ თავისი ლაშქრით, (შემდეგ კი მისმა მხედართმთავრებმა) გაიარა ლაზიკა პერსარმენიდან პეტრამდე და პირიქით. ამ ლაშქრობებს აღწერს პროკოფი. ეს გზა, ჩვენი აზრით, გასაღებს წარმოადგენს ლაზიკისა და მდ. ფასისის მდებარეობის განსაზღვრისათვის.

პერსამენია ანუ ქ. დვინის სანახები წარმოადგენდა სპარსული ლაშქრის დასავანებულ და ძალების მოსაკრებ ადგილს ლაზიკისაკენ ლაშქრობისას. პროკოფი კესარიელის ცნობით პერსარმენიდან დასვენებული სპარსული ლაშქარი შედიოდა ლაზიკაში, იღებდა მონაწილეობას პეტრასა და მისი მიმდებარე ადგილების ლაშქრობაში, ამის შემდეგ კი ეს ლაშქარი უკანვე ბრუნდებოდა დასასვენებლად და ძალების მოსაკრებად ქ. დვინის სანახებში. ამაზე პროკოფი წერს:

„მერმეროემ ლაზიკაში 5.000 კაცი დატოვა, ხოლო დანარჩენი 25.000 კაცით სომხეთში გადავიდა და დვინის ახლოს დაიბანაკა“. მერმეროე პეტრადან „დანარჩენი ჯარით მივიდა პერსარმენიაში და დაისვენა დვინის მახლობელ სოფლებში“ (გეორგიკა, II. გვ.115).

XX ს-ის ისტორიკოსთა ამაჟამად საყოველთაოდ მიღებული აზრით პეტრასაკენ მიმავალი ლაშქარი გაივლიდა ქ. თბილისს, შემდეგ სურამის ქედის გადალახვით შედიოდა ყვირილას ხეობაში, გადავიდოდა მდ. რიონის ვაკეზე, შემდეგ კი გაივლიდა თანამედროვე გურიასა და აჭარას და შევიდოდა პეტრას სიმაგრეში. ასეთი გზა არ ეთანხმება პროკოფის აღწერას, რადგანაც პროკოფის ცნობით პეტრას ბრძოლებში დადლილი ლაშქარი ძალების მოსაკრებად მიდიოდა ქ. დვინში ანუ პერსარმენიაში, თუ კი პეტრადან უკან მიმავალი ლაშქარი გაივლიდა ასეთ უგრძელეს გზას: – მთელ დასავლეთ საქართველოს, შემდეგ კი თითქმის მთელ აღმოსავლეთ საქართველოს, შემდეგ სომხეთს და მივიდოდა დვინში, ეს ლაშქარი სრულიად ძალა გამოცლილი იქნებოდა. სამხედრო თვალსაზრისით ასეთი გზის გაგლა დასასვენებლად არაეფექტურია და შეუძლებელიც არის. მაშასადამე ხოსროს

და მისი სარდლის მერმეროეს მიერ გავლილი გზა დვინიდან პეტრამდე უფრო მოკლე უნდა ყოფილიყო. ამასთანავე ჩვენ ვიცით, რომ ეს გზა გაივლიდა იბერიის ერთ ნაწილს, გადალახავდა ძალზე მაღალი ქედის უღელტეხილს და ჩავიდოდა ფასისის ხეობაში. იქ სადაც ფასისი წყალმცირეა. აქ ჯარი ფეხით გადავიდოდა მდინარეზე და გაუყვებოდა პეტრასაკენ მიმავალ გზას, ისე, რომ მდ. ფასისი მარჯვენა მხარეს ჰქონოდათ. ამასთანავე ამ გზაზე ისინი არ გაივლიდნენ არც ერთ ლაზურ სოფელს. მართლაც არსებობდა ისეთი გზა, რომელიც დვინიდან შედიოდა პეტრაში იბერიის გავლით. ეს იყო – დვინი-არტაანი-არტანუჯი-ართვინი-პეტრას გზა, რომელიც გადადის არსიანის ქედის ერთ მაღალ უღელტეხილზე. ეს არის უძველესი გზა, ამასთანავე უმოკლესი და ადვილად სავალი პეტრადან – დვინამდე. ართვინ-არტაანის (არდაგანის) შემაერთებელი ეს გზა არსებობს ამჟამად და არსებობდა წინა ისტორიულ ხანაშიც.

დვინიდან (პერსარმენიდან) გამავალი გზა თავდაპირველად შედიოდა იბერიაში (ანუ არტაანში), აქედან კი გადიოდა ლაზიკაში ანუ კლარჯეთში ლიგანასა და ერგეში, ე.ი. ფასისის ანუ ჭოროხის ხეობაში, კერძოდ კი კლარჯეთის ქალაქ ართვინში. ართვინის მახლობელი ფონის გადალახვის შემდეგ, ლაშქარი გადიოდა მდ. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროზე (მაშასადამე მათ მარჯვნივ მიედინებოდა მდინარე ფასისი ანუ ჭოროხი – პროკოფის თქმით) და უმოკლესი გზით მდინარის გაყოლებით პირდაპირ შედიოდნენ პეტრაში. ერთადერთი მათი დაბრკოლება ამ გზაზე იყო არსიანის ქედის უღელტეხილი. ესაა თითქმის 3.000 მეტრი სიმაღლის უღელტეხილი. ამ უღელტეხილის გეოგრაფია ჩვენ გვეხმარება განვსაზღვროთ თუ სად იყო სკანდას ციხე სიმაგრე.

პეტრაში საღაშქროდ წამოსულმა სპარსულმა ჯარებმა საგანგებო სამუშაო შეასრულეს, რათა გაესწორებინათ იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა. სპარსეთის მეფემ აღნიშნა ამ გზის უგარვისობის შესახებ, მაგრამ ის დაარწმუნეს, რომ ხეებს მოჭრიდნენ და

ნაპრალეებს ამოავესებდნენ. მართლაც, ამ გზით გამოიარა სპარსეთის ცხენოსანმა ჯარმა და მებრძოლმა სპილოებმა. პროკოფი წერს: „იბერიიდან კოლხეთში მიმავალი გზა ყველგან დაქანებული ნაპრალეებით და ძნელ სავალი გზებითაა დასერილი, დაფარულია უღრანი ტყეებით, ისე, რომ მსუბუქად დატვირთულ კაცსაც გაუჭირდებოდა სიარული, ახლა ისე გაესწორებინათ, რომ არა თუ მათმა ცხენოსანმა ჯარმა გაიარა იქ დაუბრკოლებლად, არამედ სპილოებიც გაატარეს, რამდენიც სურდათ და ისე ილაშქრეს” (იქვე, გეორგიკა, II, გვ. 182).

ამ გზის ქვეშ, როგორც ითქვა, უნდა იგულისხმებოდეს არტაანიდან ანუ იბერიიდან ლაზიკაში ანუ ჭოროხის ხეობაში შემავალი არც თუ გრძელი გზა, რომელიც იქამდეც არსებობდა, და საჭიროების შემხვევაში მისი გასწორებაც იყო შესაძლებელი. მართლაც, პროკოფის აღწერიდან ჩანს, რომ ხოსროს ჯარი ისე შევიდა ლაზიკაში, რომ მათ ფასისი მარჯვენა მხარეს დარჩათ. ამ ადგილას პროკოფი მდ. ფასისში მდინარე ჭოროხს გულისხმობს და იქვე ასახელებს მეორე მდინარეს – რეონს. პროკოფი წერს: „მდინარე ფასისის იქეთა მხარეს ლაზებს პეტრას გარდა სხვა დასახლებული ადგილი არ მოეპოვებოდათ. ის გავიდა და დაიჭირა იბერიიდან კოლხეთში გადასასვლელი ადგილები, სადაც ფასისზე გადასვლა ფონით შეიძლებოდა. ეს მდინარე, ასევე მეორე მდინარეც ფეხით გადალახა, სახელად რეონი (არც ეს არის სანაოსნო) და ფასისის მარჯვენა მხარეზე რომ აღმოჩნდა, წაიყვანა ჯარი ერთი ქალაქის – არქეოპოლისის წინააღმდეგ, რომელიც არის მთავარი ქალაქი ლაზიკის ქვეყანაში” (გვ. 182). ჩანს, რეონი VI ს.-ში ერქვა ასევე ჭოროხის შესართავ მდინარესაც.

ლაზიკაში მიმავალი სპარსელთა გზის მარშრუტი
ბ. ბრიგოლიას მიხედვით

ბერძენ-რომაელი ავტორების ცნობების გაანალიზების შემდეგ, ჩვენთვის ცხადი გახდა, რომ VI საუკუნეში სპარსელებმა პეტრასაკენ ილაშქრეს არტაან-არტანუჯ-ართვინის გზით. ეს ჩვენთვის იყო ახალი აზრი და არ ეთანადებოდა ოფიციალურ ისტორიოგრაფიაში დამკვიდრებულ თვალსაზრისს, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ იგივე თვალსაზრისისაა ბატონი გურამ გრიგოლია, რომლის ნაშრომსაც გავეცანით 2009 წელს.

ოფიციალური ისტორიოგრაფიის თვალსაზრისით პეტრასაკენ ილაშქრობის მარშრუტი შემდეგი იყო - აღმოსავლეთი საქართველო, ლიხის ქედი, დასავლეთი საქართველო, პეტრა. გ. გრიგოლიას აზრით კი სპარსთა ჯარი ჭოროხის ხეობის გავლით შევიდა პეტრაში. ის წერს - „რათა უფრო იოლი გახდეს ამ გზის მიმართულების გარკვევა, პროკოფი კესარიელი დეტალურად აღწერს გზაზე დამხვედრ მდინარეებს, მოგვითხრობს მათ ფიზიკურ თვისებებზე, მიმართულებებზე, საიდან იღებენ ისინი სათავეს, სად არის მათი შესართავი, რომელ ქვეყნებსა თუ ტომების დასახლებათა მახლობლად მიედინებიან და სხვა. ყოველივე ეს ფასდაუდებელ ინფორმაციას იძლევა ლაზიკის სამეფოსა და ქალაქ პეტრას ლოკალიზაციისათვის“ (გ. გრიგოლია, ეგრის-ლაზიკის სამეფოს საისტორიო გეოგრაფიის პრობლემები, 1994, გვ. 29). შემდეგ მკვლევარი განაგრძობს - „ხოფა უმოკლესი გზით უკავშირდება ჭოროხის ხეობას ბორჩხასთან. ჭოროხის ზემო წელისაკენ მიმავალი გზა ართვინთან იყოფა ორად, ერთი ჭოროხის გაყოლებით მიემართება ყარსი, არდაგანი და სომხეთისაკენ, ხოლო მეორე იმერხევით, შავშეთის ყვირილას ხეობით და არსიანის უღელტეხილით გადადის ფოცხოვის ხეობაში, საიდანაც ახალციხე-ახალქალაქი, წალკა-მანგლისის გზით ჩადის თბილისში. საფიქრებელია, რომ სწორედ ამ გზით წაიყვანეს ლაზებმა მეფე ხოსრო ანუშირვანი პეტრას წინააღმდეგ,

კერძოდ, როგორც პროკოფის ცნობიდან ვგებულობთ, სპარსელებმა გადალახეს ბოასი (ჩვენი გაგებით ჭოროხის ზემო წელი - წერს გ. გრიგოლია) და „ისე მივიდნენ პეტრაში რომ ფასისი მარჯვნივ ჰქონდათ“ (იქვე, გვ. 64). გ. გრიგოლია თვლის, რომ ის მდინარე ფასისი, რომელიც სპარსელებმა ამ დროს გადალახეს არის მდ. ჭოროხი, ხოლო პეტრა კი ერქვა ხოფას (ძველ ხუფათს). გ. გრიგოლიას აზრით ხოფადან ჭოროხისაკენ და აქედან იბერიისაკენ, არმენიისა და პერსარმენიისაკენ მიმავალი გზა ძველთაგანვე არსებობდა (იქვე, გვ. 65). ამ გზაზე ზამთრითაც კი მოძრაობა არ წყდებოდა - „გზა ხუფათიდან და იბერიიდან ჭოროხისაკენ იმდენად ყოფილა გაკვალული, რომ ზამთრის პერიოდშიც კი არ ფერხდებოდა მასზე ხალხთა დიდი მასების მოძრაობა“ (იქვე, გვ. 65).

გ. გრიგოლიას მოსაზრებას ისიც ადასტურებს, რომ სპარსთა ლაშქრის მოსასვენებელი მთავარი ბანაკი მდებარეობდა პერსარმენიაში - დვინში. აქედან მიემართებოდნენ ისინი პეტრასა და ლაზიკაში, იქედან კი უკან ბრუნდებოდნენ მოსასვენებლად - პროკოფი კესარიელის ცნობით. დვინიდან კი პირდაპირი გზა არსებობდა ჭოროხამდე და შესაბამისად პეტრამდე. ამასთანავე, პროკოფის ცნობით ერთ-ერთი ლაშქრობისას - „სპარსელები მათ წინამძღოლ ლაზებთან ერთად სწრაფად გაჩნდნენ პეტრაში“ (ვეორგიკა II, გვ. 100-102).

თუ კი ლაშქარი გაივლიდა თბილისს, ლიხის ქედს, მთელ დასავლეთ საქართველოს და შემდეგ მოვიდოდა პეტრაში (სადღაც ბათუმთან) ცხადია ის „სწრაფად ვერ გაჩნდებოდა პეტრაში“ - დიდი გზის გამო. მაშინ ლაშქარს მთელი დასავლეთი საქართველო უნდა გაეგლო, რასაც მოსახლეობა და მოწინააღმდეგე ადვილად შეიტყობდა და „სწრაფ მარშს“ თავისი მნიშვნელობა დაეკარგებოდა. ასეთი სისწრაფე კი არტაან-ართვინის შემაერთებელ, თანაც გაკვალულ გზაზე შესაძლებელი იყო. ამიტომაც გ. გრიგოლიას მოსაზრება მისაღებია. ის წერს - „ბოას-ფასისი რომ ნამდვილად მდ. ჭოროხია და არა ყვირილა-რიონი, როგორც ეს ადრე იყო გაგებულნი, ამას კიდევ ერთხ-

ელ მოწმობს პროკოფი კესარიელის შრომის არაერთი ადგილი. ეს ეხება ლაზებისა და მისი მეზობელი ტომების განსახლებას, ლაზების ქალაქებისა და ციხეების დახასიათებას თუ სპარსეთის ჯარის სალაშქრო მარშრუტების აღწერილობას პეტრასთან დაკავშირებით“ (იქვე, გვ. 42). შემდეგ გ. გრიგოლიას მოჰყავს პროკოფის ცნობები ლაზიკის განსახლებასთან დაკავშირებით: - „პროკოფი კესარიელი შრომის იმ ნაწილში, სადაც საუბარია ხოსროს მიერ ქ. პეტრასა და შემდეგ რომაელთა (დაგისთეს ხელმძღვანელობით) და სპარსთა (მერმეროეს სარდლობით) ჯარების ახალი კონცენტრაციის შესახებ, იძლევა ცნობებს მდინარე ბოასის, ლაზთა დასახლებული ადგილების (მათი ქალაქებისა და ციხე-ქალაქების) შესახებ: „...ბოასი, ამიერიდან ფასისად წოდებული, განაგრძობს მდინარებას ნაოსნობისათვის გამოსადეგი ვიდრე ევქსინად წოდებულ ზღვაზე, სადაც მისი შესართავია, და მის ორივე მხრით ლაზიკე არის. მაგრამ მარჯვნივ მთელი ის ქვეყანა დიდ მანძილზე, ვიდრე იბერიის საზღვრებამდე, დასახლებულია ადგილობრივი მცხოვრებლებით, ლაზთა სოფლები ხომ აქ ყველა მდებარეობს მდინარის აქეთა ნაპირას და ქალაქებიც მათ ძველთაგანვე აქ აუშენებიათ, მათ შორის არის არქეოპოლისი ძალიან გამაგრებული, სევასტოპოლიც არის აქ და პიტუინტის სიმაგრეც, ხოლო სკანდა და სარაპანი-იბერიის საზღვრებისაკენ, ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც არის აქ როდოპოლისი და მოხირისი. მდინარის მარცხნივ, ისეთ მანძილზე, რომელსაც ერთ დღეში გაივლის მსუბუქად დატვირთული კაცი, ლაზიკის საზღვრებია, ხოლო ეს მხარე მოსახლეობას მოკლებული ჩანს, ამ მხარის მეზობლად რომაელები ცხოვრობენ, რომელთაც პონტოელები ეწოდებათ, ლაზიკის მიწა-წყალზე, იმ ადგილას, სადაც ადამიანებს არასოდეს არ უცხოვრიათ, იუსტინიანე მეფემ ჩემს დროს ქალაქი პეტრა გააშენა“- წერს პროკოფი კესარიერლი. გ. გრიგოლია განაგრძობს - მდ. ფასისის ნაპირებზე ლაზების დისპროპორციული განსახლების ასეთივე სურათს იძლევა პროკოფის შრომის სხვა ადგილიც, სადაც საუბარია ევქსინის

პონტოსპირა ხალხებსა და მათ მეზობლებზე: „...ზოგიერთები ამბობენ (გულისხმობენ ესქილეს, ჰეროდოტეს), რომ აქ ფასისი ორად ჰყოფს ხმელეთს. ჩამომდინარე წყლის მარცხნივ არის აზია, ხოლო მარჯვნივ ევროპად იწოდება. ევროპის ნაწილშია ლაზთა ყველა საბინადრო ადგილი, ხოლო მეორე ნაწილში მოხსენიების ღირსი არც რაიმე ქალაქი აქვთ ლაზებს, არც სიმაგრე და არც დაბა, გარდა იმისა, რომ რომაელებმა იქ პეტრა ააშენეს წინათ“, როგორც ვხედავთ, პროკოფის შრომის აქ მოყვანილი ორივე ადგილი შინაარსობრივად ერთგვაროვანია და ძალზე საინტერესო, მრავალფეროვან ინფორმაციას იძლევა ლაზიკის ისტორიისა და განსაკუთრებით, ისტორიული გეოგრაფიისათვის. აქ საუბარია ლაზიკის სამხრეთ საზღვარზე, ციხე-ქალაქთა გვარობაზე, მათ განლაგებაზე, მოსახლეობის განსახლებაზე და სხვ. მაგრამ, სამწუხაროდ, როგორც ფიქრობენ, სწორედ შრომის ეს ნაწილია ე.წ. „შეცდომებითა“ და ურთიერთსაწინააღმდეგო დებულებებით სავსე, რაც პროკოფისადმი და საერთოდ, ბერძენ მწერალთა ცნობებისადმი სკეპტიკურად განაწყოებს მკვლევართა დიდ ნაწილს. აკად. ს. ყაუხჩიშვილის აზრით, „ეს ცნობები ბევრგან არეულია, ერთიმეორეს არ ეთანხმება, ან ჩვენს თანამედროვე საისტორიო მწერლობაში შემოწმებული არაა“. აკად. ნ. ბერძენიშვილი მისთვის დამახასიათებელი მთელი სიღრმე-სიგანით იხილავს ადრეებიზანტიური ხანის ლაზიკის ისტორიის საკითხებს და საერთოდ, ნდობას უცხადებს პროკოფის ცნობებს საქართველოს რომ ეხება, მაგრამ საკამათო ადგილების შესახებ შენიშნავს, რომ, როგორც „ჩანს (პროკოფი) შტაბში წარმოდგენილ მოხსენების საფუძველზე ადგენს თავის მოთხრობას და ერთიმეორეში ურევს ცნობებს...“ და იქვე მიგვითითებს, რომ მეტი სიფრთხილით მოვეკიდოთ ბერძენ მწერალთა ცნობებს. ჩვენთვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს დ. მუსხელიშვილის, როგორც ისტორიული გეოგრაფიის წამყანი სპეციალისტის, შეხედულებას პროკოფი კესარიელის ცნობების რაობა-ღირებულების შესახებ, მით უფრო, რომ იგი საგანგებოდ ჩერდება მოყვა-

ნილი ცნობების საჩოთირო ადგილებზე და მას შემდეგ, რაც ნდობას უცხადებს პროკოფი კესარიელს, როგორც კომპეტენტურ ისტორიკოსს, იქვე დასძენს, რომ „რიონის მარცხენა ნაპირის სრული დაუსახლებლობის შესახებ მისი აზრი შეცდომა უნდა იყოს“-ო, რასაც ფაქტიური მასალით ადასტურებს. თუმცა იქვე დასძენს, რომ „პროკოფი კესარიელის ზემოხსენებულ ჩვენებებზე დამყარებული წარმოდგენა მარცხენა რიონისპირეთის დაუსახლებლობის შესახებ ადრებიზანტიურ ხანაში, ფაქტიურად, შესაძლებელია ამ ჩვენებათა არასწორი ინტერპრეტაციის შედეგი იყოს“-ო, რაშიც შეუძლებელია არ დავეთანხმოთ პატივცემულ ავტორს – წერს გ. გრიგოლია და განაგრძობს: როგორც უკვე ითქვა, ჩვენი აზრით, მთავარი შეცდომა ის არის, რომ პროკოფისეული ბოას-ფასისი არასწორადაა გაიგივებული რიონ-ყვირილასთან. პროკოფის ცნობით, ფასისის მარჯვენა ნაპირზე „მთელი ის ქვეყანა დიდ მანძილზე ვიდრე იბერიის საზღვრებამდე დასახლებულია ადგილობრივი მცხოვრებლებით“, თუკი ფასისი რიონია, როგორც ეს ამჟამად არის მიღებული, სრულიად გაუგებარია, რა უნდა რიონის მარჯვნივ იბერიის საზღვრებს; როგორც ანტიკური, ისე ბიზანტიური და მომდევნო ხალხებისათვის ასეთი საზღვრების ძიება რიონის მარჯვენა ნაპირზე უაზრობაა. რა მიმართულებითაც არ უნდა წავიდეთ, რამდენიც არ უნდა ვიაროთ, რიონის მარჯვენა სანაპიროზე, ვერც ერთ წერტილში იბერიის საზღვრებს ვერ მივადგებით, მით უფრო, ვიცით, რომ პროკოფისავე არაერთგზისი ჩვენებით ასეთი სასაზღვრო ხაზი, ხსენებული დროისათვის, სკანდა-შორაპანთან გადის. ეს პირდაპირ არის მითითებული პროკოფის ცნობის იმ ნაწილში, სადაც საუბარია ფასისის მარჯვენა ნაპირას გაშენებულ ქალაქებზე და ციხეებზე: „მათ შორის არის არქეოპოლისი, ძალიან გამაგრებული, სეფასტოპოლიც არის აქ და პიტუნტის სიმაგრეც, ხოლო სკანდა და სარაპანი - იბერიის საზღვრებისაკენ, ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც აქ როდოპოლისი და მოხირისია“. როგორც ცნობილია, როდოპოლისი თანამედროვე ვარციხეა რიონისა და ყვირილა-ხანისწ-

ყლის შესართავთან, მოხირის კი დაბლაგომთან ვარაუდობენ. ე.ი. ორივე ეს ქალაქი რიონის მარცხენა სანაპიროზე მდებარეობს, რომ არაფერი ვთქვათ სკანდასა და შორაპანზე. პროკოფის ცნობის მიხედვით კი, ისინი მდ. ფასისის მარჯვენა სანაპიროზეა მითითებული. აქაც აშკარა შეუსაბამობაა ფასის-რიონის მიმართ. ჯერ კიდევ იუსტინიანეს ნოველების ავტორმაც იცის, რომ არქეოპოლისი და როდოპოლისი, უდიდესი და ძველი სიმაგრეებია“, ხოლო შემდეგ პროკოფი კესარიელი პირდაპირ მიუთითებს და ხაზს უსვამს, რომ “ყველაზე შესანიშნავი ქალაქები კი მაინც არის აქ როდოპოლისი და მოხირისი“. ყოველივე ეს იცის პროკოფიმ, უფრო სწორად, მისმა ინფორმატორმა, მაგრამ, თუ ეს ფასისი რიონია, მაშინ შეცდომას უშვებს, როცა მათ მდინარის მარჯვენა ნაპირის ქალაქებად მიიჩნევს, რაც ნაკლებად სარწმუნოა. აქაც ისეთივე დასკვნა უნდა გაკეთდეს, როგორც ლაზიკა-იბერიის საზღვრებთან დაკავშირებით მივიღეთ: კერძოდ, ამ ეტაპზე პროკოფის ფასისი რიონი არ არის – წერს გ. გრიგოლია. ის აგრძელებს - საკითხით დაინტერესებულ მკვლევარებს განსაკუთრებით აღვლევებთ პროკოფის ცნობის ის ადგილი, სადაც საუბარია მდ. ფასისის მარცხენა სანაპიროზე, რომელიც „მოსახლეობას მოკლებული ჩანს და ამ ნაწილში არც რაიმე ქალაქი აქვთ ლაზებს, არც სიმაგრე და არც დაბა მოხსენიების ღირსი“. თუ პროკოფისეული ფასისი თანამედროვე რიონია, საქმე ეხება იმერეთის დიდ ნაწილს, მთელ გურიასა და აჭარას, ე.ი. ისტორიული კოლხეთის საუკეთესო ნაწილს, სადაც, როგორც უკანასკნელი დროის არქეოლოგიური ძიების შედეგები მოწმობენ, აღმოცენდნენ ადრეანტიკური და ელინისტური ხანის ქალაქური ცენტრები: ვანი, დაბლა გომი, ფასისი, ფიჭვნარი და აფსაროსი“ (გ. გრიგოლია, “ეგრის-ლაზიკის სამეფოს საისტორიო პრობლემები“, 1994, გვ. 32).

გ. გრიგოლიას ამ ვრცელი ამონარიდიდან ჩანს, რომ ის ამ შემთხვევაში არ ეთანხმება გავრცელებულ თვალსაზრისს, რომ ვარციხე არის როდოპოლისი, რადგანაც, პროკოფის ცნობით როდოპოლისი

მდებარეობდა ფასისის მარჯვენა სანაპიროზე (ისევე, როგორც სკანდა და სარაპანი, ხოლო ვარციხე რიონის მარჯვენა სანაპიროზე არ მდებარეობს, მაშასადამე როდოპოლისიც სხვაგანაა საძებნი, ალბათ ჭოროხის ხეობაში). შორაპანზეც იგივე ითქმის. პროკოფის სარაპანა ფასისის მარჯვნივ მდებარეობდა, რაც შეეხება ზესტაფონის შორაპანს, ის რიონის შენაკად ყვირილას მარჯვნივაც კი არ მდებარეობს, არამედ ძირულას მარჯვნივ.

გ. გრიგოლია დაასკვნის - „ერთი სიტყვით პროკოფის ყველა ცნობა, რაც გაუგებარი და ურთიერთსაწინააღმდეგოა რიონ-ფასისთან კავშირში, სავსებით ნათელი და ლოგიკურია ფასის-ჭოროხთან მიმართებაში“ (იქვე, გვ. 53).

ხოლო სპარსეთ-პეტრას გზასთან დაკავშირებით წერს - „პროკოფი კესარიელი პეტრას ყოველთვის მდ. ფასისთან კავშირში იხსენიებს და მისი ნიშანდობლივი ლოკალიზაცია მხოლოდ და მხოლოდ ფასისთან მიმართებაში არის შესაძლებელი...“ (იქვე, გვ. 55). მდ. ფასისი კი ჭოროხია, სპარსელთა ომები მის ხეობაში იმართებოდა. აქ გადიოდა ის მნიშვნელოვანი გზა, რომელიც პეტრას დვინთან აკავშირებდა.

სპარსეთის შპჰი კლარჯეთის გზაზე

მეფე ხოსრო რამდენჯერმე გაემართა ლაზიკაში პეტრას ციხესიმაგრის ასაღებად, ასევე სპარსეთიდან პეტრასაკენ რამდენჯერმე გაემგზავრა სპარსთა ჯარები სხვა მთავარსარდლების მეთაურობით. პროკოფი კესარიელი აღწერს მათ გზას, როგორც ერთი, ისე მეორე მიმართულებით, მაგალითად სპარსთა ჯარებმა პეტრასთან ცხარე შებრძოლების შემდეგ უკან დაიხიეს და დაბრუნდნენ თავიანთ დასასვენებელ ქვეყანაში (ბანაკებში), სადაც საერთოდ ისინი იზამთრებდნენ, აღიდგენდნენ ძალებს და უკანვე, პეტრასთან ბრუნდებოდნენ. ასეთი ადგილი ყოფილა პერსარმენიაში ქ. დვინი და მათ გარშემო სოფლები, რომელთაც ჩამოთვლის კიდევ პროკოფი. საერთოდ ის

წერს სპარსთა გზის შესახებ, კერძოდ ისინი სპარსეთიდან ჯერ შედიოდნენ პერსარმენიაში, შემდეგ კი იბერიის რაღაც ნაკვეთის გავლის შემდეგ – ლაზიკაში.

შებრძოლებები პეტრასთან იყო პირველხარისხოვანი საქმე სპარსთა მეფისათვის, ამიტომაც ის ბრძოლისუნარიანობის შენარჩუნების მიზნით სპარსეთიდან პეტრასაკენ ყველაზე მოკლე და ამავე დროს უხიფათო გზით წაიყვანდა თავის ჯარებს, ეს ბუნებრივია, ჯარი დასვენებული უნდა ყოფილიყო. და ამავე დროს ახლოს მომარაგების წყაროსთან, ე.ი. პერსარმენიასთან და ასევე იბერიასთან, რომელიც სპარსთა მიერ იყო დაპყრობილი. მაშასადამე ხოსრომ თავისი ჯარები დვინიდან პეტრასკენ წაიყვანა ყველაზე მოკლე გზით. რომელია ეს გზა? თუ ძველ რუკებს დავხედავთ, შევამჩნევთ, რომ დვინი-პეტრას შემაერთებელ ყველაზე მოკლე გზებს უნდა გაეგლოთ ქართლის პროვინციები კოლა-არტაანი, კლარჯეთი, ჭოროხის ხეობა, შემდეგდროინდელი ართვინი და ჭოროხის გაყოლებით უშუალოდ მიაღებოდნენ პეტრას. ეს გზები, ამჟამადაც კი, ერთადერთი არიან ამ მხარეში. საქმე ისაა, რომ დვინ-კოლა-არტაანსა და კლარჯეთს შორის ზღვის დონიდან 2500-3000 მეტრზე აღმართულია ქედი არსიანი. ამჟამადაც, არსიანის ქედზე გადის ორი მთავარი გზა – რომელიც ქ. არტაანს აერთებს ქ. არტანუჯთან (კლარჯეთში) და ქ. ართვინთან (ჭოროხზე), ერთი უფრო ჩრდილოეთითაა, მეორე სამხრეთით.

ვფიქრობთ, რომ ხოსრომ ისარგებლა არტაან – არტანუჯის დაკავშირებული გზით, რადგანაც ეს უფრო მოკლეა პირველთან შედარებით, თანაც უფრო ნაკლები დაბრკოლებებია მასზე.

ქ. არტაანი და არტაანის პროვინცია უშუალოდ ემეზობლება ერუშეთს და სამცხის პროვინციებს (ე.ი. იყო ისტორიული იბერია) და ის მართლაც ძვეს პერსარმენიასა (ანის-დვინის ქვეყანასა) და კლარჯეთ-ლაზიკას შორის.

არტაან-არტანუჯ-ართვინის შემაერთებელი გზა, როგორც ვთქვით, გაივლიდა არსიანის ქედს, რომლის უღელტეხილი მდებარეობს ზღვის

დონიდან 2687 მ. სიმაღლეზე. მის ახლოს ახლაც მდებარეობს სოფელი „კანდრიდი“. ეს სიტყვა „კანდრ“ ძალზე გვაგონებს პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილ ცნობას, რომ იბერიასა და ლაზიკას შორის მდებარეობდა „სკანდას“ ციხე (კანდ – სკანდ). აღსანიშნავია, რომ არსიანის ამ უღელტეხილთან ახლო ძველი ციხე-სიმაგრეა, რომელსაც, ამჟამად, „ქინძის ციხე“ ეწოდება. ჩვენი აზრით ფუძე „ქინძ“ და „სკანდ“ ასევე ეტიმოლოგიურად ახლოა ერთმანეთთან (კინდ(ძ) – სკანდ). პროკოფის აღწერიდან ვიცით, რომ სკანდას ციხის ახლომახლო არ მოდიოდა მოსავალი, იყო ძალზე მთიანი იმდენად, რომ აქ ვენახი არ ხარობდა და ღვინოც არ ჰქონდათ. ცნობილია, რომ საბჭოთა ეპოქის ისტორიკოსები პროკოფის მიერ აღწერილ სკანდას ციხედ მიიჩნევდნენ თერჯოლის რაიონში ამჟამადაც არსებულ „სკანდეს“. საკუთარი თვალთ გვინახავს, რომ თერჯოლის სკანდე მდებარეობს სამიწათმოქმედო უბანში, რადგან მოდის ყოველგვარი სახის მოსავალი და ცხადია ხარობს ვენახიც, ხოლო არსიანის ქელზე 2600 მეტრზე მდებარე ქინძოტამალის ანუ „ქინძის ციხე“ ნამდვილად იდენტურია პროკოფის მიერ აღწერილი უმოსავლო და პირქუშ რეგიონთან. როგორც ჩანს აქვე იყო მეორე ციხეც – სარაპანა. თ. ხუციშვილის მიერ გამოცემული „ტაო-კლარჯეთის ხუროთმოძღვრული ძეგლების“ რუკის მიხედვით აღნიშნულ არტაან-არტანუჯის შემაერთებელ გზაზე მდებარეობდა არპალი, რომელიც ჩვენი აზრით ეტიმოლოგიურად წააგავს სარაპან-შორაპანს. საერთოდ, ქართველებით დასახლებულ ქვეყნებში ტოპონიმები ხშირად მეორდებოდა. მაგალითად, აღნიშნულ რუკაზე, თურქეთში პარხალთან ახლოსაა ქალაქი „წითელი წყარო“ (შდრ. საქართველოს „წითელწყარო“) ციხე „მუხურგული“ (სპერსა და კავკასიელების ციხის შუა, ჭოროხზე). „მუხურგული“ ეტიმოლოგიურად ძალზე ახლოა პროკოფის მიერ მრავალგზის აღნიშნულ „მუხურისთან“. აქვეა „ორჯოხის მთა“, რომელიც გვაგონებს „ორჯონი“-ს. აქედან „ორჯონიკი“ (ორჯონელი) – ორჯონიკიტა საგვარეულოს ადგილი. აქვეა „ვანის ხევი“ (შდრ. ვანი), „ლაზუგეთი“

(შდრ. „ზუგდიდი“) და სხვა უამრავი. იმის გამო, რომ პროკოფი კესარიელის მიერ ნახსენები „სკანდა“ და თანამედროვე თერჯოლის რაიონში მდებარე „სკანდე“ ეტიმოლოგიურად იდენტურია, არ იძლევა მათი იგივეობის საფუძველს. „სკანდა“ უამრავი შეიძლებოდა ყოფილიყო საქართველოს ყველა კუთხეში. (შდრ. სტრაბონის „სკანდისის მთები“). ასევე უნდა ყოფილიყო მრავალი „სარაპანა“ (შორაპანი). მე ვფიქრობ თანამედროვე „სარფი“ და „სარაპანა“ ეტიმოლოგიურად ახლოა ერთმანეთთან, აღსანიშნავია, რომ თანამედროვე ოზურგეთსაც XV ს-ში (და უფრო ადრე) შორაპანი ერქვა. ამიტომაც, იმის გამო, რომ ზესტაფონთან გვაქვს პუნქტი „შორაპანი“ არ არის საფუძველი მისი „სარაპანად“ გამოცხადებისა. ასეთი სარაპანა – როგორც ვთქვით – მრავალი უნდა ყოფილიყო.

მაშასადამე ჩვენი აზრით, სპარსული ჯარი პეტრასში ჩავიდა არა თბილისის, ლიხის ქედისა და მთელი დასავლეთ საქართველოს გაფლეთ (ამ გზით ჯარი ძალზე დაიქანცებოდა და ბრძოლისუნარიანობას დაკარგავდა), არამედ სპარსეთ-პეტრას დამაკავშირებელი უმოკლესი გზით, რომელიც როგორც პროკოფი ხშირად აღნიშნავს: გაივლიდა პერსარმენიას (დვინის ქვეყანას), შემდეგ იბერიას (ჩვენი აზრით ეს იყო კოლა-არტანის) და მდ. ჭოროხის გაყოლებით სწრაფად შევიდნენ პეტრას რეგიონში.

თვალხილული ფაქტია, რომ შეუძლებელია პროკოფი კესარიელის მიერ აღწერილი ლაზიკა იყოს დასავლეთ საქართველო მთლიანად, რადგანაც პროკოფი მუდამ ხაზგასმით მიუთითებს, რომ „ლაზიკა“ არის კლდოვანი რეგიონი, სადაც არის მაღალი მთები, მოედინება ჩქარი მდინარეები. მაგალითად იმდენად ჩქარი ფასისი, რომ ზღვის წყალსაც კი არ ერევა შესართავში. იმდენად კლდოვანია ლაზიკა, რომ ზღვა მის კლდეებს ეხეთქება და ეს კლდეები უშუალოდ ზღვას გადაჰყურებს. მრავალჯერ აღწერს ამას პროკოფი და იმეორებს ყველა თხზულებაში. მაგალითად ის წერს, რომ სკანდასა და სარაპანის ციხეებთან არ მოდის მოსავალი, არის მაღალი მთები, არ ხარობს

ვენახი. თერჯოლის სკანდა ზღვის დონიდან სულ რაღაც 100-200 მეტრზე მდებარეობს და როგორც ითქვა ამ რეგიონში უხვი და ყოველი სახის მოსავალი მოდის. სარაპანაც მსგავსადვე უმოსავლო კლდეებში მდებარეობს, ზესტაფონის შორაპანი კი ზღვის დონიდან 170 მეტრზეა და უხვმოსავლიანია. საერთოდ, როგორ შეიძლება ითქვას დასავლეთ საქართველოზე, რომ ის საშინელი ცამდე აწვდილი კლდეების ქვეყანაა მაშინ, როცა დასავლეთ საქართველოს ვრცლად გაშლილი ვაკე ზღვის დონიდან სულ რამდენიმე მეტრია და ვრცლად გაშლილი უზარმაზარი დაბლობია! ეს არაა პროკოფის „ლაზიკა“! მაგრამ, საკმარისია ფასისად მივიჩნიოთ მდ. ჭოროხი, უმაღლვე მივხვდებით თუ რომელ ქვეყანას უწოდებს პროკოფი ლაზიკას. ცხადია ესაა ტრაპიზონის სანახები და ამის შემდეგ ქვეყანა, რომელსაც ქართული წყაროები უწოდებენ „ზღვისპირი ბოლო კლარჯეთისა“ და საერთოდ კლარჯეთი თანამედროვე აჭარა-გურიასთან ერთად. კლარჯეთ-ლაზიკის მთებია არსიანის თითქმის 3000 მეტრი სიმაღლის ქედი, კარჩხალის 3000 მეტრზე უფრო მაღალი მასიური მთები, პონტოს ასევე 3000 მეტრზე მაღალი ქედი, მისი შტო ორჯოხი, ასეთივე სიმაღლის მთების მასივი, საერთოდ ესაა ჭოროხის ხეობა, თავისი კლდეებით და მაღალი მთებით, ესაა უვრცელესი რეგიონი, რომლის ფართობი მეტია მდ. რიონის აუზზე. აი, აქ კი უნდა ვეძიოთ ჩვენი სკანდა, სარაპანისი, არქეოპოლისი, მუხურისი, როდოპოლისი, ფასისი და სხვა ქალაქები. აქ არქეოლოგებს დიდი აღმოჩენები ელით.

პროკოფის „ლაზიკა“ იყო ძირითადად „კლარჯეთის ქვეყანა“. შესაძლოა, ლაზთა მეფეების შემდეგდროინდელი მემკვიდრეები იყვნენ „კლარჯთა ხელმწიფეები“ ლეგიტიმური თვალსაზრისით, აქედან იყო VI ს-ში გუარამ კურაპალატი, შემდეგ ქართლის ხელმწიფე ბაგრატონები თავიანთ წარმოშობასაც აღნიშნულ (ლაზიკის) რეგიონს, კერძოდ, სპერს უკავშირებენ, თავიანთ საგვარეულოში გამოყოფდნენ „კლარჯ“, „არტანუჯელ“ და სხვა მეფე-ხელმწიფეებს. შესაძლოა „კლარჯი ხელმწიფეების“ შტო თავის ლეგიტიმურ უფლებამოსილებას

უკავშირებდა ლაზთა მეფეებს (მაგ. VI ს-ში ასეთები იყვნენ წათე, გუბაზი, და სხვები). თუმცა მათ ძირითადი ლეგიტიმურობის საყრდენად მიაჩნდათ ფარნავაზიან – ხოსროანთა მემკვიდრეობა (ვახტანგ გორგასალის ქალიშვილი შეირთო გუარამ ბაგრატიონმა). შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ წათე, გუბაზი და სხვა ლაზი მეფეები გვართ ბაგრატიონები ანდა მათი მონათესავენი იყვნენ.

კლარჯეთის გზა სკანდალან სარაპანამდე

ქინძის ციხე, როგორც მრავალჯერ აღინიშნა, მდებარეობს არსიანის ქედზე, არტაან-არტანუჯის შემაერთებელი გზის მარჯვენა მხარეს (გზიდან 3-4 კმ-თაა დაშორებული), სოფელ ქინძოტამალთან ახლოს (ქინძოტამალს თურქულად „ბაგდეჩენ“ ჰქვია). იქვე (ქინძოტამალიდან სამხრეთით 4-5 კმ-ში) მდებარეობს მსგავსი სახელის მქონე სოფელი – კანდრიდი (თურქულადაც ეს სახელი — „კანდრიტი“ ჰქვია, იქვეა ეკლესიის ნანგრევი). ჩვენი თვალსაზრისით, როგორც აღინიშნა, ერთი და იგივე ეტიმოლოგიის სამი პუნქტის ერთმანეთთან თითქმის მიჯრით არსებობა (ქინძის ციხე, ქინძოტამალი, კანდრიდი) მიუთითებს, რომ არსიანის ქედის ამ მონაკვეთზე „კანდ“ , „ქინდ“ (ქინძ) ფუძის მქონე რაღაც მნიშვნელოვანი პუნქტი არსებობდა. ესაა, ჩვენი აზრით „სკანდა“ – სახელგანთქმული ლაზური ციხე იბერიის საზღვართან. მისი ნაშთია სახელები – კანდრიტი, ქინძოტამალი და ქინძი (იხ. დიმიტრი დუნდუას 2007 წ. რუკა „შავშეთი“ და თ. ხუციშვილის 2004 წ. რუკა ტაო-კლარჯეთი).

როგორც ვიცით, სკანდას ციხესთან ახლოს მდებარეობდა მეორე ლაზური ციხე, ასევე იბერიის საზღვართან – სარაპანა. ჩვენი აზრით, ამ სახელის თანამედროვე სახეცვლილებაა „არფალი“, რომელიც მდებარეობს შავშეთში ახლოს არტაანთან, ანუ ძველ ისტორიულ იბერიის მხარესთან ახლოს. არფალის მეორე სახელია ზენდაბა, ქალაქ შავშეთიდან რამდენიმე კილომეტრითაა დაშორებული. ამჟამინდელი

ქინძის ციხე და არფალი ერთმანეთს უკავშირდებიან ადგილობრივი მნიშვნელობის გზით, როგორც აღინიშნა. არფალიდან გზა ჯერ მიდის სოფელ ხანთუშეთში (ესაა თურქული ჰანლი), ხანთუშეთიდან კი ორი ასევე ადგილობრივი მნიშვნელობის გზა მიემართება არსიანის ქედისაკენ. ერთ-ერთი, სამხრეთით არსებული, გაივლის მდინარეთა (ნაკადულთა) სათავეებს და ადის არსიანის ქედზე ქინძის ციხესთან ახლოს. ჩვენი აზრით, შესაძლოა ამ გზით, ანუ სკანდა (ქინძის ციხე) სარაპანა (არფალის) გზით გაიარა პეტრაში მიმავალმა სპარსეთის შაჰმა ხოსრომ. მართლაც, ეს გზა შედის შავშეთში, საიდანაც ართვინ-ბორჩხას გზით, ანუ ჭოროხის ხეობის გზით შედიოდნენ პეტრაში, თუმცა, შესაძლოა ხოსრო არტანუჯის გზითაც შევიდა პეტრაში.

როგორც ითქვა, ჩვენი გამოკვლევით სკანდა არის თანამედროვე არსიანის ქედზე (ისტორიული არტაანის პროვინციაში) კლარჯეთისკენ (არტანუჯისკენ) მიმავალ გზაზე სოფელ „კანდრიდთან“ მდებარე ერთ-ერთი ძველი ციხესიმაგრე. სოფ. „კანდრიდის“ სახელწოდება აღნიშნულია „ტაო-კლარჯეთის ხუროთმოძღვრული ძეგლების“ რუკაზე, რომელიც 2004 წელს დაიბეჭდა თ. ხუციშვილის, კ. შენგელიას, შ. მაჭავარიანისა და ვ. სილოგავას მიერ. სოფ. კანდრიდთან არსიანის ქედზევე არის სოფ. ქინძოტამალი და ციხესიმაგრე „ქინძის ციხე“. ეტიმოლოგიურად „კანდრიდი“, „ქინძოტამალი და „ქინძის ციხე“ ძალზე ახლოა „სკანდასთან“ (კანდრიდ – სკანდა). სოფ. ქინძოტამალსა და ქინძის ციხეს შორის გადის გზა, რომელიც აერთებს არტაანს არტანუჯთან. ეს გზა ლონგოთხევის ახლოს არტანუჯისწყლის ხეობაში გადის.

არსებობს მეორე გზაც, რომელიც სხვა ხეობაში გადის და ასევე აერთებს არტაანს ართვინთან. ეს გზა გაივლის შავშეთს, აქ ქალაქ შავშეთის ახლოს არის სოფელი „არფალი“, შეუძლებელია არ აღინიშნოს, რომ არფალი ეტიმოლოგიურად ძალზე ახლოა „სარაპანასთან“ (სარაპან-არფალ). ჩვენ ვიცით, რომ გზა, რომელიც აერთებდა იბერიას ლაზიკასთან, გადიოდა ციხესიმაგრეებზე სკანდასა და სარაპანზე (სოფელ არფალთან მდებარეობს ძველი ციხესიმაგრე „ქვათეთრისი“).

სოფელი კანდრიდი და სოფელი არფალი ერთმანეთს უერთდებოდნენ ძველადაც. ამას მიანიშნებს ის, რომ 1998 წ. დაბეჭდილი საქართველოს „ზოგადგეოგრაფიული რუკის“ მიხედვით (რედაქტორი მ. რაზმაძე) ეს სოფლები ერთმანეთს ამჟამადაც უერთდება ე.წ. „საველე გზით“ ანუ ძალზე უბრალო, უხარისხო გზით, კერძოდ, არტანუჯ-არტაანის შემაერთებელ გზაზე, იქ, სადაც არის 2657 მ სიმაღლის უღელტეხილი. ერთ-ერთი გვერდითი გზა მიემართება ჩრდილოეთისკენ, რომელსაც დაახლოებით 6-7 კმ-ში დასაველეთიდან უერთდება აღნიშნული საველე გზა, რომელიც 25-28 კმ-ის შემდეგ შედის არფალში. ჩანს, ამ გზით შედიოდნენ იბერიიდან ლაზიკაში სპარსელები.

სკანდა-კანდრიდი კლარჯეთის გზაზე

(მთა „კანდილი“, სოფელი „ქინძოტამალი“, ნამონასტრალი „კანდრიდი“, ციხე „ქინძი“ – ერთად თავმოყრილნი – ისტორიულ „სკანდას“ რეგიონში)

თანამედროვე არტანუჯი არტაანს უერთდება საავტომობილო გზით, რომლის შუა მონაკვეთს, არსიანის ქედის გადაკვეთის ადგილს, წარმოადგენს უღელტეხილი იალნიზჩამ ზღვის დონიდან 2657 მეტრ სიმაღლეზე. თვითონ გზა არტანუჯიდან უღელტეხილამდე ფაქტიურად გადის უზარმაზარი ქედის ძირში, რომლის მწვერვალის სიმაღლე არის 3068 მეტრი ზღვის დონიდან. ამავე უღელტეხილს არტანუჯიდან უერთდება ასევე ყამირი სასოფლო გზა, რომელზეც ამჟამადაც მდებარეობს სოფელი „ლონგოთხევი“. აღნიშნულ უღელტეხილს სხვადასხვა რუკებზე ეწოდება „კანდრიდი“, „ქინძოტამალი“, იქვე ახლოსაა მწვერვალი „კანდილის“ სახელწოდებით.

კანდრიდი, ქინძ (კანდ) იძლევა საფუძველს ვიფიქროთ, რომ ბერძენი მწერლების მიერ ნახსენები ციხე-სიმაგრე „სკანდა“, რომელიც ისე მაღლა და მიუღვამელ ადგილას მდებარეობდა უნაყოფო რეგიონში, რომ მასზე მხოლოდ ზურგით აჰქონდათ სურსათი, არის არა იმერე-

თის „სკანდე“, არამედ არსიანის ქედის აღნიშნული უღელტეხილის გზაზე მდებარე „კანდრიდი“. არტანუჯ-არდაგანის საავტომობილო გზაზე მდებარე არსიანის ქედის უღელტეხილ „იალნიზჩამ“-ის მახლობლად, როგორც აღინიშნა, არსიანისავე ქედზე მდებარეობს ერთ-ერთი 2412 მ სიმაღლის მთა (მწვერვალი) სახელწოდებით „კანდილი“ (გზიდან 20-30კმ დაშორებით), ხოლო თვით გზაზე მდებარეობს სოფელი „კარადჯასუ“. ეტიმოლოგიურად იმითაა საინტერესო ეს სახელები, რომ ისინი ახლოა პროკოფის მიერ ნახსენებ „სკანდასთან“ – „სკანდა“, „კანდილი“ (ფუძეა სკანდ-კანდ), ამავე ფუძეთა წრეს უახლოვდება „კარად“ (კარადჯასუ), ამიტომ საფიქრებელია, რომ „სკანდას“ ცნობილი ციხე-სიმაგრე სწორედ თანამედროვე არტანუჯ-არდაგანის გზაზე მდებარეობდა. მით უმეტეს, რომ ეს გზა კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით, Xს-შიც საერთაშორისო მნიშვნელობისა იყო და ის შავ ზღვასთან აკავშირებდა არა მხოლოდ იბერიას, არამედ არმენიასაც. არტანუჯში, კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით, ამ გზით სირიის საქონელიც კი შედიოდა. არტანუჯიდან ჭოროხის გზით ამ საქონელს ადვილად ჩაიტანდნენ შავი ზღვით ბიზანტიაში. ამ აზრს ამტკიცებს ისიც, რომ ამ უღელტეხილის სიახლოვეს ასევე მდებარეობს ციხე „ქინძი“ და სოფელი „ქინძოტამალი“, აქვეა ნამონასტრალი „კანდრიდი“; ე.ი. გვაქვს მთა „კანდილი“, სოფელი „ქინძოტამალი“, ციხე „ქინძი“ ყველა სიტყვა – „კანდ-ქინდ“ ფუძით, ეტიმოლოგიურად ახლო სიტყვა „სკანდას“ ფუძესთან.

***პირველი სამეცნიერო ნაშრომები
კლარჯეთ-მცხეთის გზის პირზე***

ბიზანტია-იბერიის დამაკავშირებელ გონიო-ართვინ-არტანუჯ-მცხეთის საერთაშორისო გზის პირას შედარებით განვითარებული იყო ადგილობრივი ეკონომიკა, წარმოქმნილა ქალაქური ტიპის დასახლებები. ამით უნდა იყოს გამოწვეული ის, რომ IV-IX საუკუნეთა ქართული საეპისკოპოსოების ერთი ნაწილი ამ გზის პირას იყო განლაგე-

ბული. საეკლესიო წესების თანახმად ეპისკოპოსი ქალაქში იჯდა, მას კათედრა ქალაქში უნდა ჰქონოდა. ჩანს, აღნიშნული გზის პირის ქალაქური ტიპის დასახლება იძლეოდა საშუალებას საეპისკოპოსო კათედრების დაარსებისა, კერძოდ, ამ გზის პირზეა შემდეგი საეპისკოპოსოები: –

1. ახიზისა;
2. ანჩისა;
3. ერუშეთისა;
4. წყაროსთავისა;
5. კუმურდოსი;
6. წუნდის;
7. მანგლისისა;
8. წალკისა;

საერთოდ საფიქრებელია, რომ ძველქართული საეპისკოპოსოები განლაგებულნი იყვნენ არა მარტო ადმინისტრაციულ (საერისთავო) ცენტრებში, არამედ მნიშვნელოვანი გზების პირასაც. აღსანიშნავია, რომ არც ერთი საეპისკოპოსო არ იყო ქუთაისიდან ურბნისამდე. აქ საერთაშორისო გზის არსებობა კი ამ ვაკუუმს შეავსებდა.

ლაზიკა-იბერია-პერსარმენის მაკავშირებელი მოკლე გზა

ე. ვეიდენბაუმისა და ბ. შაზგების აღწერა – საერთაშორისო გზისა

VI საუკუნეში ბიზანტიისა და სპარსეთის იმპერიები ერთმანეთს დაუნდობლად ებრძოდნენ კავკასიაში კუთხისათვის, რომელსაც ლაზიკა ეწოდებოდა. პროკოფი კესარიელისა და სხვათა აღწერით ის იყო ზღვისპირას მდებარე კლდოვანი ქვეყანა, ძირითადად ნაკლებ მოსავლიანი, მაგრამ ლაზიკა ყურადღებას იქცევდა თავისი სამხედრო-სტატეგიული მდებარეობით, მასზე გადიოდა სპარსეთ-ვეროპის დამ-

აკავშირებელი გზა. მისი ხელში ჩაგდებათ კი ორივე მხარე იყო დაინტერესებული.

თითქმის 1500 წლის შემდგომ რუსეთის იმპერიაც დაინტერესდა ამ გზით მე-19 საუკუნის 70-იან წლებში. იმჟამად ოსმალეთის იმპერიის შემადგენლობაში შემაჯავალ ლაზიკა-აჭარა-შავშეთში რუსეთის იმპერიამ სამხედრო დაზვერვის მიზნით შეაგზავნა ოფიცერი გიორგი ყაზბეგი, რომელმაც აღწერა კიდეც ე.წ. „თურქეთის საქართველო“ და წიგნის სახით გამოსცა 1875 წელს. გ. ყაზბეგმა თავისი ძირითადი ყურადღება მიაპყრო ძველთაგანვე არსებულ ბათუმ-ართვინ-არდაგანის გზას, რომელსაც იმჟამად ოსმალეთის იმპერია აწესრიგებდა. აღნიშნული გზა ბათუმიდან ართვინამდე მიუყვებოდა მდინარე ჭოროხს, ართვინიდან არდაგანს უერთდებოდა არსიანის ქედზე გადაშვებული უღელტეხილით. არდაგანიდან ანუ არტაანიდან ეს გზა უერთდებოდა ყარსს, არზრუმსა და ახალციხეს. როგორც გიორგი ყაზბეგი, ასევე მის შემდგომ ლაზიკაში რუსეთიდან გაგზავნილი მეცნიერი ე. ვეიდენბაუმი თავიანთ მთავრობას არწმუნებდნენ, რომ აღნიშნულ ბათუმ-არდაგანის გზას გააჩნდა უდიდესი საერთაშორისო მნიშვნელობა, რადგანაც ის სპარსეთს ევროპასთან აერთებდა უმოკლესი გზით.

გ. ყაზბეგი პირდაპირ წერდა, რომ გაფართოების შემდგომ შესაძლოა „ეს გზა სპარსეთსა და ევროპას შორის სატრანზიტო მაგისტრალად გადაიქცეს“ (გ. ყაზბეგი, 3 თვე თურქეთის საქართველოში, 1995 წ. გვ. 108). ის ამ გზასთან დაკავშირებით წერს, რომ ბათუმ-არტაან-ყარსის გზატკეცილის სამუშაოების შესასრულებლად ჯერ კიდევ ოსმალეთის იმპერიამ შექმნა კომისია, რომელმაც პრაქტიკულად უცვლელად დატოვა საუკუნეების წინათ არსებული მარშრუტი. ეს იყო „ერთადერთი ხაზი მდინარე ჭოროხზე არტანუჯისაკენ, შემდეგ ყარსისაკენ ან არტაანის გავლით, არტანუჯ-ჩაის გაყოლებით, ან კიდევ თავსკერისა და გიოლის გავლით... სამუშაო დაიწყო ერთდროულად ბათუმსა და არტანუჯში... ვხედავდით ახალმა გზამ როგორ გამოაცოცხლა ეს მხარე. ცხენები უწყვეტად მიემართებოდნენ ართვინ-

ისაკენ, მათ ყარსის პური გადაჰქონდათ. პური აქ ცხენებით გად-
მოაქვთ ართვინის ნავმისადგომთან, აქედან კი ჭოროხით ბათუმში
ჩააქვთ (იქვე, გვ. 104-106).

როგორც გ. ყაზბეგი, ისე ე. ვეიდენბაუმი თავიანთ ნაშრომებში გამოხ-
ატავდნენ იმ ინტერესს, რომელიც რუსეთის იმპერიას გააჩნდა აჭარა-
ლაზისტანში. კერძოდ, ყაზბეგი პირდაპირ წერდა: „ამ ინტერესს
აძლიერებს ჭოროხის აუზის ისტორიული მნიშვნელობა წარსულში
და რაც მთავარია ის როლი, რომელიც მას შეუძლია შეასრულოს
მომავალში“ (გ. ყაზბეგი. 3 თვე თურქეთის საქართველოში, გვ. 29).

თუ რა ისტორიული მნიშვნელობა ჰქონდა ჭოროხის აუზს წარ-
სულში, ამის შესახებ გ. ყაზბეგის აზრით ევროპელებმა იცოდნენ
სტრაბონისა და არიანეს მონათხრობის მიხედვით, ხოლო სამომავ-
ლოდ გზის შესადგებლობათა შესახებ თვითვე წერდა (იქვე, გვ. 29).
ესაა, ცხადია, ჭოროხზე გამავალი საერთაშორისო მნიშვნელობის გზა,
რომლის ხელში ჩაგდება იცავდა რუსეთის იმპერია გააკონტროლებდა
ერზრუმის, ყარსისა და მიმდებარე რეგიონების ეკონომიკას.

მართალია, ყაზბეგის დროს ეს რეგიონი ოსმალეთის ხელში იყო
და აღნიშნულ გზასაც ოსმალეთი ალაღებდა, მაგრამ გ. ყაზბეგი
ძალზე იყო დაინტერესებული ამ გზის მდგომარეობით და თავის
ნაშრომში აღწერს კიდევ ამ გზის სხვადასხვა მონაკვეთებს. მაგ.
ერთ ადგილას წერს: „საჭიროა ბათუმიდან არტანუჯამდე აშენდეს
სამასი ქვის ხიდი და გვირაბი“ (იქვე, გვ. 108). როგორც ყაზბეგი, ასევე
ვეიდენბაუმი გაცვებით აღწერენ ჭოროხსა და მის შენაკადებზე გად-
ებულ უამრავ ძველ ხიდსა და მათ ნანგრევებს. ძველი ქვის თაღოვანი
ხიდების და მათი ნაშთების რაოდენობა მართლაც შთამბეჭდავი
იყო. ვეიდენბაუმი აღნიშნავდა კიდევ რომ ხიდების ეს რაოდენობა,
ასევე კლდეებზე გაყვანილი ძველი გზატკეცილების ნაშთები მიუ-
თითებენ ჭოროხის აუზში გამავალი გზის საერთაშორისო მნიშ-
ვნელობის შესახებ და წერს კიდევაც, რომ არა მხოლოდ ჭოროხის
მარჯვენა სანაპიროზე გადიოდა დიდი მნიშვნელობის გზა, არამედ

მარცხენაზეც და წერს: „მურღულის წყლისა და ხატილა-სუს ხიდების ნარჩენებით თუ ვიმსჯელებთ, უნდა ვივარაუდოთ, რომ ძველად ჭოროხის მარცხენა ნაპირზე არსებობდა გზა და მასზე საკმაოდ გაცხოველებული ვაჭრობა უნდა ყოფილიყო, თუკი საჭირო გამხდარა ორი ხიდის აშენება მარცხენა ნაპირზე, ართვინისა და მურღულის-წყალს შორის. ერთ ადგილას, შეიმჩნეოდა კედლის ნარჩენები, რომლებსაც ეყრდნობდა გზა კედლის ციცაბო ფერდობზე. ხიდებისა და კედლის აშენების თარიღი, სამწუხაროდ, უცნობია, მაგრამ თუ იმის მიხედვით ვიმსჯელებთ, რომ ყველა ხიდი კონსტრუქციით ართვინის ხიდის მსგავსია (ეს უკანასკნელი აშენებულია დიდი ხნის წინათ), უნდა ვივარაუდოთ, რომ ეს საგზაო ნაგებობები ძალიან ძველია და იმ დროს უნდა მიეკუთვნებოდეს, როდესაც ჭოროხის აუზში წესრიგი და სიმშვიდე იყო, აქედან გამომდინარე - თურქეთის ბატონობამდე“ (ვეგენი ვეიდენბაუმი, ბათუმიდან ართვინამდე 2005, გვ. 76).

ხიდების კოლოსალური რაოდენობა მდინარე ჭოროხსა და მის შენაკადებზე ცხადია მოგვაგონებს სტრაბონის ცნობას, რომ მდინარე ფასისზე იბერიისაკენ მიმავალ გზაზე 120 ხიდი იყო გადებული. ჩვენ შეგვიძლია თამამად ვთქვათ, რომ ამ ქვის თაღოვანი ხიდების ნაშთების დიდი ნაწილი ჯერ კიდევ შემორჩენილი იყო მე-19 საუკუნეში ყაზბეგისა და ვეიდენბაუმის დროს და მათი გარკვეული რაოდენობა დღემდე არსებობს. მართლაც, ეს გზა აღიოდა ალბათ ძველი პეტრადან ანუ ისტორიული ბათუმის რეგიონიდან ჭოროხის გავლით არტაანში. არტაანი, შემდეგდროინდელი არდაგანი, მუდამუამ არამხლოდ ქართული, არამედ სომხური წყაროების მიხედვითაც კი იბერიაში შედიოდა, ანუ იბერიის ერთ-ერთ ძირითად ნაწილს წარმოადგენდა. თუკი ჭოროხის ხეობა მიიჩნეოდა ლაზიკად, მაშინ ცხადია ლაზიკიდან იბერიაში (არტაანში) შემავალი ისტორიული გზა სწორედ ისაა, რომელსაც ყაზბეგი და ვეიდენბაუმი აღწერდნენ და, რომელსაც ოსმალეთის მთავრობა დიდი დანახარჯებით აფართოებდა, რათა ხელი შეეწყო ევროპა-სპარსეთის დამაკავშირებელი აღნიშნული გზის მიმ-

დებარე რეგიონების ეკონომიკის გამოცოცხლებისათვის. მართლაც ყაზბეგის აღწერით ამ გზით უკვე სარგებლობდნენ „რუსი, ინგლისელი და ფრანგი სოფლაგრები“ (გ. ყაზბეგი. დასახელებული ნაშრომი, გვ. 108).

გ. ყაზბეგი წერს - „ართვინის ვაჭრობის გამოცოცხლების ერთადერთი საშუალება ჭოროხის სამდინარო გზაა. მიმდინარე წელს ამ გზამ განსაკუთრებული მნიშვნელობა შეიძინა. მეორე წელია, რაც ინგლისელი ვაჭრების კომპანიამ დაიწყო ყარსისა და შავშეთის პურის შესყიდვა და ბათუმში ტვირთის ჭოროხის გზით გაგზავნა. ართვინამდე პურის დიდი ნაწილი ქურთებს გადმოაქვთ ჯორებითა და ცხენებით და შემდეგ კი ნავეებით მიაცურებენ. მიმდინარე 1874 წელს ერთი კომპანიის აგენტმა ართვინიდან 44 ათასი ფუთი ხორბალი გაგზავნა. ყარსიდან ბათუმამდე ერთი ფუთი ხორბლის ჩატანა მის ფასთან ერთად ერთი მანეთი ჯდება“ (იქვე, გვ. 115).

ვეიდენბაუმიც აღნიშნავს ბათუმ-არდაგანის გზით უცხოელების მიერ გაჩაღებული ვაჭრობის შესახებ. ამ გზასთან დაკავშირებით ის წერს: „ბათუმი მთებზე გადამავალი საპალნე გზით დაკავშირებულია ქალაქ არდაჰანთან. გზის სიგრძე 191 ვერსს შეადგენს. იგი თავდაპირველად ჭოროხის მარჯვენა ნაპირს მიუყვება მდინარე იმერხევის შესართავამდე, შემდეგ მდინარე არტანუჯ-ჩაის ხეობით ადის იალანუსჩამის უღელტეხილზე (8442 ფუტი ზღვის დონიდან) - ესაა ქედი, რომელიც ერთმანეთისაგან ჰყოფს მტკვრისა და ჭოროხის აუზებს. იალანუსჩამის უღელტეხილიდან გზა არდაჰანისაკენ მიემართება.

ამ გზაზე ყურადღების ღირსია შემდეგი დასახელებული პუნქტები:

ართვინი, თურქთა ბატონობის პერიოდში მას ლიგანეს უწოდებდნენ. ესაა მდინარე ჭოროხის მარცხენა ნაპირზე გაშენებული პატარა ქალაქი, ბათუმიდან 80 ვერსში. აქ არის ართვინის ოკრუგის უფროსის რეზიდენცია... ბათუმსა და ართვინს შორის კავშირი უპირატესად მდინარე ჭოროხზე მოცურავე კაიუკების (ბრტყელძირა ნავეების) მეშვეობით მყარდება. არტანუჯი მდებარეობს არტანუჯ-ჩაის (ჭოროხის

შენაკადი) მარცხენა ნაპირზე. ამჟამად უმნიშვნელო სოფელია... არდაჰანის საპალნე გზებით დაკავშირებულია ბათუმსა და ყარსთან. არდაჰანის სამხრეთ-დასავლეთით 99 ვერსში, მდებარეობს ოლთისი. ამ დასახლებულ პუნქტებს ერთმანეთთან საფოსტო გზა აკავშირებს, რომელიც გაივლის ზღვის დონიდან 7728 ფუტ სიმაღლეზე მდებარე პანჟურეთის უღელტეხილს (ეს უკანასკნელი ერთმანეთისაგან ყოფს ჭოროხისა და მტკვრის აუზებს) და კანლი-სუს ხეობით ეშვება ოლთუჩაის ველზე. არდაჰან-ოლთისის გზაზე არაერთი ძველი ციხესიმაგრისა და ეკლესიის ნაშთია შემორჩენილი“ (ე. ვეიდენბაუმი. ბათუმიდან ართვინამდე 2005. გვ. 79-86).

ბათუმ-არდაგანის გზა სტრაბონისა და პროკოფის მიერ აღწერილი ფასის-იბერიის შემაერთებელი გზა რომ უნდა ყოფილიყო იქიდანაც ჩანს, რომ ამ გზის მონაკვეთებზე დასტურდება იმ ძველი სახელების არსებობა, რომლებთაც აღწერდნენ ეს ავტორები, მაგ. „მათ შორის შეუძლებელია ყურადღება არ მივაქციოთ, რომ ჭოროხის ერთ-ერთი მაღალი შენაკადის სახელი იყო ყვირილა“. გ. ყაზბეგი წერს: „მდინარე ყვირილამ სახელწოდება მიიღო ქართული სიტყვისაგან ყვირილი და შეესიტყვება მდინარის ხასიათს, ზემო წელში კი ხმაურით მიექანება ქვიან ფსკერზე, თანაც რეცხავს თიხოვანი ქანების ფენებს“ (გ. ყაზბეგი, დასახლებული ნაშრომი, გვ. 75).

ჩვენს მეცნიერთა აზრით, მდინარის ბერძნული სახელწოდება ბოასი ყვირილას თარგმანი უნდა ყოფილიყო. ეს ყვირილა შავშეთში იმერხევის შენაკადია. შესაძლოა ერთ დროს იმერხევსაც ყვირილა ერქვა. ეს მდინარე თავის მხრივ იმერხევის წყალი ბერთაწყლის შენაკადია, რომელიც ჭოროხს უერთდება ართვინთან, ართვინის მაღლა, ლიგანის პროვინციასთან. შესაძლოა ბერთაწყალი იგივე ლიგანის ხევაა, მოხსენებული ქართულ წყაროებში. ჩვენთვის ეს იმითაა საინტერესო, რომ ლიგანი და გლავკი ეტიმოლოგიურად ერთმანეთის მსგავსია. ფასისზე მდებარეობდა სანაოსნო ქალაქი სარაპანა 37500 ნაბიჯზე ზღვიდან, ჩვენი აზრით, ეს იყო ქალაქი ართვინი. როგორც

ზემოთ აღინიშნა, ვეიდენბაუმის ცნობით არდაჰან-ბათუმის შემაერთებელ გზაზე უღელტეხილთან გზა კანლისუს ხეობით ეშვება ველზე. თანამედროვე რუკების მიხედვით არტანუჯ-არტაანის შემაერთებელ გზაზე, არსიანის უღელტეხილთან ამჟამადაც არსებობენ პუნქტები, კანდრიდი, ასევე სოფელი ქინძოტამალი და იქვე ქინძის ციხე. შეუძლებელია კანდრიდის, ქინძოტამალის, ქინძისციხის და ვეიდენბაუმის მიერ ნახსენები კანლი-სუს ფუძეებმა ეტიმოლოგიურად არ მოგვაგონოს ძველი ავტორების მიერ ნახსენები სკანდა (სკანდა - ქინძოტამალი - კანდრიდი - ქინძის ციხე - კანლი-სუ). ყველა აღნიშნული სიტყვების საერთო ძირია კანდ. - ქინძ- კან. ორივე სიტყვაში საერთო ძირი, როგორც აღინიშნა, არის კანდა. ასე, რომ ჩვენ, სკანდა, სარაპანა და ყვირილა შეიძლება მოვძებნოთ საქართველოს სხვა რეგიონებშიც. ჩვენ შემთხვევაში ჭოროხის ხეობაში. თუმცა, იგივე მსგავსი სახელები ჩვენ გურიაშიც გვხვდება. მაგ. მდინარე ყვირილა სურების ხეობაში, იქვეა ასკანა, ხოლო შორაპანი ოზურგეთს ერქვა მე-15-16 საუკუნეებში. პროკოფის მიერ აღწერილი ლაზიკა ჩვენ მხოლოდ ყაზბეგის, ვეიდენბაუმისა და სხვა მკვლევართა მიერ აღწერილ ლაზისტალიგან-არტანუჯს მოგვაგონებს, თავისი კლდიანობით და მასზე გამავალი საერთაშორისო-სავაჭრო გზის უამრავი ხიდებით.

ე. ვეიდენბაუმი, ისევე, როგორც გ. ყაზბეგი, ხაზგასმით აღნიშნავს ბათუმ-ართვინ-არტაან-ყარსის გზის დიდ საერთაშორისო სავაჭრო მნიშვნელობას. მაგ. აღნიშნავს, რომ ართვინის მოსახლეობა მისდევდა საგარეო ვაჭრობას. უცხოეთიდან შემოჰქონდათ საქონელი ბათუმის ნავსადგურში, იქიდან კი ნაგებით ჭოროხის გზით შეჰქონდათ ართვინში. შემდეგ კი არდაგანსა და ყარსში ეს საქონელი გადაჰქონდათ სატვირთო ცხენებითა და ჯორებით: „ართვინელი სომხები ძირითადად საგარეო ვაჭრობას მისდევდნენ, მათ მოჰქონდათ საზღვარგარეთიდან და კონსტანტინოპოლიდან სხვადასხვა სახის უცხოური საქონელი, ბათუმიდან ნაგებით გადაჰქონდათ ართვინში და შემდეგ საპალნით - არდაგანში, ყარსში და სხვა ადგილებში“ (ე. ვეიდენ-

ბაუმი 2005. გვ. 68). კერძოდ ვეიდეზბაუმის ცნობით ართვინელ ვაჭრებს ერთი მხრივ შეჰქონდათ არტაანსა და ყარსში უცხოური საქონელი, მაგრამ სამაგიეროდ იქედან „გამოჰქონდათ პური და მდინარე ჭოროხით აცურებდნენ ბათუმში“ (გვ. 69). ამ ფაქტის გამო საერთაშორისო ვაჭრობის გაუმჯობესების მიზნით ვეიდეზბაუმი ურჩევდა მთავრობას გაეკეთებინა გზა თურქეთის გზატკეცილიდან ართვინის ხიდამდე, სადაც იყო მდინარე ჭოროხის ნავმისადგომი: „ექვციც კი არ მეპარება - წერდა ის, რომ ყარსიდან ბათუმამდე გზატკეცილის საბოლოო გაყვანის შემდეგაც საქონლის გადაზიდვა ნავებით ჭოროხზე არათუ შეწყდება, პირიქით, გაიზრდება. აქედან გამომდინარე გზატკეცილიდან მდინარისაკენ დაღმართის გაყვანა მეტად მნიშვნელოვანი და აუცილებელია სავაჭრო მიმოსვლის გაზრდისათვის. რა კარგიც არ უნდა იყოს გზატკეცილი, ისეთი საქონლის მიწოდება, როგორცაა ხორბალი, ქერი და ა.შ. მოსახერხებელი იქნება ნავებით, ვიდრე ოთხთვალათი. ამბობენ, რომ ყარსის ოლქს საკმაოდ მნიშვნელოვანი რაოდენობის პურის მოცემა შეუძლია. თუ უნდათ ამ პროდუქტის გატანა, გზა ართვინის ნავსადგურამდე აუცილებელია, რადგანაც ჭოროხით გადაზიდვა გაცილებით მომგებიანია დროისა და მიწოდების ღირებულების თვალსაზრისით“ (იქვე, გვ. 69).

ხორბლის გარდა ართვინიდან ბათუმში ჭოროხის სამდინარო გზით ნავებით გადაჰქონდათ 30 ტონამდე ზეთის ხილი (იქვე, გვ. 70).

ჭოროხის საერთაშორისო გზა ართვინს არტაანთან აერთებდა X საუკუნეშიც, რამაც ააყვავა არტანუჯი. ეს გზა VI ს-ში ლაზიკას, ანუ ჭოროხის ხეობის ზღვისპირეთს, იბერიის (არტაანის) გავლით სპარსეთთან აერთებდა.

„გზა ქართლისა“

ბასიანის ომის შემდეგ უკანდახეულ ქართულ ჯარს იმპერატორი ბასილი ბულგართმმუსერელი გაჰყვა ოლთისის გზით, რომელიც

არტაანის გავლის შემდეგ შევიდა ჯავახეთში. ეს მარშრუტი საუკუნეთა მანძილზე უცვლელი იყო. ამ გზას ერქვა კიდევ თავისი სახელი – „ქართლის გზა“, გურჯი-ბოლახის (ანუ ქართლის ყელის უღელტეხილის გავლის შემდეგ გზა შედიოდა ბასიანში, აქედან ტაოში) და არტაანის გავლით საქართველოს კუთხეებში.

იმავე გზას აღწერენ ოსმალეთის სახელმწიფო მოხელეები: 1520 წლის ოსმალურ „დოკუმენტში“ ფიქსირებულია ძირითადი სამარშრუტო გზა კარაამიდიდან ახალციხემდე... ბინგოლი (1000 ტბა) – ბასიანი – ავნიქის ციხის მარცხნივ – ჩომანის ხიდი... ტაო – შექერლი – მამირვანი – ოლთისი, ბანა (ფანაკი) – ყალნუს მთა – არტაანი – მგელციხე – თმოგვი – აწყური – ახალციხე“ (თურქული წყაროები სამცხე-საათაბაგოს ისტორიისთვის, 1983, გვ. 30).

მოკლედ, ეს გზა, ანუ „ძირითადი სამარშრუტო გზა“ ასეთია: ბასიანი – ტაო – ოლთისი – ბანა – არტაანი, მას დოკუმენტის მთარგმნელი ც. აბულაძე უწოდებს არზრუმ-ტაოს გზას, ანუ ესაა, მისი აზრით, „ჯუანშერთან მოხსენიებული „გზა ქართლისა“. ვახუშტის „საქართველოს ყელი“ არის იგივე გურჯი-ბოლახი; მეორე გზა გადის არტაანიდან მარცხნივ არტანუჯის გავლით მდინარე ჭოროხის გაყოლებით აჭარისა და მურღულის ტერტორიამდე (იქვე, გვ. 32).

აღნიშნული მეორე არზრუმ-არტაან-არტანუჯის გზით უნდა შესულიყო ხოსრო პეტრაში, ანუ თეოდოსიოპოლი-არტაანი-პეტრას გზით, რადგან ნ. ადონცის ცნობით, ხოსრომ პეტრასკენ ლაშქრობისას თეოდოპოლისი გაიარა.

პროკოფი კესარიელის ცნობით, ლაზიკაში უხვად ბალახიც კი არ მოდიოდა და უბალახობის გამო ცხენები დაიხოცა, მაგრამ იქვე, არსიანის ქედის გადაღმა, „არტაანის დაბლობი“ უმშვენიერესი ადგილია საქართველოში. თმოგვის ციხემდე არის 300 სოფელი, მინდვრები ბალახიანი, წყლიანი, სათიბი ვაკე ადგილებია“ (თურქული წყაროები, 1983, გვ. 55).

იმპერატორ ბასილი ბულგართმშობელის გზა

საქართველოს მეფე გიორგი I-ის მეფობის მეშვიდე წელს „გამოვიდა ბასილი, მეფე ბერძენთა... გიორგი მეფე განვიდა სპითა დიდითა წინააღდგომად მისსა და დაიბანაკეს ორთავე ქვეყანასა ბასიანისასა... მოირიდა გიორგი მეფემან, მოვიდა და დაწვა ქალაქი ოლთისი და მუნით მოვიდა კოლას... იქმნა ბრძოლა დიდი სოფელსა, რომელსა ჰქვიან შირიმნი... მოუწია ლაშქარმან არტანს... წარვიდა გიორგი მეფე თრიალეთს, წარმოუდგა უკანა, ასწვიდა ქვეყანა ჯავახეთისა და გარდავიდა თრიალეთს... შეიქცა ბასილი მეფე თრიალეთით, უკუ-მოიარა ჯავახეთი და არტანი... წარვიდა და დაიზამთრა ქვეყანასა ხალდიისასა, მახლობელად ქალაქსა ტრაპიზონთასა“ (ქც., I, გვ. 285).

მაშასადამე, კეისრის გზა ასეთია:

ბასიანი-ოლთისი-კოლა-არტანი-ჯავახეთი-თრიალეთი, უკან მას გამოუვლია ჯავახეთი-არტანი-ხალდია-ტრაპიზონი.

კეისარმა გაიარა ცნობილი ძირითადი სამარშრუტო გზით, რომელსაც ჯუანშერი „ქართლის გზას“ უწოდებს – ბასიანი-ტაო-არტანი-ჯავახეთი, უკანა გზა კი ოდნავ განსხვავდება, ის უკან დაბრუნებისას ამავე გზით შესულა არტანში, იქიდან კი შავშეთის გზით შევიდოდა „ხალდეაში“ – ჭანეთში.

ჰერაკლეს „ქართლის გზა“

„ქართლის ცხოვრების“ მიხედვით ჰერაკლეს მარშრუტი სპარსეთში ლაშქრობისას ასეთი იყო:

ტრაპეზუნტი-ერუშეთი-მანგლისი-თბილისი და პირიქით, თბილისი-მანგლისი-ერუშეთი-ტრაპეზუნტი.

სპარსეთიდან კონსტანტინოპოლში ამ გზით გადაასვენეს ჯვარი და ასევე მისი ნაწილები – მანგლისსა და ერუშეთში დაცული.

ობიერა - სპარსეთ - ბიზანტიის გზაზე

ტაოს, არზრუმს, ბასიანსა და ქართველებით დასახლებულ ქვეყნებს ბიზანტიელთა ჯარები პირადად იმპერატორ ბასილ ბულგართ-მმუსვრელის მეთაურობით ებრძოდნენ. შემდგომში აქ იმპერატორები კონსტანტინე, რომანოსი და სხვები შემოიჭრნენ. ბიზანტიელები ებრძოდნენ საქართველოს სახელმწიფო მეთაურებს, მათ შორის ერთ-ერთი პირველი იყო გიორგი I - გაერთიანებული საქართველოს მეფე.

ბასილს, მემკვიდრეთა ცნობით, მართალია ძალზე დიდი ჯარი ჰყავდა და წამოყვანილი, მაგრამ ერჩია მოლაპარაკების გზით საკითხის გადაჭრა, კერძოდ, რა სურდა იმპერატორს? მისი სურვილი კარგად აქვს გადმოცემული მემკვიდრეს - ბასილი ასე მიმართავს გიორგი I-ს: „ნუ გადამელობები სპარსეთისაკენ მიმავალ გზაზე“. არისტაკეს ლასტივერტეცი ასე წერს ამის შესახებ - „ბასილმა ელჩები გააგზავნა გიორგისთან და ტკიბილი სიტყვებით მიწერა, რომ „ის, რაც არ არის შენი სამამულო მემკვიდრეობა, დათმე და მშვიდობით იცხოვრე შენ წილში და ნუ გადამელობები გზაზე, რომელიც სპარსეთისაკენ მიდისო“ (ა. ლასტივერტეცი, ისტორია, 1974, გვ. 51).

„ქართველთა სამეფოში“ აღმოჩნდა ის საერთაშორისო პირველხარისხოვანი გზა, რომელიც ტრაპეზუნტს აერთებდა სპარსეთთან არზრუმისა და ვანის ტბის სანახების გავლით. ამ გზაზე, ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი ქალაქი ვალაშკერტი იყო, თავისი ქართული მოსახლეობით. მიმოწერიდან, ჩანს, რომ ბიზანტია აპირებდა სპარსეთისაკენ მიმავალი ტრაპეზუნტ-ვალაშკერტის გზის გაკონტროლებას თავისი სტრატეგიული მიზნების განსახორციელებლად, მაგრამ გზის დიდი ნაწილი გიორგი I-ის ხელში იყო, ამით ის „გზაზე ელობებოდა“ სპარსეთისაკენ მოლაშქრე იმპერატორს.

**საეპისკოპოსოები ტრაპეზუნტ-თეოდოსიოპოლისის ანუ
ტრაპიზონ - ერზრუმის გზაზე**

ბიზანტიის იმპერიის ჩრდილო-აღმოსავლეთ საზღვართან ახლოს მდებარეობდა მნიშვნელოვანი ეკონომიკური რეგიონი, რომლის განვითარებასაც იმპერატორები აქცევდნენ საგანგებო ყურადღებას. მაგალითად, იმპერატორი იუსტინიანე, რომელმაც აქ პროკოფი კესარიელის ცნობით, მნიშვნელოვანი მშენებლობები აწარმოა. ეს რეგიონი მდებარეობდა ტრაპეზუნტის სამხრეთ-აღმოსავლეთით და მასზე გადიოდა იმპერიისთვის ძალზე მნიშვნელოვანი ტრაპეზუნტ-თეოდოსიოპოლისის ანუ ტრაპიზონ-ერზრუმის შემაერთებელი გზა. ეს გზა ამჟამადაც ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანია ჩრდილო-აღმოსავლეთ თურქეთში. მასზე მდებარეობს ქალაქი გუმუშხანე. ძველად ამ გზისპირა ეკონომიკურ რეგიონში არსებობდა მრავალი ქალაქი და, შესაბამისად, მრავალი საეპისკოპოსო – კონსტანტინოპოლის იურისდიქციის ქვეშ. სომხური დასახელებების მიხედვით, მათ ერქვათ – ლერიონი, შარიანი, გაილი, კერჩანისი, ხახი, ბიზანა, ხორძენე და სხვა. ამ გზასთან ახლოს იყო პაიპერტის (ბაიბერდის) და სხვა საეპისკოპოსოები. ერთ დროს ისინი ქმნიდნენ „ფასიანის სამიტროპოლიტოს“ (რადგანაც ფასიანი ერქვა ვრცელ ქვეყანას – ბაიბერდიდან და თეოდოსიოპოლისიდან ვიდრე თითქმის მანასკერტამდე და ხლათამდე (ანუ მდინარე ჭოროხის, ეფფრატისა და არაქსის სათავეების მომცველ მხარეს – ისინი ერთ რეგიონში მდებარე მთათა სისტემიდან გამოედინებიან).

ამ გზაზე – თანამედროვე გიუმუშხანესთან ახლოს ძველად, აღონცის ცნობით, მდებარეობდა ზიგანას ცნობილი საეპისკოპოსო. იმავე ცნობით აქვე ყოფილა როდოპოლისის, საისინისა და პეტრას საეპისკოპოსოები. რაც შეეხება ფასიანის სამიტროპოლიტოს ჩამოთვლილ საეპისკოპოსოებს, მათი ადგილმდებარეობა დადგენილი და მოცემულია რუკაზე „სომეხ-ქალკედონიტთა კათედრები“, რომელიც თან ერთვის

სტატიას „სომეხი-ქალკედონიტები“ წიგნში „პრავოსლავნაია ენციკლოპედია, ტ. III, გვ. 328).

ნოტიციების ანუ კონსტანტინოპოლის საპატრიარქოს კათედრების ნუსხების მიხედვით ეს საეპისკოპოსოები მდებარეობდნენ „ლაზიკის ქვეყანაში“.

ჰერაკლე კეისრის ბზა (ი. მანანდიანის მარშრუტი)

ჰერაკლე კეისრის მარშრუტი სპარსეთში ლაშქრობისას ი. მანანდიანის აზრით ასეთია: „სომხურ გეოგრაფიაში“ ჭანიკი (ე.ი. ჭანების, ანუ, რაც იგივეა, ლაზების ქვეყანა ტრაპეზუნტის ოლქში მდებარე), იყო ეგერია-კოლხიდის შემადგენელი ნაწილი, ამიტომაც ის „ეგერია-ლაზიკა“, საიდანაც ჰერაკლე შევიდა თბილისში, იყო არა დასავლეთ საქართველო, არამედ „ლაზების მიწა ტრაპეზუნტის ოლქში“ (დ. მუსხელიშვილი, საქართველო IV-VIII საუკუნეებში, 2003, გვ. 338).

ი. მანანდიანის აზრით, ჰერაკლეს მარშრუტი ასეთი იყო: ტრაპეზუნტი – ერზინგიანი – ბიზანა (ევფრატზე) – კარინი – ვანანდი – შირაკი – თბილისი.

ჰერაკლე კეისრის ბზა (ვ. გოილაძის მარშრუტი)

ვ. გოილაძის აზრით, ჰერაკლე კეისარი ტრაპეზუნტიდან თბილისში შევიდა ე.წ. „რანის გზით“, რომელიც ქართლს აკავშირებდა ბიზანტიასთან.

„627 წ. ზაფხულში ჰერაკლე ტრაპეზუნტიდან ზიგანის უღელტეხილით ჯერ სატალაში, შემდეგ თეოდოსიოპოლში (კარნუ-ქალაქი) მოვიდოდა, იქიდან კი ძველი „დიდი სამეფო გზის“ შემადგენელი „რანის გზით“ ქართლში შემოვიდოდა“ (ვ. გოილაძე, აბრეშუმის დიდი სავაჭრო გზა, გვ. 61). მაშასადამე, მისი აზრითაც ეგერია არის ტრაპეზუნტის მხარე.

ადმოსავლეთ-დასავლეთის დამაკავშირებელი სავაჭრო გზა

სარაპანას, სკანდას, ფასისის და საერთოდ ლაზიკის ადგილმდებარეობის განსაზღვრისათვის მნიშვნელოვანია ძიება იმ სავაჭრო საერთაშორისო გზისა, რომელიც ერთმანეთთან აკავშირებდა აღმოსავლეთსა და დასავლეთს, ჩვენს შემთხვევაში ბიზანტიასა და სპარსეთს.

დადგენილია, რომ ბიზანტია-სპარსეთის დამაკავშირებელი ერთ-ერთი უმთავრესი გზა ტრაპეზუნტიდან თეოდოსიოპოლისის და დვინის გავლით უერთდებოდა ჯერ ვანის ტბის მიმდებარე ქალაქებს, შემდეგ კი სპარსეთს და მიმდებარე ქვეყნებს. ამ გზათა შორის არასოდეს მოიაზრება წყაროებში თანამედროვე ფოთი – სურამი – თბილისის გზა. შავ ზღვას თბილისი ძირითადად ორი – თრიალეთ-კლარჯეთისა და სომხეთ-ტრაპეზუნტის გზით უკავშირდებოდა. როგორც წესი აღმოსავლეთ-დასავლეთის გზა ტრაპეზუნტის რეგიონში იწყებოდა. მისი ერთ-ერთი შუალედური სავაჭრო ქალაქები იყო დვინი, ურჰა, ნახჭევანი, თავრიზი. სავაჭრო გარემოს ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი პუნქტი იყო ედესა-ურჰა. სახელდობრ იგი წარმოადგენდა ქალაქ დვინის ხუთ მთავარ გზათაგან ორი გზის პუნქტს. ერთი გზა სამხრეთ-დასავლეთით დვინიდან ურჰაში, დამასკოში და იერუსალიმში მიემართებოდა, მეორე გზა დვინიდან სამხრეთ-აღმოსავლეთით ნახიჭევანში და თავრიზში, – წერს ა. ცაგარეიშვილი (არისტაკეს ლასტივერტეცი, ისტორია 1974, გვ. 167).

დვინი ერთმანეთთან აკავშირებდა არა მხოლოდ აღმოსავლეთ-დასავლეთს, არამედ საქართველოსა და ალბანეთსაც რთავდა საერთაშორისო ადებ-მიცემობის ქსელში. დვინიდან ერთი გზა არტაან-არტანუჯის გავლით ჭოროხის ხეობით ზღვას უკავშირდებოდა.

V-XI საუკუნეებში დვინი ჯერ სომხეთის დედაქალაქი იყო, შემდეგ კი უმსხვილესი ცენტრი. ძლიერების ხანაში მასში ასი ათასამდე მოსახლე ცხოვრობდა.

აღმოსავლეთის დასავლეთთან დამაკავშირებელი სავაჭრო გზის არანაკლები მნიშვნელობის ცენტრი იყო ქალაქი თეოდოსიოპოლი მაღალმთიანი სომხეთის კარინის გავარში. 387 წლიდან სომხეთის რომაულ ნაწილში მოექცა, განაახლა იმპერატორმა თეოდოსი მცირემ (408-450), იუსტინიანე კეისარმა ქალაქში ააგო თავდაცვითი ნაგებობები. XI საუკუნიდან ეწოდა ერზრუმი. თეოდოსიოპოლი სპარსეთ-ბიზანტიის შემდეგ არაბთა სახალიფოსა და ბიზანტიის საზღვარზე იყო.

აღსანიშნავია, რომ კარინის ანუ თეოდოსიოპოლის მიწა-წყალი თავდაპირველად ისტორიულ იბერიაში შედიოდა. ცნობილი მიტაცების შემდეგ, რაც იბერიას სომხეთმა უვრცელესი ტერიტორიები ჩამოაჭრა (ხორხენე, გოგარენა და პარიადრის კალთები) - კარინიც სომხეთის შემადგენლობაში მოექცა, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ კარინის ოლქის (გავარის) მკვიდრი მოსახლეობა ე.ი. ქართველები სწრაფად ასიმილირდნენ სომხებად. IX-X საუკუნეების აღწერებიდან ჩანს, რომ თეოდოსიოპოლის და მისი გარშემო სოფლების მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი ქართველები იყვნენ. როგორც ითქვა „კარინის გავარი თავისი მომიჯნავე ტერიტორიით დიდ სომხეთს პირველად შეუერთა არტაშეს I-მა (189-160)“ (იქვე, გვ. 164). კარინში (თეოდოსიოპოლში) გამავალ საერთაშორისო გზაზე მდებარეობდა ლაზიკის საეპისკოპოსოები - ზიგანასი, საისინისა და პაიპერტისა (ბაბერდისა). ბაბერდში (ბაიბურდი) შემავალი გზა ტრაპიზონიდან სპარსეთისკენ მიემართებოდა.

ვანი-ჟუთაისის შემოგლითი გზა

დასავლეთ საქართველოს ისეთი ორი უმთავრესი რეგიონი, როგორცაა სამეგრელო და გურია ამჟამადაც კი, ფაქტობრივად, ერთმანეთს უშუალოდ ვერ ემეზობლებიან. აქ იგულისხმება ის, რომ პირდაპირი გზა, ვთქვათ სენაკიდან ოზურგეთამდე წარსულში არასოდეს არსებულა, რადგანაც სამეგრელოსა და გურიას ერთმანეთისაგან ჰყოფს

უზარმაზარი ჭაობი გაწოლილი რიონის ხეობაში. ძველად, ვთქვათ, ჭყონდიდიდან შემოქმედში მიმავალ ადამიანს ჯერ უნდა გაეველო ქვემო იმერეთი, ანუ სამტრედია-ქუთაის-ვანის რეგიონი და შორი, შემოვლითი გზით უნდა მისულიყო გურიის ცენტრში. რაიონის უზარმაზარი ჭაობი დასავლეთ საქართველოს ბუნებრივად ჰყოფდა ორ რეგიონად - ერთი იყო აფხაზეთისაკენ მიმართული ეგრის-იმერეთის მთისწინეთი, მეორე კი იყო აჭარისკენ მიმართული იმერეთ-გურიის მთისწინეთი.

უნდა ითქვას, რომ სამეგრელოსა და გურიას შორის განფენილმა უზარმაზარმა ჭაობმა ბოლო ორი საუკუნის მანძილზე სახე შეიცვალა, აქ გაიყვანეს არხები, ნაწილობრივ დააშრეს, გაიყვანეს გზა ფოთამდე და ბოლო წლებში ფოთი-გრიგოლეთის გზაც, მაგრამ, ამის მიუხედავად, მგზავრი მაინც იძულებულია, სენაკიდან - ოზურგეთში ანუ სამეგრელოდან - გურიაში იმერეთის გავლით იმოგზაუროს. ესაა გეოგრაფიული გარემოს რეალობა, რომელსაც, ვფიქრობთ, თბილისელი ისტორიკოსები დიდ მნიშვნელობას არ ანიჭებენ და პროკოფისეულ ლაზიკას ერთიან მჭიდრო ეკონომიკურ რეგიონად წარმოადგენენ, რომელიც თითქოსდა მოიცავდა დასავლეთ საქართველოს. უნდა ითქვას, რომ ქართულ წყაროებს ეს გეოგრაფიული რეალობა უფრო აქვთ გათვალისწინებული, ამიტომაც ჩვენი წყაროების მიხედვით თანამედროვე იმერეთი - ყოველთვის ქართლის სამეფოს ნაწილადაა წარმოდგენილი. ასევე მისი ბუნებრივი გეოგრაფიული გაგრძელება, აფხაზეთ-სამეგრელოს მთისწინეთი, ქართლის სამეფოს ნაწილადაა წარმოდგენილი, ვიდრე მდინარე ეგრისწყლამდე ანდა მდინარე კლისურამდე.

ქართულ წყაროებში რიონის უზარმაზარ ჭაობებს ანგარიშს უწევდნენ, ამიტომაც იმერეთ-გურიის მთისწინეთი - აჭარისაკენ მიმართული ქართლის სამეფოს სხვა გეოეკონომიკურ ერთეულად მოიაზრება თავისი საერისთავოებით.

როგორც ვთქვით დასავლეთ საქართველოს გული რიონის დაბლობის დაჭაობების გამო არ შეიძლება წარმოვადგინოთ ეკონომიკურ

ცენტრად. დასავლეთ საქართველოს დაბლობი, რომელსაც ამჟამად „კოლხეთის დაბლობს“ უწოდებენ არასოდეს იძლეოდა წინაპირობას იმისათვის, რომ იქ ქალაქები ანდა საქალაქო ცხოვრება წარმოქმნილიყო. ამ მიზეზის გამო აქ არ უნდა ვეძიოთ ქალაქები ფასისი და როდოპოლისი და ასევე სხვა საქალაქო ცხოვრების ცენტრები.

ჩვენი მეცნიერების ნაწილი კი ისე წარმოადგენს საქმეს, თითქოსდა რიონის დაჭაობებული დაბლობი იყო ძველი კოლხეთის ცენტრი, მისი ეკონომიკური გული, რომელიც პერიფერიებსაც ასაზრდოებდა. სინამდვილეში დასავლეთ საქართველოს სამოქალაქო გული არასოდეს ყოფილა ტერიტორია სამტრედიიდან - ფოთამდე და უფრო აქით. „ანტიკური ხანის კოლხეთის ქალაქების“ მიმოხილვის დროს მკვლევარი ისე წარმოადგენს, თითქოსდა დასავლეთ საქართველოს ეს ნაწილი ბრინჯაოს კულტურის აყვავების ცენტრი იყო, სინამდვილეში კი, არქეოლოგთა მიერ ფაქტობრივად არაფერი არ იქნა მოპოვებული რიონის დაბლობში, მაშინ, როცა ცნობილი ე.წ. კოლხური მეტალურგიის მძლავრი კერები განლაგებულნი იყვნენ ჭოროხის ხეობაში (გ. გობეჯიშვილი, ო. ჯაფარიძე, გვიანბრინჯაოს ძეგლები, საქართველოს არქეოლოგია, 1969, გვ. 129).

ბრინჯაოს მეტალურგიული კერების არსებობა დასტურდება მთის რაჭაში და ლენხუმში (იქვე, გვ. 41) და არა რიონის დაბლობში. ასეთი კერების არსებობა ივარაუდება აფხაზეთშიც (იქვე, გვ. 142-146). ეს კერები, ერთმანეთისაგან ძალზე დაშორებულნი ერთ ეკონომიკურ რეგიონს - ქვეყანას არ ქმნიდნენ. ისინი უფრო იბერიის ნაწილები იყვნენ, ვანი და ქუთაისი რეალურად იდგნენ სავაჭრო გზაზე რიონის შესართავის დაჭაობების გამო.

ამოღებულია მიტროპოლიტ ანანია ჯაფარიძის წიგნიდან - „პროკოფი კესარიელი, აგათია სქოლასტიკოსი, მენანდრე, თეოფილაქტე სიმოკატა, თეოფანე, ეპიფანე კონსტანტინოპოლელი და იმპერატორი იუსტინიანე ლაზიკის შესახებ“, 2011

ხოსროს გზა

„როდესაც ლაზები წინ მიუძღვებოდნენ ხოსროს, მათ გადავლეს მდ. ბოასი და ისე მივიდნენ პეტრაში, რომ ფაზისი მარჯვნივ ჰქონდათ თითქოს იმიტომ, რომ მათ წინასწარ განჭვრიტეს რათა მდინარე ფაზისის გადასასვლელად არც დრო და არც შრომა დასჭირვებოდათ, ხოლო ნამდვილად იმიტომ, რომ არ სურდათ „სპარსელები-სთვის ეჩვენებინათ თავიანთი საბინადრო ადგილები“ (გეორგიკა 2, 1965 გვ. 102).

დიდი სიგრძის მდ. ჭოროხს, თავისი დინების სხვადასხვა მონაკვეთში, სხვადასხვა სახელი ერქვა. მას სათავეში „აკამფის“ და „ბოასი“ ერქვა დაახლოებით ართვინამდე, ხოლო ართვინიდან ზღვამდე „ფაზისი“.

პროკოფი ბოასს მდ. ჭოროხს უწოდებდა კარჩხალის მთიანეთამდე (ართვინთან ახლოს), ამიტომაც ხოსრომ ან მდ. ბოასი გადალახა ამ ადგილას, ანდა სახელ „ბოასს“ რომაელები ასევე უწოდებდნენ მდ. იმერხევს, რომელსაც სათავეში გ. ყაზბეგის ცნობით, მართლაც „ყვირილა“ ერქვა (მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე, სამხრეთ-დასავლეთ საქართველოს მდინარეები. „სვეტიცხოველი“ 2, 2010, გვ. 46-55).

ქართულ წყაროებში ნახსენები საერთაშორისო მნიშვნელობის „გზა კლარჯეთისა“ არტაანიდან ზღვისაკენ ჯერ თანამედროვე არტანუჯში შედიოდა, შემდეგ გადალახავდა მდ. იმერხევსა და ასევე გადალახავდა მდ. ჭოროხს და შედიოდა ართვინში. იქიდან კი ზღვისაკენ სამდინარო და სახმელეთო გზებიც მიემართებოდა.

„კლარჯეთის გზით“ მავალი ხოსრო ჯერ მდ. იმერხევს გადაკვეთდა, შემდეგ კი ჭოროხს და ამავე გეზით, ანუ ჭოროხის მარცხენა

სანაპიროს გზით, სელას გააგრძელებდა ზღვისაკენ, ამიტომაც ის ისე მისულა პეტრაში, რომ ფაზისი (ანუ ჭოროხი) მარჯვნივ ჰქონდა. ართვინიდან ზღვისაკენ ძველად მართლაც არსებობდა გზა ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს გავლით, რასაც მარცხენა სანაპიროზე არსებული ქვის თაღოვანი ხიდების უამრავი ნაშთი და ადგილობრივ მცხოვრებთა მონათხრობი ადასტურებს, თუმცა ართვინიდან ზღვამდე ჭოროხის მარჯვენა სანაპიროზე გამავალი გზა უფრო მნიშვნელოვანი იყო.

მარცხენა სანაპიროს გზით მავალი კაცისათვის, ცხადია ჭოროხი ანუ ფაზისი მარჯვენა მხარეს აღმოჩნდებოდა. **ამიტომ წერს პროკოფი - ისე მივიდნენ პეტრაში, რომ ფაზისი მარჯვნივ ჰქონდათ** (პეტრა ხუფათის რეგიონში მდებარეობა, მდინარის მარცხენა ნაპირას. ეს მხარე მარჯვენა სანაპიროზე მდებარე მოხირისის მხარესთან შედარებით დაუსახლებელი იყო).

კონსტანტინე პორფიროგენეტის ცნობით ქალაქი არტანუჯი საერთაშორისო სავაჭრო ცენტრად ამ გზის მეშვეობით იქცა. როგორც ითქვა, ეს გზა დვინს (ე.ი სპარსეთსა და არმენიას) იბერიის (ანუ ამ შემთხვევაში არტაანის) გავლით ზღვასთან აკავშირებდა. დვინი-არტაან-არტანუჯის გზა ქართულ წყაროებში „კლარჯეთის გზის“ სახელითაა ცნობილი. ეს გზა არტაანთან იყოფოდა. მისი ერთი მთავარი ტოტი მცხეთა-თბილისისაკენ მიემართებოდა. მაშასადამე, ეს გზა ასევე თბილისსა და საქართველოს შავ ზღვასთან აკავშირებდა. ეს ძირითადი გზა იყო, რომლითაც მრავალმა ქართველმა მეფემ ისარგებლა წყაროთა ცნობით. იბერიის, არმენიისა და სპარსეთის ზღვასთან დამაკავშირებელი ეს გზა I საუკუნეშიც კი ფუნქციონირებდა (მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე, სამხრეთ-დასავლეთ საქართველოს მთავარი სავაჭრო გზები და არტერიები. „სვეტიცხოველი“ 2, 2010, გვ. 40-45).

როგორც აღწერიდან ნათლად ჩანს, ამ გზით შემოსულმა სპარსელთა მეფე ხოსრომ გადალახა მდ. ბოასი (როგორც ითქვა, ეს ჭოროხის სახელი იყო ამ ადგილებში თანამედროვე ართვინის მაღლა, ხოლო

მის დაბლა ვიდრე ზღვამდე ჭოროხს უკვე ფაზისი ერქვა) და ქ. პეტრამდე გაჰყვა მდინარე ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს, ისე რომ, როგორც პროკოფი წერს „ფაზისი (ე.ი. ჭოროხი) მარჯვნივ ჰქონდათ“. ეს არის ჩვეულებრივი სვლა-გეზო, ანუ ხოსრო პეტრაში მივიდა არა სურამის ქედის გზით, არამედ სპარსეთიდან ქ. პეტრამდე ყველაზე მოკლე გზით – სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მან გაიარა შემდეგდროინდელი კლარჯეთი და მდ. ჭოროხის მარცხენა სანაპიროს გზით მივიდა პეტრაში.

სკანდალ და სარაპანა

„იბერიის საზღვრებიდან რომ შედისარ, იქვეა ლაზების მიწა-წყალზე ორი სიმაგრე... იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო, არც სხვა რამ სიკეთე, სხვა ადგილებიდან რისიმე შემოზიდვა, ვიწრობების წყალბობით, შეიძლება, მხოლოდ ისე, თუ კაცები თვითონ მოიტანენ“ (გეორგიკა, 2, 1965, გვ. 51).

პროკოფი თავის მეორე წიგნშიც წერს სარაპანისისა და სკანდის შესახებ: „იბერიის საზღვრებიდან რომ შედისარ, იქვეა ლაზეთთან ორი სიმაგრე სარაპანისი და სკანდა, იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო და არც სხვა რამ სიკეთე, ხოლო სხვა ადგილებიდან რისიმე შემოზიდვა ვიწრობების გამო შეიძლება მხოლოდ ისე, თუ თვითონ კაცები მოიტანენ“ (BG, გეორგიკა, II, 1965, გვ. 110).

ე.ი ამ მაღალ ციხეებში ურმებთაც ვერ აჰქონდათ სანოვაგე მაღალმთიანობის გამო.

პროკოფი სხვაგანაც წერდა, რომ მაღალმთავორიანობის გამო ლაზიკაში არ მოდიოდა ხორბლეული, ღვინო და სხვა რამ სიკეთე (გეორგიკა 2, 1965, გვ. 96).

იბერიის ნაწილად მოიაზრებოდა კოლა-არტაანიც, საიდანაც არტანუჯის გავლით ჭოროხის ხეობით ზღვამდე (ანუ ლაზიკამდე) მიემართებოდა ძველი სავაჭრო-საჭაპანო გზა და იბერიის გავლით ლაზიკას ამ გზით უკავშირდებოდნენ.

ამ გზით ლაზიკაში შესვლისას მგზავრს ორი სიმაგრე – სარაპანა და სკანდა შეხვდებოდა.

პროკოფი სკანდასა და სარაპანას ქვეშ არ გულისხმობს იმერეთის სკანდესა და შორაპანს.

ჯერ ერთი, შორაპანისა და სკანდეს ციხეებში ურმები თავისუფლად შედიან, თითქმის ვაკეზე არიან, ზღვის დონიდან მხოლოდ 170-250 მეტრ სიმაღლეზე, მათ ტერიტორიაზე და მათ ირგვლივ მიწა-წყალზე მოდის ყოველგვარი მოსავალი, რაც კი დაითესება (ეს ფაქტი ჩემი თვალთ მინახავს, რადგან მათ სიახლოვეს ვცხოვრობდი ათეულობით წელი). მეორეც, პროკოფისთან კარგად ჩანს, რომ პროკოფის მიერ აღნიშნული ორი სიმაგრე ერთ გზაზე – იბერიიდან ლაზიკეში მიმავალზეა, ხოლო რაც შეეხება იმერეთის სკანდესა და შორაპანს, ისინი ერთმანეთისაგან საკმაოდ არიან დაშორებულნი (მათ შორის მთელი ქვეყანა – ზემო იმერეთია გადაჭიმული) და ერთ გზაზე არ მდებარეობენ. მათთან გამავალი ერთი გზა აკავშირებს ზესტაფონს – ხაშურთან, მეორე კი თერჯოლას – მუხურა-ხრეთის გავლით ჭიათურასთან.

პროკოფის მიერ აღწერილი სკანდასა და სარაპანას გეოგრაფიული აღწერილობა არ შეესაბამება იმერეთის სკანდესა და შორაპანის რეალურ გარემოს, ამიტომ ისინი სხვადასხვა რეგიონში უნდა ვეძიოთ. სკანდე და შორაპანი სხვა პუნქტებია, ხოლო სკანდა და სარაპანა კი სხვა.

სტრაბონის მტკიცებით სარაპანა კოლხეთში მდებარეობდა მის ეპოქაში, ე.ი. I საუკუნისათვის, მაშინ როცა არქეოლოგიური მასალებით იმერეთის შორაპანის დასავლეთ რეგიონში ზღვისაკენ - კლდეეთსა და ბორითში - არმაზულ წარწერებიანი (სტრაბონის ეპოქის) არქეოლოგიური საგანძურები აღმოჩნდა იბერიელი პიტიახშებისა.

ამ ფაქტის გამო XX ს. მკვლევარებმა შორაპანი იბერიაში მოაქციეს, მაგრამ ეს სტრაბონის ცნობის უგულებელყოფაა, რომელიც, როგორც ვთქვით, სარაპანას კოლხეთში ათავსებს.

კვლავ სკანდალ და სარაპანა

პროკოფი კვლავ იმეორებს: „იბერიის საზღვრებიდან რომ შედიხარ (ლაზიკეში), იქვეა ლაზების მიწა-წყალზე ორი სიმაგრე (სკანდა და სარაპანისი), იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო, არც სხვა სიკეთე“ (BP, I, 12) (იქვე, გვ. 96).

ჩანს ეს ორი სიმაგრე მესხეთში არსიანის მთების კალთებზე მდებარეობდა. ისინი ე.წ. კლარჯეთის გზის ციხეები უნდა ყოფილიყვნენ. ეს გზა არტაანის გავლით ზღვასთან აერთებდა იბერიას, სომხეთსა და სპარსეთს. არტაანი კი იბერიის ნაწილი იყო.

პროკოფი წერს ასევე: „ამას გარდა ლაზიკეში არსად არ არის მარილი, არც ხორბლეული მოდის, არც ღვინო, არც სხვა რამ სიკეთე“. (BP, II, 28).

აქედან ჩანს, რომ ლაზიკე არ იყო დასავლეთ საქართველო, სადაც თუ საჭიროა ხორბლის და მარცვლეულის მოყვანა ადვილად შეიძლება (ქუთაისის, თერჯოლის, ზესტაფონის, ზუგდიდის და სხვა რეგიონებში), მითუმეტეს აქ ძველთაგანვეა გაშენებული ვაზი. ჩანს ლაზიკე იყო მთიანი მხარე – ჭოროხის ხეობის მომდგამი მთიანეთი, სადაც მაღალმთიანობის გამო ვაზი არც ახლა ხარობს იმ ოდენობისა, რომ მისგან საჭირო რაოდენობის ღვინო დააყენონ.

ლაზიკის მაღალმთიანობა დასტურდება პროკოფის კიდევ ერთი ცნობით – სპარსთა მეფის კიდევ ერთი ლაშქრობის შემდეგ, ლაზეთში სპარსელთა 20 000 ცხენი შიმშილით დაიღუპა. მიზეზი იყო ის, რომ მათ არ ჰქონდათ ცხენის საკვები ბალახი სამყოფად ლაზიკის კლდიანობის გამო: „როდესაც ლაზიკეში იყვნენ საკვები არც თუ საყოფად ჰქონდათ, და ამრიგად შიმშილით და დაავადებით შევიწროვებულნი, მთლად დავარდნენ“ (გეორგიკა, II, 1965 გვ. 194).

ცხენებისათვის ბალახი დასავლეთ საქართველოს ბარში უამრავია, ხოლო არტანუჯ-ართვინის რეგიონში კი ნაკლები, რადგანაც მაღალმთიან-კლდეებიანი მხარეა. ამიტომაც ამტკიცებს პროკოფი კესარიელი რომ ლაზიკეში არ მოდიოდა ღვინო, ხორბალი „და სხვა სიკეთე“.

ს. ყაუხჩიშვილის თვალსაზრისით ლაზიკე იყო დასავლეთ საქართველო და რადგანაც პროკოვის მიერ აღწერილი დასავლეთ საქართველოში არსებული რეალობა არ ეთანადებოდა აღწერილს და ამიტომ ამ აღწერისას, ს. ყაუხჩიშვილის აზრით, პროკოვი ცდებოდა, მაგრამ რით უნდა ავხსნათ ცნობა იმის შესახებ, რომ ლაზიკეში პირუტყვის საკვები ბალახიც მცირე იყო, იმდენად რომ ცხენები დაიღუპა? ამით კარგად ჩანს, რომ ლაზიკე იყო კლდოვანი ქვეყანა, სადაც ნამდვილად არ მოიძიებოდა ასეთი „სიკეთეები“. ჩვენ ვიცით, რომ ასეთი იყო მესხეთის მთიანეთი, კერძოდ კი კლარჯეთი (მამათა ცხოვრებისდგანაც ჩანს).

პროკოვის სიტყვით, მთელ ლაზიკეში ერთადერთი რეგიონი იყო მოხირისი, სადაც „ღვინოც კარგიც მოდის და სხვა ნაყოფიც იქ კარგად ხარობენ, თუმცა ლაზიკის სხვა ადგილებზე არ შეიძლება იგივე ითქვას“ (გეორგიკა, 2, 1965, გვ. 194).

ჩვენი კვლევით „სკანდა“ ერქვა პუნქტს თანამედროვე სოფელ ბაგდასენთან არტანის რეგიონში, რადგანაც მის ახლოსაა „კანდ“ ძირის მქონე ტოპონიმები – ნამონასტრალი „კანდრიდი“, მთა „კანდილი“, ციხე „ქინძოტამალი“ და სხვა, სარაპანა კი ართვინ-არტანუჯის რეგიონში უნდა ვეძიოთ.

სარაპანისი და სკანდა

პროკოვი, როგორც ითქვა, წერს: „იბერიის საზღვრებიდან რომ შედისარ, იქვეა ლაზეთთან ორი სიმაგრე სარაპანისი და სკანდა, იქ არ მოდის არც ხორბალი, არც ღვინო და არც სხვა რამ სიკეთე, ხოლო სხვა ადგილებიდან რისიმე შემოზიდვა ვიწრობების გამო შეიძლება მხოლოდ ისე, თუ თვითონ კაცები მოიტანენ“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 110).

პროკოვი სხვაგანაც წერდა, რომ მთაგორიანობის გამო ლაზიკაში არ მოდიოდა ხორბლეული, ღვინო და სხვა რამ სიკეთე (იქვე, გვ. 96).

იბერია – კოლხეთის გზა

სპარსთა ჯარმა გაიარა „იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა“, (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 182).

როგორც ითქვა, აქ იგულისხმება **დვინი-არტან-არტანუჯ-ართვინ-ჭოროხის ხეობის დამაკავშირებელი გზა**, რომელიც გადადის არსიანის მთის მაღალ უღელტეხილზე.

არტანანი – იბერიის ქვეყანა იყო, არტანუჯი იმუამად ლაზიკის ნაწილი იყო.

იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა, ყველგან დაქანებული ნაპრალებითა და ძნელსავალი ადგილებით დასერილი და დაფარული უღრანი ტყეებით, ისე გაასწორს რომ არა თუ მთელმა მათმა ცხენოსანმა ჯარმა გაიარა იქ დაუბრკოლებლად, არამედ სპილოებიც გაატარეს – წერს პროკოფი.

მაშასადამე, იბერიიდან კოლხიდაში მიმავალი გზა „გაასწორეს“.

აქედან ჩანს, რომ გზა იყო მოკლე და არა გრძელი.

თუ კი ლაზიკა იყო მთელი დასავლეთი საქართველო და იბერია კი აღმოსავლეთი, მათი შემაერთებელი გზის „გასწორება“ ნამდვილად არ იქნებოდა ადვილი, რადგანაც ეს გზა გრძელია, ხოლო არტანიდან კლარჯეთში ე.ი. იბერიიდან კოლხიდაში გამავალი გზა, მართალია ძალზე ძნელ, მაგრამ მხოლოდ ერთ უღელტეხილს გადადიოდა, რომლის გასწორებაც სიმოკლის გამო ალბათ შესაძლებელი იყო.

აქ უნდა ყოფილიყო (და არა ლიხის ქედზე) „**ლაზებისა და იბერების საზღვრები**“ (გეორგიკა, II, 1965, გვ. 185), აქვე, ახლომახლო უნდა ყოფილიყო სკანდისა და სარაპანისის ციხეები (ე.ი. არსიანის ქედზე და არა ლიხის მთაზე).

გზა პერსარმენიიდან ბიზანტიისაკენ

იმპერატორმა იუსტინიანემ ჭანეთში რომაელთა და პერსარმენიელთა საზღვრების გასაყარზე ააგო მტკიცე ციხე-სიმაგრეები. მათი დანიშ-

ნულება იყო დაეცვა გზები. პროკოფი წერს – „ეს ქვეყანა სამი გზაჯვარედინით არის დანაწილებული. აქედან იწყებენ გაყრას რომაელთა, პერსარმენიელთა და თვით ჭანთა საზღვრები. აქ იუსტინიანემ ააგო ძალიან მტკიცე ციხე-სიმაგრე ჰორონონი და ამით დაადგა თავი ზავის საქმეს. პირველად აქედან გახდა შესაძლებელი რომაელთათვის ჭანეთში შესვლა“ (პროკოფი ექსარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 106).

ციხე-სიმაგრის დანიშნულება ძირითადად იყო გზის დაცვა ანუ ძლიერი ციხე-სიმაგრე მნიშვნელოვანი გზის დაცვის საქმეს ემსახურებოდა. შესაბამისად, სკანდა და სარაპანა – სპარსეთიდან რომის მიწებისკენ (ბიზანტიისკენ) მიმავალ გზაზე უნდა აგებულყო – რათა მტრისთვის გზა გადაეკეტათ.

პროკოფი წერს – იუსტინიანემ „აღმართა ძლიერი სიმაგრეები“ (იქვე, გვ. 100) იმ ადგილებში, რომელნიც „მტრებისთვის გზის გადაკეტვის თვალსაზრისით მეტად საყურადღებო იყვნენ“ (პროკოფი ექსარიელი, შენობათა შესახებ, 2006, გვ. 100).

აქედან გამომდინარე, ჩვენთვის საინტერესო სკანდას ციხე-სიმაგრე, სადავო ბიზანტიასა და სპარსეთს შორის, მნიშვნელოვან გზაზე მდებარეობდა.

ასეთი გზა, თუ კი დასავლეთ საქართველოში შორაპნის მხრიდან შედიოდა, მაშინ უშუალოდ ამ გზისპირზე უნდა ყოფილიყო კიდევ სკანდას ციხე. რეალურად კი, იმერეთის სკანდე სულ სხვა რეგონში მდებარეობს.

ბიზანტიელები სპარსეთთან დამაკავშირებელ გზაზე აგებდნენ ციხე-სიმაგრეებს, ასევე იქცეოდნენ სხვა ქვეყნებშიც, მაგალითად, თეოდოპოლისის მახლობლად ხორზანეს მხარეში გამავალ გზაზე: „სპარსელთა მეფისათვის აქედან ადვილი იყო შეჭრილიყო რომაელთა ქვეყანაში, ვიდრე იმპერატორმა იუსტინიანემ გზა არ ჩაკეტა. ამ კუთხის შუაგულში იყო სოფელი არტალესონი. იგი ციხე-სიმაგრედ იქცა“ (იქვე, გვ. 101).

მაშასადამე, სკანდას ციხე მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეასრულებდა თავის ფუნქციას, თუკი ის „გზის ჩამკეტი“ სიმაგრე იქნებოდა, ანუ ის უშუალოდ გზაზე უნდა მდგარიყო.

იმერეთის სკანდე კი სურამ-შორაპანის გზაზე არ დგას, ანუ არ დგას და არასოდეს მდგარა დასავლეთ-აღმოსავლეთ საქართველოს შემაერთებელ გზაზე, ხოლო კლარჯეთის კანდრიდი, რომელსაც ჩვენ პროკოფისეულ სკანდად მივიჩნევთ, ნამდვილად ასეთ საერთაშორისო გზაზე იდგა.

საერთაშორისო გზა ლაზიკის გავლით

როგორც ხშირად აღინიშნა, ბიზანტიელებს არ სურდათ, რომ სპარსელებს ხელში ჩაეგდოთ ის საერთაშორისო გზა, რომელიც ლაზიკის გავლით პერსარემნიას, ანუ სპარსულ არმენიას აერთებდა შავ ზღვასთან. კერძოდ, რადგანაც პერსარემნია ძირითადად სპარსელების ხელში იყო (იგულისხმება ქალაქ დვინისა და სხვა მიმდებარე ქალაქების სანახები), აქედან ისინი იმ გზით, რომელიც აერთებდა დვინს არტაანთან და შემდეგდროინდელ არტანუჯთან, ჩადიოდნენ ჭოროხის ხეობაში შემდეგდროინდელ ქალაქ ართვინში და ჭოროხისპირა გზით სწრაფად მიდიოდნენ ზღვისპირა ციხე-სიმაგრე „პეტრაში“, ანუ გადიოდნენ შავ ზღვაზე. ეს კი ძალზე აფრთხობდა ბიზანტიელებს, ამიტომაც წერს აგათია: „თუ სპარსელები ომში გაიმარჯვებდნენ და მთელ ქვეყანას (ლაზიკას) აიღებდნენ, ადარაფერი დააბრკოლებდათ მათ უშიშრად შემოეცურათ ევქსინის პონტოთი და ძალიან ღრმად გაეკვლიათ გზა რომაელთა სამეფოში“ (გეორგიკა, III, გვ. 29).

აქედან ჩანს, დასავლეთ საქართველო რომ ყოფილიყო ლაზიკა, მაშინ ძველი ავტორები მას და არმენიას ერთად არ მოიხსენიებდნენ, რადგანაც არმენია და დასავლეთ საქართველო ერთმანეთისაგან ძალზე დაშორებული რეგიონები არიან და მათ შორის იმუამად სხვა მრავალი ტომი ცხოვრობდა და მრავალი ქვეყანა იყო. ხოლო ლაზიკა და

მცირე, ანუ რომაული არმენია ნამდვილად იყვნენ ერთმანეთის მეზობლები, ერთ სახელმწიფოში, ბიზანტიაში, შემავალი, ერთი მმართველობის, მათ შორის სტრატეგიული მმართველობის ქვეშ.

ქართულ ისტორიოგრაფიაში გავრცელებულია თვალსაზრისი, თითქოსდა სპარსელები ლაზიკეში გადადიოდნენ თანამედროვე სურამის უღელტეხილებით და თითქოსდა ამ გზის გავლის შემდგომ ეწეოდნენ ე.წ. პეტრასათვის ომს.

ისმის კითხვა: თუკი პეტრასათვის ომის დროს სპარსეთის შაჰმა თავისი ჯარი შეაგზავნა ჯერ აღმოსავლეთ საქართველოში, შემდგომ ჯარმა გადალახა სურამის უღელტეხილები და მთელი დასავლეთ საქართველოს გავლით ჩავიდა პეტრაში, რატომ განახორციელა მან ეს ძალზე ურთულესი მანევრი, მაშინ, როცა უკვე არსებობდა უკვე გაკვალული გზა, რომლითაც სპარსულ ჯარს **დვინის სანახებიდან** (პროკოფის სიტყვით სპარსელთა ძირითადი სამხედრო ბაზიდან) შეეძლო პირდაპირ შესულიყო პეტრაში უმოკლესი გზით (ესაა იბერიის (კერძოდ არტაან-კოლას) გავლით არტაან-არტანუჯ-ართვინის გზა).

აღნიშნულის გარდა დასავლეთ საქართველო, კერძოდ კი რიონის დაბლობი, არის ზღვის პირას გადაშლილი ძალზე ვრცელი ვაკე, რომელიც ძველ დროს მეტისმეტად იყო დაჭაობებული და იქ გავრცელებული იყო მალარია, ციებ-ცხელება, დაავადებანი. ჭაობიანი ადგილები კი საომარი მოქმედებებისათვის უვარგისი იყო. ჭაობებში გავლა უჭირდათ შეიარაღებულ რაზმებს, მითუმეტეს წარმოდგენილი იყო ასეთ ჭაობებში სპილოებით ომი. სპილოებს კი ლაზიკის ომის დროს იყენებდნენ როგორც ხოსროს უშუალო ხელმძღვანელობის, ასევე მის მხედართმთავარ ნახორაგანის დროს.

ავათია სქოლასტიკოსის სიტყვით ჭაობში, ჭაობიან ადგილებში და ისეთ ტყეებში, სადაც ტყეს გააჩნია საკუთარი ქვე-ტყე, გავლა უჭირდათ არა თუ სპილოებსა და ცხენოსან რაზმს, არამედ უბრალო შეიარაღებულ რაზმსაც კი.

კერძოდ, აგათია სქოლასტიკოსი ერთ უმნიშვნელო ჭაობზე წერს: „დაბლობები მეტისმეტად ჭაობიანი და შლამიანია და მათ გარს აკრავს იმდენად ხშირი ბუჩქნარები და ტყეები, რომ არათუ შეიარაღებულ რაზმებს, არამედ კაცსაც კი – ისიც მსუბუქად ჩაცმულს, გაუჭირდება იქ გაგლა“ (გეორგიკა, III, გვ. 31).

მითუმეტს, რომ დასავლეთ საქართველო დაფარული იყო არა პატარა ზომის ფრაგმენტული ჭაობებით, არამედ მისი მთლიანი ზედაპირის დიდი ნაწილი – რიონის დაბლობი და ზღვისპირეთი, ერთ მთლიან ჭაობს წარმოადგენდა, სადაც შეიარაღებულ რაზმებს და არმიებს გაგლა ცხადია გაუჭირდებოდა.

სარაპანა

ყოველივე აღნიშნული შესაძლოა უსაფუძვლოდაც კი მოგვჩვენებოდა, რომ ქალაქებისა და მდინარეების აღნიშნული მდებარეობანი ურთიერთდაშორებებით, მანძილებით, მიმართულებებით, ადგილმდებარეობებით და სხვა ნიშნებით თითქმის ზუსტად რომ არ ემთხვეოდეს პროკოფი კესარიელისა და სხვა ავტორების მონათხრობს.

ჩვენ აღარ გავიმეორებთ სკანდას და სარაპანას ციხეებთან დაკავშირებულ, შეიძლება ითქვას, ჩვენს ისტორიოგრაფიაში გაბატონებულ ლაფსუსებს - მაგალითად, ძველი ავტორების ცნობით, სკანდასა და სარაპანას კლდოვან მთაგორიან ადგილზე მდებარე ციხე-სიმაგრეების ირგვლივ არ მოდიოდა არავითარი მოსავალი (არც ხორბალი, არც ღვინო, სურსათიც კი მეციხოვნეებს ცხენებითაც ვერ აჭქონდათ ქვეყნის კლდიანობის გამო და მას ზურგით ეზიდებოდნენ) და, ამავე დროს კი, ჩვენ თანამედროვე ზოგიერთ მეცნიერს ეჭვმიუტანელ ფაქტად მიაჩნია, რომ აღნიშნული სკანდა და სარაპანა არის თანამედროვე ზღვის დონიდან 170-200 მეტრ სიმაღლეზე სუბტროპიკულ ზონაში მდებარე პუნქტები სკანდე და შორაპანი, რომელთა ირგვლივ ვენახების პლან-

ტაციებია გადაშლილი. რადგანაც აქვე ახლოს ზესტაფონის რაიონის სოფელში ვარ გაზრდილი, შემიძლია ვთქვა, რომ აქაურ მოსახლეებს ათეულობით ფუთი ღვინო ჰქონდათ დაყენებული ქვევრებში.

აღსანიშნავია, რომ სარაპანს სპარსეთის შაჰი ხოსრო უწოდებს „სარაპას“ (გეორგიკა, გვ. 222), ასევე „სარაპას“ უწოდებს მას ბერძენი ავტორი მენანდრე. ამიტომაც შეგვეძლო გვეფიქრა, რომ ეს ტოპონიმი დაცულია ჭოროხის ხეობაში და ერთ-ერთ პუნქტს ეწოდება კიდევაც სარფი. ვფიქრობ, სარაპანასთან ეტიმოლოგიურად სარფი უფრო ახლოა, მაგრამ სარფისაგან განსხვავებით, ძველი სარაპანა მდებარეობდა არა ზღვისპირას, არამედ მაღლა მთებში იბერიასთან, ვფიქრობ თანამედროვე არტაანთან ახლოს, სადღაც არტაან-არტანუჯის გზაზე. თანაც სარაპანა უნდა ყოფილიყო არა ერთი, არამედ ერთმანეთთან ახლოს მდებარე რამდენიმე ციხე-სიმაგრე. ამიტომაც მოიხსენიებენ მას ზოგჯერ მრავლობით რიცხვში – სარაპანები. ერთ-ერთი ასეთი სარაპანი შესაძლოა მდინარე ჭოროხზე მდებარე ართვინიც ყოფილიყო სტრაბონის დროს. ასე, რომ სტრაბონის სარაპანა სხვაა, ხოლო პროკოფისა და აგათიასი სხვა. სტრაბონის სარაპანა მდ. ფაზისისპირზე მდებარეობდა, შემდეგი დროის ავტორები კი მის მდებარეობას მაღალმთიანეთში მიუთითებენ.

ლაზიკის ომების განხილვის დროს XX ს.-ის ავტორები ბერძნული წყაროების „იბერიად“ მოიაზრებენ მხოლოდ თანამედროვე აღმოსავლეთ საქართველოს, მაგრამ არ უნდა იქნას დავიწყებული, რომ იბერიის დიდი ნაწილი თანამედროვე სამხრეთ საქართველოში მდებარეობდა, ვერცლად იყო სამხრეთით გადაშლილი, ვიდრე არაქსამდე.

ამოღებულია წიგნიდან - „სტრატონი ლაზიკის შესახებ“, 2011

სარაპანა სხვაბა, შორაპანი კი სხვა

სტრატონი არ ახსენებს სიტყვა „შორაპანს“, ის სარაპანას შესახებ წერს, მაგ-რამ ქართველი მთარგმნელები მას შორაპანს უწოდებენ: **„ფაზისზე აღმა ცურვა შეიძლება შორაპანამდე, ამ სიმაგრეს შეუძლია და-იტიოს მთელი ქალაქის მოსახლეობა“** (იქვე, გვ. 123). გ. გრიგოლიას კვლევიტ, შორაპანი ანუ სარაპანა არის სპარსული სიტყვა და ნიშნავს მნიშვნელოვან გზაზე მდებარე მგზავრებისათვის განკუთვნილ მოსასვენებელს, ეს შეიძლება იყოს რაიმე სიმაგრე, ქალაქი ან პუნქტი შესაბამისი დასასვენებელი ადგილებით და საწყობებით. ასეთი სარაპანები კი საერთაშორისო გზებზე მრავალი იყო, დაშორებულნი ერთმანეთისაგან „ერთი დღის გზით“ (20-30 კმ-ით).

საერთოდ კი სტრატონის „სარაპანა“, თუ ის ქართულად გამოითქმოდა რთ-გორც „შორაპანი“, არ უნდა ვეძიოთ მაინც-დამაინც ზესტაფონის შორაპანთან. ასეთი პუნქტი, როგორც ითქვა მრავალი შეიძლებოდა ყოფილიყო. სტრატონის დროს ერთი ასეთი „სარაპანა“ ყოფილა ფაზისზე (ჭოროხზე), ხოლო პროკოფი კესარიელის დროს ასეთი „სარაპანა“ ყოფილა არსი-ანის მაღალ მთაში, სადაც გადიოდა არტანუჯ-არტაან-დვინის დამაკავშირებელი გზა.

შეიძლებოდა თუ არა „აღმა ცურვა“ ფოთიდან ზესტაფონის შორაპანამდე? ვფიქრობ ეს შეუძლებელი იყო, თუნდაც იმიტომ, რომ დიდი მანძილით არიან ბოლო წერტილები ერთმანეთს დაშორებულნი, გარდა ამისა, შორაპანი ძვეს არა ყვირილას, არამედ ძირულას სანაპიროზე, სადაც მდინარე, ძალზე თხელი და ძალზე მდორე ნელ-ნელა მიიკვლევს გზას ყვირილა-საკენ. საერთოდ, ქუთაისამდე ყვირილა მდორეა და არ ჰგავს თავისი სიჩქარით იმ ძალზე სწრაფ ფაზისს, როგორსაც აღწერენ ძველი მწერლები.

ოთხი დღის გზა

„სარაპანიდან საურმე (ე.ი საჭაპა-ნო) გზით, ფეხით 4 დღეში მიისვლება მტკვრამდე“ (იქვე, სტრაბონის გეო-გრაფია, გვ. 123).

როგორც აღინიშნა, ერთი დღის გზა 20-30 კილომეტრია, მთიან რეგიონში უფრო ნაკლები. მაშასადამე, სარაპანიდან მტკვრამდე ოთხი დღის გზა ანუ 60-80 კმ ყოფილა.

ძველად საურმე გზა იშვიათობას წარმოადგენდა და გულისხმობდა მნიშვნელოვან გზას, მაგალითად ისეთს, როგორზეც მდებარეობდა კონსტანტინე პორფიროგენეტის დროს არტანუჯი, ეს იყო სპარსეთ-შავი ზღვის დამაკავშირებელი საერთაშორისო გზა, რომელიც ჭოროხის ხეობის გავლით შავ ზღვას ღვინთან და სპარსეთთან აკავშირებდა. ამ გზის ერთ-ერთ მონაკვეთს ჭოროხიდან მტკვრამდე გულისხმობს სტრაბონი.

ანუ აქ, *ოთხი დღის გზაში* იგულისხმება ართვინ-არტანუჯ-არტანის საურმე გზა, რომელიც მოქმედი იყო ვახტანგ გორგასლის დროსაც, ამ გზით უსარგებლიათ წმ. მოციქულებს და სხვებს. ე.ი. ართვინიდან მტკვრამდე 4 დღის სავალი გზა ყოფილა ფეხით.

სახლგვარო გზა შაზისიდან

ამ ქალაქ ფაზისიდან ქ. ამისომდე და სინოპამდე ყოფილა სამი ან ორი დღის ზღვით სამგზავრო გზა. ასეა სტრაბონის ძველი გამოცემების მიხედვით, „უკანასკნელ გამოცემებში ეს წაკითხვა დამაჯერებლად შეცვლილია „8 ან 9 დღის სამგზავრო“ - წერს თ. ყაუხჩიშვილი (იქვე, სტრაბონის გეოგრაფია, გვ. 123). ჩემი აზრით ძველი წაკითხვა შესაძლოა სწორიც იყოს, რადგანაც ფაზისი უფრო ჭოროხია და არა რიონი, ამიტომაც ჭოროხიდან ამისომდე უფრო მოკლე გზაა. „ფაზისიდან ამისომდე და სინოპამდე იყო 2-3 დღის სავალია გემით“- ასეა ყველაზე უახლეს რუსულ თარგმანშიც - “Плавание отсюда до

Амиса и Синопы занимает 2 или 3 дня из-за того, что земля на морских берегах топная и в устьях рек болотистая” (სტრაბონი, გეოგრაფია, 1964, გამომცემლობა „ნაუკა“. რუს. ენაზე, გვ. 472).

აქ საინტერესოა ის, რომ ქ. ფაზისი რომ ყოფილიყო ქ. ფოთი, მაშინ გემით მგზავრობას, ცხადია, მეტი დრო დასჭირდებოდა.

სარჩევნო

(დასავლეთ საქართველოს საეკლესიო იურისდიქციისათვის)
სარაპანა და სკანდა

სად მდებარეობდა სტრაბონისეული სარაპანა (შორაპანი) 3

იმერეთის სკანდე და შორაპანი „საქართველოს გეოგრაფიული
ატლასის“ (1992) მიხედვით „სუბტროპიკების ზონაში“
მდებარეობენ. 5

ვენახის პლანტაციები შორაპანთან 6

სარაპანა და შორაპანი გ. გრიგოლიას მიხედვით 7

სარაპანები 9

სტრაბონი (XI, II, 17) სარაპანას შესახებ. 11

სარაპანასთან ფაზისი სწრაფი და ხმაურაა, ხოლო შორაპანთან
მდინარეები მდორე და უხმაურაა 12

სტრაბონის სარაპანიდან ოთხი დღის გზაა ფეხით იბერიამდე 13

სტრაბონი (XI, II, 18) მესხეთის სამ ნაწილად
დაყოფის შესახებ 15

დასკუნა: 15

სარაპანა – სარაპალი, არფალი 16

სკანდა 17

სკანდის ციხე-სიმაგრე საერთაშორისო მნიშვნელობის გზაზე 20

ექსპედიცია კანდრიდსა და ასკანში 21

შორაპანი და სკანდე მნახველის თვალით 28

გზები დასავლეთ და სამხრეთ საქართველოში
სკანდა და სარაპანა ართვინ-არტაანის გზაზე
(ლაზიკის ეპარქიების იურისდიქციისათვის)

გზები და ხიდები ისტორიულ კოლხეთში
მთავარი სავაჭრო არტერიები
„გზა კლარჯეთისა“
წმ. ანდრია პირველწოდებული ართვინ-არტაანის გზაზე (I ს.) 30

ქრისტეს სამსჭვალთა და ფერხთა ფიცრის გ ზა (IV ს.)	32
ვახტანგ გორგასლის „გ ზა კლარჯეთისა“ (V ს.)	33
ქალაქი არტანისა და ფარნავაზის კლარჯული გ ზა (ძვ. წ. III ს.)	34
კლარჯეთში მურვან ყრუს ლაშქრობის გ ზა (VIII ს.)	35
ბაგრატ IV-ის გ ზა ხუფათ-კლარჯეთისა (XI ს.)	35
არტანუჯის საერთაშორისო გ ზა (X ს.)	36
ბაღვაშები მცხეთა-კლარჯეთის გ ზის (XII ს.) თრიალეთის მონაკვეთზე	38
ხოსრო კლარჯეთის გ ზაზე (VI ს.)	40
ლაზიკაში მიმავალი სპარსელთა გ ზის მარშრუტი გ. გრიგოლიას მიხედვით	44
სპარსეთის შაჰი კლარჯეთის გ ზაზე	50
კლარჯეთის გ ზა სკანდადან სარაპანამდე	55
სკანდა-კანდრიდი კლარჯეთის გ ზაზე	57
პირველი საეპისკოპოსოები კლარჯეთ-მცხეთის გ ზის პირზე	58
ლაზიკა-იბერია-პერსარმენიის მაკავშირებელი მოკლე გ ზა ე. ვეიდენბაუშისა და გ. ყაზბეგის აღწერა საერთაშორისო გ ზისა	59
„გ ზა ქართლისა“	66
იმპერატორ ბასილი ბულგართმმუსვრელის გ ზა	68
ჰერაკლეს „ქართლის გ ზა“	68
იბერია - სპარსეთ - ბიზანტიის გ ზაზე	69
საეპისკოპოსოები ტრაპეზუნტ-თეოდოსიოპოლისის ანუ რაპიზონ - ერზრუმის გ ზაზე	70
ჰერაკლე კეისრის გ ზა (ი. მანანდიანის მარშრუტი)	71
ჰერაკლე კეისრის გ ზა (ვ. გოილაძის მარშრუტი)	71
აღმოსავლეთ-დასავლეთის დამაკავშირებელი სავაჭრო გ ზა	72
ვანი-ქუთაისის შემოვლითი გ ზა	73
ხოსროს გ ზა	76
სკანდა და სარაპანა	78

<i>კვლავ სკანდა და სარაპანა</i>	<i>80</i>
<i>სარაპანისი და სკანდა</i>	<i>81</i>
<i>იბერია – კოლხეთის გზა</i>	<i>82</i>
<i>გზა პერსარმენიიდან ბიზანტიისაკენ</i>	<i>82</i>
<i>საერთაშორისო გზა ლაზიკის გავლით</i>	<i>84</i>
<i>სარაპანა</i>	<i>86</i>
<i>სარაპანა სხვადა, შორაპანი კი სხვა</i>	<i>88</i>
<i>ოთხი დღის გზა</i>	<i>89</i>
<i>საზღვაო გზა ფაზისიდან</i>	<i>89</i>

რედაქტორი პროფესორი ი. გორგიძე

